மல்லிகை மாலை

கட்டுரைகள்

கி. வா. ஜகந்நாதன்

அல்லயன்ஸ் கம்பெனி
தபால் பெட்டி நெ. 617
மயிலாப்பூர் :: சென்னை-4

உரிமை பதிவு
4-ஆம் பதிப்பு
ஜூன் 1954

ரூ. 1/8

அல்லயன்ஸ் பிரஸ்,
மயிலாப்பூர், :: சென்னை-4.

முன்னுரை

இந்தக் கட்டுரைத் தொகுதியில் நான் எழுதிப் படித்த சொற்பொழிவுகளிற் சிலவும், எழுதிய கட்டுரை களிற் சிலவும் அடங்கியிருக்கின்றன. இதன் முதற் பதிப் பில் வேறு சில கட்டுரைகளும் இருந்தன. மாணுக்கர்களுக் குப் பயன்படவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு முதற் பதிப்பிலுள்ள சில கட்டுரைகளை நீக்கிவிட்டுச் சுருக்கமான உருவத்தில் இப்புத்தகம் வெளியாகிறது.

இதன் முதற்பதிப்புக்கு எழுதிய முகவுரையில் இறுதி யாகப் பின்வருவனவற்றை எழுதியிருந்தேன்:

'இலக்கியம் விமரிசன தமிழில் இன்னும் சரியாக உருப்பெறவில்லை. ஆயினும் இலக்கியச் சுவையை எப்படி நுகரவேண்டும் என்பதை உணர்த்தும் "பிரசங்கக் கட்டுரை கள்" அவ்வப்போது வெளியாகின்றன. அந்த வகையில் இந்தப் புத்தகத்தில் உள்ள கட்டுரைகள் சேருமென்று அன்பர்கள் நினைத்தால் அந்த முத்திரையை வைத்துக் கொள்ளட்டும். "இல்லை, இல்லை; அதற்குத் தகுதி போதாது" என்று எடைபோட்டாலும் குற்றம் இல்லை; "படிக்க முடிகிறது. படித்து ரஸிக்க முடிகிறது. சொன்ன விஷயம் மயக்கமின்றித் தெளிவாகப் புரிகிறது" என்ற மதிப்புரையை அளித்தால் போதும். காற்ருேடே போய் விடாமல் இவைகளை இந்தப் புத்தகத்திலே அடைத்த தற்குப் பயன் கிடைத்தது என்ற ஆறுதல் பெறுவேன்.'

இதையேதான் இப்போதும் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மயிலாப்பூர்.
25—10—52

கி. வா. ஜகந்நாதன்

பொருளடக்கம்

மல்லிகை மாலை

மாலை நேரம். மனம் சஞ்சலம் அடைந்ததென்று தோட்டத்துக்குள்ளே புகுந்தேன். ஞாபகமெல்லாம் எங்கேயோ இருந்தது. அந்தி மயங்கிக் கையெழுத்து மறையும் தருணம். தோட்டத்துக்குள் புகுந்தபோதே என்னுடைய மனம் எப்படி எப்படியோ அலைந்திருந்தது மாறி அந்தத் தோட்டத்தைப்பற்றி நினைக்கும்படி ஆகி விட்டது; கம்மென்று வந்த ஒரு நறுமணத்தை நான் உணர்ந்தேன்; படர்ந்து சென்றுகொண்டிருந்த மனத்தின் சலனம் மாறி மணத்திலே பதிந்து நிலைபெற்றுவிட்டது.

மேலே மனம் சும்மா இருக்குமா? அது என்ன மணம் என்று ஆராய்ச்சி செய்யத் தொடங்கியது. நிச்சயமாக மல்லிகையின் சுகந்தம் என்று தெரிந்துபோய்விட்டது. என்ன ஆச்சரியம்! ஒரு சின்ன மலர். பங்களாக்களிலெல்லாம் தொங்கும் கொடிகளில் இருக்கின்றனவே, அந்த மாதிரி கண்ணைப் பறிக்கும் வர்ணங்கள் இல்லை; தாமரைப் பூவைப் போன்ற பெரிய உருவமும் இல்லை. சுத்த வெள்ளை நிறம்; சிறிய உருவம். இதற்குள்ளே எவ்வளவு நறுமணம்! மனசைக் கவரும் மணம்! மனசின் ஓட்டத்தை நிறுத்தும் மணம்! அதுதான் மல்லிகையின் பெருமை.

இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பு தமிழ்நாட்டிலே தமிழில் எவ்வளவோ கவிதைகள் இருந்தன. கவிதையே வாழ்க்கையென்று நினைக்கும்படி வாழ்க்கையின் அகத்தும் புறத்தும் கவிதை படர்ந்து அங்குள்ள உணர்ச்சிகளை யெல்லாம் கோத்துக்கொண்டு நின்றது. அந்தக் காலத் தில், தமிழ்க் கவிதையென்றால் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதை ஒரு புலவர் சொல்லியிருக்கிறார். அவர் விஷயத்தை அக்கு வேறு ஆணி வேறாகப் பிரித்து இலக்க ணம் கூறவில்லை. கவிதையைப்பற்றிச் சொல்லுகிறதையே கவிதையாக்கிவிட்டார்.

என்ன சொல்லுகிறார்? ஓர் உபமானம் சொல்லிக் கவிதை இத்தகையது என்று சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கிறார். மாலைக் காலத்தில் சலனமடைந்த மனசை நின்று கவனிக்கச் செய்ததே, அந்த மல்லிகைப் பூமாதிரி இருக்கிறது தமிழ்க் கவிதை என்று சொல்லுகிறார்.

சொல்என்னும் பூம்போது தோற்றிப் பொருள் என்னும்
நல்இருந் தீந்தாது நாறுதலால் – மல்லிகையின்
வண்டார் கமழ்தாமம் அன்றே! மலையாத
தண்டாரான் கூடல் தமிழ்.

மல்லிகையின் வண்டு ஆர் கமழ்தாமம் அன்றே - வண்டுகள் மொய்த்துக்கொள்ளும் மல்லிகையின் நறுமண மாலை அல்லவா? எது? தமிழ். எந்தத் தமிழ்? பழைய காலத்தில் தமிழுக்குச் சிங்காதனம் தந்து வளர்த்துவந்த அரசர்கள் எவ்வளவோ பேர் இருந்தாலும், பாண்டியர் களுக்குத்தான் அப்படி வளர்த்ததில் முதல் இடம். சங்கம் வைத்து வளர்த்தவர்கள் பாண்டிய அரசர்கள். அதனால் பாண்டி நாட்டைத்தான் அக்காலத்தில் தமிழ்நாடு என்று சிறப்பித்துச் சொல்வார்கள். அந்தப் பாண்டியருடைய நகரம் மதுரை. அங்கேதான் புலவர்களுடைய சபையாகிய சங்கம் இருந்தது. மதுரைக்குக் கூடல் என்றும் ஒரு

பெயர் உண்டு. அந்தக் கூடலிலே வளர்ந்த தமிழ் என்கிறார் புலவர்.

பாண்டியனைப்பற்றிப் புலவர் சொல்கிறது நயமாக இருக்கிறது. அவனுடைய ஊரில் தமிழாகிய மல்லிகை மாலை இருக்கிறது. மற்ற ஊரிலிருந்து வந்தவர்கள் மணம் நுகர்ந்து அதைப் பாராட்டி அணிந்துகொள்கிறார்கள். அவன் அணிந்துகொண்டிருக்கிற வாஸ்தவமான மாலை எப்படிப்பட்டது தெரியுமா? அதை வேறு யாரும் அணிந்துகொள்ள மாட்டார்கள். மலையாத தண் தாரான் - வேறு யாரும் போட்டுக்கொள்ளாத குளிர்ந்த மாலையை உடையவன் என்று வர்ணிக்கிறார் புலவர். அந்த மாலை இன்னது என்று உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். அது தான் வேப்பம்பூ மாலை!

பாண்டியன் வேறு யாரும் அணிய விரும்பாத வேப்பம் பூ மாலையைத் தரித்திருந்தாலும் அவனுடைய ஊரிலே தான் நல்ல சரக்கு இருக்கிறது. மலையாத தண் தாரானுடைய கூடலிலே தமிழ் இருக்கிறது. தமிழ் என்பது என்ன? மல்லிகையின் வண்டு ஆர் கமழ் தாமம் அது. ஜலதோஷம் பிடித்தவர்களுக்கு மூக்கு உபயோகப்படா விட்டாலும் வாசனையை அறியும் நிபுணர்கள் (Specialists) இருக்கிறார்கள். இதில் நறுமணம் இருக்கிறதென்று தெரிவிக்க அந்த நிபுணர்களாகிய, அல்லது நம்மைக் காட்டிலும் மணம் அறிவதில் ரஸிகர்களாகிய வண்டுகள் நமக்கு முன்னே அந்த மல்லிகையின் மணம் கமழும் தாமத்தைச் சூழ்ந்துகொண் டிருக்கின்றன. ஆகையால்தான் கவி வண்டு ஆர் கமழ் தாமம் அன்றே என்று சொல்கிறார்.

மல்லிகை மாலைக்குப் பக்கத்தில் வந்துவிட்டோம். நம்மைக் கண்டவுடன் பரம ரஸிகர்களாகிய மதுகரங்கள் நம்மிடத்திலே உள்ள கருணையினால் நமக்கு இடம் கொடுத்துப் போய்விட்டன. இப்போது இந்தச் சிறிய மலரின் மகத்துவம், இது கமழ்கிறதே இந்தக் கவர்ச்சி வாய்ந்த

சக்தி, எப்படி வந்தது என்று சோதனை போடலாமா? மலரைப் பிய்த்துவிட வேண்டாம். இதை இருக்கிறபடியே வைத்துப் பார்க்கலாம். கவி சொல்கிறாரே அதைக் கேட்கலாம்.

மல்லிகைப் பூவில் மெல்லிய இதழ்களெல்லாம் சேர்ந்த எளிய உருவம் இருக்கிறது. வர்ணம் சுத்த வெள்ளை. அதை வர்ணமென்று சொல்வதுகூடச் சரி அல்ல. பார்க்கும்போது அந்த மலரின் உருவம் கண்ணில் பட்டாலும் நிறம் மனசில் படுவதில்லை. ஆனாலும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மல்லிகையை மல்லிகையாகவும் மலராகவும் நம் மனசைக் கவர்வதாகவும் செய்வது எது தெரியுமா? அதன் நறுமணம். மல்லிகையின் மகரந்தம் சின்னஞ் சிறிய இடத்துக்குள் அடங்கிக் கிடந்தாலும் அதன் நறுமணம் எங்கும் பரந்து இனிமை ஊட்டுகிறது.

தமிழும் இத்தகையதுதான். தமிழ்க் கவிதையில் சொல், பொருள், அலங்காரம் என்று மூன்று இருக்கின்றன. சொல் அல்லது வார்த்தைதான் இதழ்கள்; அலங்காரம் வர்ணம்; பொருள்தான் நறுமணம். மல்லிகை மலரில் மணத்தைத் தாங்கிக்கொள்வதற்காக மாத்திரம் மெல்லிய வெள்ளிய இதழ்கள் இருக்கின்றன. கரடுமுரடாக இல்லாமல் உள்ள அந்த மலருக்குள்ளே எங்கும் பரவும் மணம் தங்கியிருக்கிறது. மணத்தை நாம் நுகரும்போது மலரின் உருவத்தையும் நிறத்தையும் மறந்து போய்விடுகிறோம். மல்லிகையின் வாசனையில் மனசைப் பறிகொடுத்து நிற்கிறோம்; நம்மையே நாம் மறக்கும் நிலை வந்துவிடுகிறது. கவிதையிலும், சொற்களாகிய இதழ்களும் அவற்றின் கட்டுக்கோப்பாகிய உருவமும் அலங்காரங்களாகிய வர்ணங்களும் தலைமையுடையன அல்ல; பொருள்தான்; அது சுருங்கிய உருவத்திலே அமைந்திருந்தாலும் அதன் பெருமை நினைக்க நினைக்க விரிந்து கொடுத்து இன்பத்தைத் தரவல்லது.

இப்போது கவிஞனுடைய வார்த்தைகளை மறுபடியும் கவனிக்கலாம்.

சொல் என்னும் பூம்போது தோற்றி – சொற்களாகிய மெல்லிய பூவென்னும் உருவத்தைத் தோன்றச் செய்து, பொருள் என்னும் நல் இருந் தீந்தாது நாறுதலால்–கவியின் கருத்தாகிய நல்ல பெரிய இனிமையான மகரந்தம் வாசனை வீசுவதனால், மல்லிகையின் வண்டு ஆர் கமழ் தாமம் அன்றே மலையாத தண்தாரான் கூடல் தமிழ் - மல்லிகை மாலையைப் போன்றது பாண்டியனுக்குரிய மதுரையிலே வளர்ந்த தமிழ்.

இதுதான் அன்று, இரண்டாயிர வருஷங்களுக்கு முன், தமிழர்கள் கவிதையைப்பற்றி எண்ணிய எண்ணம். எளிய மெல்லிய சொற்களாலாகி, உயர்ந்த இனிமையான ஆழ்ந்த கருத்துக்களைக் கொண்டு நிற்பது கவிதை என்பதே அவர்களுடைய கொள்கை.

அக்காலத்துக் கவிதைகளில் பெரும்பாலானவை அகவற் பாட்டுக்கள். வசனத்துக்கு அடுத்தபடி நெருடு இல்லாமல் அமைந்தது அகவல். அந்தப் பாடல்களில் இயற்கைத் தேவியின் அழகும், மனித உள்ளத்தின் துடிப்புக்களும் சொல்லப்பட்டன.

காலம் தன்னுடைய வேலையை நடத்திக்கொண்டே வந்தது. கவிதை செய்யுளாயிற்று. கட்டுப்பாடுகளும் கோணல்களும் கணக்கின்றிப் புகுந்துகொண்டன. யாப்பு நயங்களும் அலங்காரங்களும் செய்யுளை நிரப்பின. முழம் போட்டு அளப்பதைப்போலப் பாடல்களை அளந்து பார்த்து இயற்றினர்கள். கருத்தைக் காட்டிலும் சொல்லுக்கும் சொற்களின் கட்டுக்கோப்புக்கும் அலங்காரத்திற்கும் கௌரவம் உண்டாயிற்று. கம்பீரமான கங்காப் பிரவாகமாக இருந்த கவிதை போய், மூலைக்கு திரும்பித் தேங்கி வற்றியும் குழம்பியும் செல்லும் சிறு வாய்க்காலைப் போன்ற செய்யுள் உண்டாயிற்று.

2

இந்த நிலேயில், நேற்று, இருநூறு வருஷங்களுக்கு முன் இருந்த ஒரு புலவர் செய்யுளேப்பற்றி என்ன சொல்கிருர் கேளுங்கள். கவிதையை மல்லிகை மாலேயாக அன்று ஒரு கவிஞர் சொன்னதைக் கேட்டோம். நேற்று வந்த ஒரு புலவர் செய்யுளே ஒரு கட்டிடம் என்று சொல்கிருர். சொல்கிறபோதே வார்த்தைகளேச் சிலேடையாக அடுக்குகிருர்.

—மல்லல்உறச்
சந்தி பொருத்தித் தகுஞ்சீர் கெடாதடுக்கிப்
புந்தி மகிழற் புதஅணித்தா— முந்தையோர்
செய்யுள்போற் செய்த திருக்கோயில்.

இங்கே புலவர், திருக்கோயில் ஒன்றுக்கு உபமானமாகச் செய்யுளேச் சொல்கிருர்; அவருக்குப் பிரதானமாக இருப்பது கோயில்.

மல்லல் உற - வளம் பொருந்தும்படி, சந்தி பொருத்தி- எழுத்திலக்கணத்தின்படி அமைந்த சந்திகளெல்லாம் தவருமல் பொருந்தும்படி செய்து, தகும் சீர்கெடாது அடுக்கி - ஏற்ற சீர்களெல்லாம் யாப்பிலக்கணத்தின்படி குற்றப்படாமல் அடுக்கி, புந்தி மகிழ் அற்புத அணித்தா - புத்தியில் அற்புத உணர்ச்சியை ஊட்டக்கூடிய அலங்காரங்களே உடையதாகி, முந்தையோர் செய்யுள்போல் - முன்னேர்கள் இயற்றிய செய்யுள் இருப்பதுபோல. கோயில் எப்படி இருந்தது? அந்த வார்த்தைகளேயே திருப்பிப் படித்தால் போதும். சந்தி பொருத்தி - கல்லுக்குக் கல் இடையிலே சந்து விழாதபடி பொருத்தி, தகும் சீர் கெடாது அடுக்கி - கட்டிடத்திற்கேற்ற கனம் கெடாமல் மட்டமாக அடுக்கி, புந்தி மகிழ் அற்புத அணித்தா — புத்தியில் மகா அற்புதமென்று மகிழுகின்ற அலங்காரங்களே உடையதாகி, செய்த திருக்கோயில்

எழுத்திலக்கணம், சொல்லிலக்கணம், யாப்பிலக்கணம், அணியிலக்கணமெல்லாம் அமைந்தது கவிதை என்று புலவர் அபிப்பிராயப்படுகிறுர் என்றுதான் தெரிகிறது. முக்கியமான விஷயத்தையே புலவர் சொல்லவில்லை: அதுதான் பொருள்; உள்ளத்து உணர்ச்சியையும் கருத்தையுந்தான் பொருளென்று சொல்லுகிறேம்; அதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை இல்லை. வெறும் கல்கட்டிடமாக வைத்துவிட்டார் பாட்டை. முன்னே சொன்ன மல்லிகை மாலை எங்கே? இந்த வெறுங் கல் கட்டிடம் எங்கே?

3

இப்போது இந்த இரண்டு காலத்துக் கவிதைகளுக்கும் உதாரணங்களைப் பார்க்கலாம்.

கடற்கரைப் பக்கத்திலேயுள்ள சிறிய ஊர்; அங்கே காதலி ஒருத்தி காதலனுடைய இன்ப அணைப்பிலே தன்னை இழந்து பிறகு அவன் பிரியவே, தன்னை உணர்ந்தாள். பிரிவுத் துன்பம் அதிகரித்தது. காதலனைப் பற்றியே நினைத்துக்கொண் டிருந்தாள். வீட்டிலே ஒரு வேலையும் ஓடவில்லை. தன் ஆசைக் காதலனேடு பழகிய கடற்கரைச் சோலைக்குப் போய், அங்கே அவன் நடந்த இடத்தையும் நின்ற இடத்தையும் பார்த்தாவது ஆறுதல் அடையலாமென்று போனுள். போய்ச் சோலையைப் பார்த்தாள். பிறகு, கடற்கரை மணலில் அவன் தேரைச் செலுத்திக்கொண்டு திரும்பிப் போனபோது உண்டான சுவடுகளைப் பார்க்க வந்தாள். அந்தச் சுவட்டைப் பார்ப்பதிலே அவளுக்கு ஓர் ஆனந்தம். கடற்கரை அல்லவா? நண்டுகளெல்லாம் அங்கும் இங்கும் ஓடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. தேர்போன சுவட்டினூடே ஓடியோடி அண்டையிலுள்ள மணலைத் தள்ளிக் கொண்டாடித் தன. அதைப் பார்க்கையில் தலைவிக்குப் பொறுக்கவில்லை. நண்டுகளின் விளையாட்டினுல் தேர்ச் சுவடு

சிதைந்து போகிறதே! அவள் மனமும் அல்லவா சிதைகிறது! 'அட! இங்கேயும் நமக்குத் துன்பந்தானா?' என்று பொருமுகிறாள். அவளுக்கு உண்டாகியிருக்கும் காதற் பித்து அளவு கடந்தது. இன்னாரிடம் இன்ன பேசுவது என்று தெரியவில்லை. நண்டைப் பார்த்துப் பொங்கிவரும் உணர்ச்சியைக் கொட்டுகிறாள்.

"நண்டு ராஜாவே, உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்; என்னுடைய காதலனது தேர் போன வழியைக் கண்ணாரக் கண்டு ஆறுதல் பெறலாமென்று வந்திருக்கிறேன்; நீ அந்த வழிமேல் நடந்து அதைச் சிதைக்காதே" என்று நடந்து வேண்டிக்கொள்கிறாள். கவியில் இந்தக் கருத்து எப்படி மலர்ந்து மணக்கிறது பார்க்கலாம்.

கொடுந்தாள் அலவ, குறையாம் இரப்பேம்:
ஒடுங்கா ஒலிகடற் சேர்ப்பன்—நெடுந்தேர்
கடந்த வழியைஎம் கண்ணாரக் காண
நடந்து சிதையாதி நீ.

"உனக்கு அழகாக வளைந்த கால்கள் இருக்கின்றன; அவற்றை இந்தக் காரியத்தைச் செய்வதற்கு உபயோகிக்காதே" என்று ஞாபகமூட்டுபவளைப்போல, 'கொடுந்தாள் அலவ-வளைந்த காலையுடைய நண்டே' என்று அழைக்கிறாள். 'குறை யாம் இரப்பேம்'—பாட்டினுடைய ஜீவன் இதில்தான் இருக்கிறது. "என்னுடைய காரியம் ஒன்றை உன்னிடத்தில் யாசிக்கிறேன்." ஆம்! அவள் தலைவன் பிரிவினால் நைந்து போய் நிற்கிறாள்; அவளுக்குத் தாரகமாக இருக்கிறது தேர்ச் சுவடு; அதைப் பார்ப்பதிலே அவள் உயிர் நிற்கிறது. அது சிதைந்தால் அவள் உள்ளமும் உயிரும் சிதைகின்றன. ஆகையால் அவள் உண்மையில் கெஞ்சித்தான் வேண்டுகிறாள். இந்த வார்த்தைகள் அவளுடைய இருதயத்திலிருந்து வெளிவருகின்றன. எதை யாசிக்கிறாள்? ஒடுங்கா ஒலிகடற் சேர்ப்பன்-அடங்

காத முழக்கத்தையுடைய கடல் துறைக்குத் தலைவனாகிய என் காதலனுடைய, நெடுந்தேர்- உயர்ந்த தேரானது, கடந்த வழியை- சென்ற வழியை, எம் கண் ஆரக் காண- என்னுடைய கண்ணாரக் கண்டு ஆறுதல் பெற வேண்டும்; அதற்காக, நடந்து சிதையாதி நீ - நீ அதன் மேல் நடந்து அதைச் சிதைக்காதே.

அவளுடைய பணிவும், பெண்மைத்தன்மையும், அந்தத் தேர் வழியைப் பார்ப்பதிலே அவள் தன் உயிரையே சார்த்தி வைத்திருப்பதும் பாட்டில் எவ்வளவு நன்றாக மணக்கின்றன! இதுதான் மல்லிகையின் வண்டார் கமழ் தாமம்.

4

கல்கட்டிட காலம். இதேமாதிரி ஒரு காட்சியை ஒரு புலவர் செய்யுளிற் சொல்கிறார். வழியை நண்டு சிதைப்பதற்குப் பதிலாகக் கடலின் அலை சிதைக்கிறது. அந்தக் கடலைப்பார்த்துக் காதலி சொல்வதாக அமைந்திருக்கிறது செய்யுள்.

விரதந் தவர்தொழும் ஆரூரர், வீதி விடங்கர், அஞ்சப்
பரதந் தவர், கண்டம் காரெனச் செய்த பனிக்கடலே
சுரதந் துறைமறந் தேகினர் தேர்வழி தூர்ப்பதென்னே?
இரதந் தருமை தெரியாதன் றோவிடம் ஈந்தவர்க்கே!

இங்கே தலைவியின் காதல் நமக்குத் தெரியவில்லை. அவள் கோபந்தான் தெரிகிறது. கோபத்தால் சிலேடையாக வையும் சக்தியுடையவளென்று தெரிகிறது. வெள்ளையாகச் சொன்னால், முன் கவியிலே நாம் பார்த்த காதலியையே காணவில்லை. புலவர்தாம் தம்முடைய சிலேடையணியோடு நிற்கிறார்.

கடலில் உண்டான விஷத்தைச் சிவபெருமான் நுகர்ந்தார். இந்தப் புராணக் கதையைப் புலவர் உபயோகித்துச் சொல்கிறார்.

விரதத்தவர் தொழும் ஆரூரர் வீதிவிடங்கர்-தவம் செய்பவர்கள் தொழுகின்ற திருவாரூரில் இருக்கும் வீதி விடங்கர், அஞ்சப் பரதத்தவர்- ஹம்சநடனம் புரிபவராகிய சிவபெருமானுடைய, கண்டம் கார் எனச் செய்த பனிக் கடலே-திருக்கழுத்தை மேகமென்று சொல்லும்படி கறுப் பாகச் செய்த குளிர்ச்சியை உடைய கடலே, சுரதத்துறை மறந்து ஏகினர்-லீலைகளின் வகைகளை மறந்துவிட்டுப் போன காதலருடைய, தேர்வழி- தேர்போன வழியை, தூர்ப்பது என்னோ- தூரும்படி செய்வது ஏன்? அவளே பதிலும் சொல்லிக்கொள்கிறாள்: இரதத்து அருமை தெரியாதன்றோ, விடம் ஈந்தவர்க்கே—விஷத்தைத் தந்த கொடியவர்களுக்கு இரதத்தின் அருமை தெரியாதல்லவா? தமிழில் ரஸம் என்பது இரதம் என்று வரும். 'விஷம் கொடுத்தவர்களுக்கு ரஸத்தின் அருமை தெரியுமா என்ன?' என்று வேறு அர்த்தம் ஒன்று தொனிக்கிறது. சிலேடையோடு வந்த வேற்றுப் பொருள் வைப்பணி என்று இதைச் சொல்வார்கள்.

எல்லாம் சரிதான். 'சுரதத்துறை மறந்து' என்னும் காதலி, சுரதத்துறைகளைத்தான் முக்கியமாக எண்ணி னாளா? சிலேடையிலேதான் வைதாளா? இரதம் என்ற வார்த்தையை இரண்டு அர்த்தம் வரும்படி அமைக்க வேண்டும் என்று நினைத்தார் புலவர். "இரதத் தருமை தெரியாதன் றோவிட மீந்தவர்க்கே" என்று கடைசி அடியை முதலிலே பாடிக்கொண்டார். அதற்கு ஏற்ற எதுகை வரும்படி வார்த்தைகளை எடுத்து அடுக்கினார். 'சுரதத்துறை' தான் அவருக்குக் கிடைத்தது. எல்லாவற் றையும் மறந்து 'இரதத் தருமை' என்ற சொற்களிலே தலைமையை வைத்துப் பாட்டைப் பாடின அவரிடம் மல்லிகை மலர் மாலையை நாம் எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்?

இந்தமாதிரி அலங்காரங்களையும் சொல்லில் வரும்

சமற்காரங்களையும் அமைப்பதற்கும் ஒரு பழக்கம் வேண்டும். கழைக் கூத்தாடி டபடபவென்று காதை அடைக்கும்படி பறையை முழக்கிக்கொண்டும் அதற்குமேல் தன் தொண்டைப் பலத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டும் உடம்பை வளைக்காதபடி யெல்லாம் வளைத்துக் காட்டுகிறானே, அந்த வித்தையைப் பார்த்து நாம் வியக்கவில்லையா? அதைச் சேர்ந்தது இத்தகைய செய்யுள் வித்தை. முதலில் சொன்ன கவிதையோ அழகும் மென்மையும் நிரம்பிய அணங்கு ஒருத்தி இன்னிசைக் கீதத்தினிடையே மெல்லென்று நடனம் ஆடினால் எப்படி இருக்கும், அப்படி இருக்கும் அநுபவத்தைத் தருவது. கழைக்கூத்தாடியின் வித்தையில் ஒவ்வொரு கணமும் அவனைத் தனியே நின்று பார்க்கிறோம். மெல்லியலின் இன்னிசைக் கூத்திலே நம்மையே மறந்துவிடுகிறோம்; தூங்கியே போகிறோம்.

சொற்பாவும் பொருள்தெரிந்து தூய்மை நோக்கித்
தூங்காதார் மனத்திருளை வாங்கா தானை

என்று அப்பர் சொல்கிறார். பாரதியாரும் கவிதையாம் மணிப்பெயர்க் காதலியோடு பெற்ற அநுபவத்தை,

நின்னொடு களித்து நினைவிழந் திருந்த
என்னை

என்று சொல்கிறார்.

அன்று கவிதை இருந்தது; நேற்றுச் செய்யுள் ஆரவாரித்தது; இன்று பாரதியின் கவிக்குயில் கூவுகிறது. பாரதி சகாப்தம் ஆரம்பமாகி யிருக்கிறது. பாரதி கவிதை யுலகத்திலே புது யுகத்தை உண்டாக்கினார்.

பள்ளத்தி லேநெடு நாளழு குங்கெட்ட
பாசியை ஏற்றிவிடும்—பெரு
வெள்ளத்தைப் போலக

கவிதை வெறி மூண்டு தம் பாட்டுத் திறத்தாலே இவ் வையத்தைதயே பாலிக்கும் கவிமன்னர் பாரதியார். அவ ரால் இன்று அருணோதயம் ஆகியிருக்கிறது. இனிக் கவி யுலகத்தில் ஒளி பரவவேண்டும்; அதனால் தமிழுலகம் இன்பக் களி துளும்பி எழவேண்டும்.

மண் சுமந்த கதை

அழகிய மலர், மணம் செறிந்து தளதளவென்று கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்கிறது. அதைக் கண்ட வுடனே மனசுக்கு ஏதோ ஒரு தனி உல்லாச உணர்ச்சி உண்டாகிறது. மணத்தின் மோகன சக்தியும் நிறத்தின் கவர்ச்சியும் நம்மை ஆட்கொள்கின்றன.

மலரின் நிறத்திலே ஈடுபட்டால் அதை அப்படியே சிறிது நேரம் பார்த்து அநுபவிக்கிறோம்; அதன் மணம் நமக்குப் புலப்படும்போது இன்னும் சிறிது அதிகமாக நம் மனத்தை அதன்பால் செலுத்தி இன்புறுகிறோம். அத னிடம் இயற்கையாக உள்ள மென்மையை அநுபவிக்க ஆரம்பித்தாலோ, சில நேரம் பிரமித்து நின்றுவிடுகிறோம்.

மலரின் நிறம்எல்லோருடையகண்ணிலும் சட்டென்று படும்; அதன் மணம் சற்றுக் கூர்ந்து கவனிப்பவர்களுக் குத் தெரியும்; அதன் மென்மையோ நன்றாகக் கவனிப்ப வர்களுக்குத்தான் புலப்படும். மலரின் முழு அழகையும் நுகர வேண்டுமானால் நன்றாகக் கவனித்து உள்ளத்தை அதன் கண்ணே செலுத்தித்தான் பார்க்க வேண்டும்.

அழகுக்கு இருப்பிடமாகிய கலைப்பொருள்கள் எல்லா வற்றையும் நறுமண மலர்களாகச் சொல்லிவிடலாம். தெய்வத்தைப் பூஜிக்க மலர்கள் உதவுகின்றன. கலைப் பொருள்களும் மிகச் சிறந்த மதிப்பை உடையனவாய்

உயர்ந்த இடத்திலே விளங்கக் கூடியவை. எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அழகுணர்ச்சியோடும் அன்போடும் மனிதன் அவற்றை நுகரத் தலைப்படுகிறானோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அவற்றின் இனிமை பெருகிக் கிடக்கும்.

கலைப்பொருள்களிலே சிறந்தது கவிதை. கலை மரத்திலே விளைந்த பல பல பொருள்களிலே மலரைப்போல நிற்பது அது. தன்னுடைய சுகந்தத்தினாலே வண்டினங்களை அழையாது அழைக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. அதன் கண் ஈடுபட ஈடுபட இன்பம் சுரக்கும். "நவில்தொறும் நூல் நயம் போலும்" என்று திருவள்ளுவர் சொல்கிறார். மரத்தில் இலைக் கூட்டத்துக்கு நடுவே மலர்கள் விளங்குவதுபோலச் செய்யுட்களின் கூட்டத்தில் சுவையுடைய கவிதைகள் விளங்குகின்றன. மணமில்லாத மலரையும் மணமுள்ள மலரையும் வைத்து ஒப்பு நோக்கும்போது மணமுள்ள மலரின் சிறப்பு நன்றாகத் தெரிகிறது. கவியுலகத்திலும் அப்படிப் பார்க்க வழி இருக்கிறது.

ஒரே கருத்தைப் பல புலவர்கள் எடுத்து ஆண்டிருப்பார்கள். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு காரியத்திற்காக ஒவ்வொரு முறையில் அந்தக் கருத்தைக் கோலம் செய்திருப்பார்கள்; சில புன்கவிகள் அதை அலங்கோலம் செய்வதும் உண்டு. உபயோகமில்லாத பொருளென்று நாம் நினைக்கும் ஒன்றைக் கவியுலகத்திலே கவிஞன் மிகவும் சிறந்ததாகக் காட்டிவிடுவான். மாயா ஜால மந்திர சக்தியை விஞ்சிய அவனுடைய மோகன வித்தை உலகில் எங்கும் இல்லை.

2

மதுரையில் ஸ்ரீ சொக்கநாதக் கடவுள் அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களைப் புரிந்தருளினார். அடியார்களிடத்தில் அப்பிரானுக்கு உள்ள கருணையைப் புலப்படுத்துவன அவை. அவற்றுள் மண் சுமந்த திருவிளை

யாடல் என்பது ஒன்று. மாணிக்கவாசகரைச் சிறையில் அடைத்த பாண்டியனுக்கு அப்பெரியாருடைய பெருமையை இறைவர் புலப்படுத்த எண்ணினர். வையையிலே பெரு வெள்ளம் வரச் செய்தார். மதுரைமா நகரில் வையைக் கரையை உயர்த்தும் முயற்சியில் நகர மக்கள் ஈடுபட்டனர். ஒவ்வொருவருக்கும் அந்த வேலையில் பங்கு பாண்டிய அரசனுல் வரையறுத்து அளிக்கப்பட்டது. அங்கே பிட்டுச் சுட்டு வியாபாரம் செய்துவந்த ஒரு கிழவிக்குச் சொக்கநாதக் கடவுளே வேலையாளாக வந்து வேலையைக் கவனிக்காமல் பேசிக்கொண்டே இருந்தார். மேற் பார்வை பார்த்துவந்த பாண்டியன் அவரைக் கண்டு தன் கைப்பிரம்பால் அவர் முதுகில் அடித்தான். அவ்வடி சர்வ சராசரங்களின் மேலும் பட்டது. வேலையாளாக வந்த சொக்கநாதர் ஒரு கூடை மண் கொட்டி உடைப்பை அடைத்து மறைந்தருளினர். எல்லா உயிர்களிடத்திலும் உறையும் சிவபெருமானே வேலையாளாக வந்தது தெரிந்து பாண்டியன் மனமுருகினன். மாணிக்கவாசகரைச் சிறையினின்றும் விடுதலை செய்தான். அன்பர்களெல்லாம் சொக்கநாதரைத் துதித்தனர்.

இந்தக் கதை தமிழில் பிற்காலத்து இலக்கியங்களில் அடிக்கடி வரும். எத்தனையோ புலவர்கள் இந்தத் திருவிளையாடற் செய்தியைச் சாதுரியமாக எடுத்து ஆண்டிருக்கிருர்கள்.

மாணிக்கவாசகர் பொருட்டாகவே வையையில் வெள்ளம் வரச்செய்ததாக அசரீரி சொல்லப் பாண்டியன் அவரை விடுவித்து வழிபட்டான் என்பது புராணம்.

மாணிக்கவாசகர் சிறந்த சிவபக்தர். சைவ சமய ஆசாரியர்களில் ஒருவர். அவர் மனம் உருகிப் பாடிய பாடல்களைத் திருவாசகத்திலே காணலாம். இறைவன் தமக்காக மண் சுமந்து அடிபட்டுப் புண்சுமந்த செய்தியை

அவர் பல இடங்களில் சொல்லியிருக்கிறார். "மண்ணைச் சுமந்து பிட்டு விற்பவளிடத்தில் பிட்டையே கூலியாக வாங்கிப் பாண்டியனுடைய பிரம்பினல் அடிபட்டுப் புண் சுமந்த பொன் மேனியைப் பாடுவோம்" என்று ஓரிடத்தில் பாடுகிறார்.

மண் சுமப்பது எத்தனை இழிவான வேலை! அதற்குக் கூலி வாங்குவது அதைவிடக் கேவலம்; ஒருவன் அடிக்க அடிபடுவது சகிக்க முடியாத இழிவு. இவ்வளவையும் அப் பெருமான் பக்தர் பொருட்டுச் செய்தான். சிறிது நாகரிகம் படைத்த மனிதன்கூடச் செய்ய அருவருக்கும் இந்த வேலையைச் செய்தவன் எத்தகையவன்? அவன் பெருமையைப் பண் சுமந்த பாடல்கள் எத்தனையோ காலமாகப் பாடி வருகின்றன. கருணையே திருவுருவாக உடைய எம்பெருமாட்டியை வாமபாகத்தில் ஏற்றிருக்கின்றவன், திருப்பெருந்துறையில் இருப்பவன், வானுலகமெல்லாம் பரவிய கீர்த்தியை உடையவன், எல்லா உலகங்களுக்கும் ஈசன், நெற்றியிலே கண்படைத்த பெரியவன்; அவன் மதுரையிலே மண் சுமந்தான், கூலி வாங்கினன், அடிபட்டான் என்றல் எவ்வளவு பெருங் கருணை அவன்பால் இருக்கவேண்டும்! இந்தச் செய்தியைக் கேட்கும்போதே அன்பர்களுடைய உள்ளம் கசியும். இதற்குக் காரணமான மாணிக்கவாசகர் உருகுவதற்குச் சொல்ல வேண்டுமா? பெண்களையெல்லாம் அழைத்து, "அந்தப் புண் சுமந்த திருமேனியைப் பாடுதுங்காண் அம்மானய்" என்று அம்மானைப் பாட்டாகப் பாடுகிறார்.

பண்சுமந்த பாடற் பரிசு படைத்தருளும்
பெண்சுமந்த பாகத்தன் பெம்மான் பெருந்துறையான்
விண்சுமந்த கீர்த்தி வியன்மண் டலத்தீசன்
கண்சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலிமதுரை
மண்சுமந்து கூலிகொண்டு அக்கோவால் மொத்துண்டு
புண்சுமந்த பொன்மேனி பாடுதுங்காண் அம்மானய்.

[பண்-ராகம், மண்டலம் - உலகங்கள், கலி - முழக்கம், கோ - அரசன்.]

பக்தர்களுக்கு இனிக்கும் பாட்டு இது.

3

மண் சுமந்த கதையில் பல கட்டங்கள் இருக்கின்றன. வந்தியின் பிட்டுக்காக இறைவன் வந்தது, மண் சுமந்தது, கூலி வாங்கினது, அடிபட்டது, அடித்த பாண்டியன் உட்பட எல்லோருடைய முதுகிலும் அந்த அடி பட்டது, பிறகு பாண்டியன் உணர்வுபெற்று மாணிக்கவாசகரை விடுதலை செய்தது என்று கதை படர்ந்து நடக்கிறது. இதில் கடைசிப் பகுதியை ஒருவர் நினைத்தார். இறைவனது முதுகிலே அடித்த அடி எங்கும் பட்டது. ஆகையால் அவன் எவ்வுயிரினும் நீங்காது உறைபவன் என்ற உண்மை வெளியாயிற்று. இப்படிச் சொன்னாலே போதும். ஆனால் அவர் இந்தச் செய்தியைப் பின்னும் நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்று நினைத்தார். 'கடவுள் எங்கும் பரந்தவர் என்று இதனால் தெரியவில்லையா?' என்று கேட்டிருக்கலாம். அதற்கு மேலும் போனால், 'எங்கள் சிவபெருமான் எங்கும் நிறைந்தவர் என்பது தெளிவாகிறது' என்று சொல்லியிருக்கலாம். அதுவும் அவருக்குப் போதவில்லை. சமய அறிவிலே ஊறினவர் அவர்; சமயவாதி. இந்தச் செய்தியைக் கொண்டு வாதம் செய்ய, வாய்ச் சண்டை போட, எண்ணினார். "உங்கள் சாமி உலகமெல்லாம் நிறைந்தவர் என்று சொல்ல முடியுமா? பிரமா, விஷ்ணு, சிவன் என்று வரிசையாக எண்ணுகிறீர்களே; பிரமன் ஒரு சமயம் அடிபட்டான். முருகன் நறுக்கென்று அவன் தலையிலே குட்டினான். பிரமதேவன் எங்கும் நிறைந்தவனாக இருந்தானானால் அந்தக் குட்டு எல்லோருடைய தலையிலும் பட்டிருக்க வேண்டுமே! அப்படி நடக்கவில்லையே! கிடக்கட்டும். மகா

விஷ்ணுவின் கதை என்ன? இடைச்சி கையில் அடிபட்டாரே, அந்த அடி யார்மேல் பட்டது? எங்கள் பசுபதி மேல் பட்ட அடி எல்லார் மேலும் பட்டது பாருங்கள். இதனால் யார் பெரியவர் என்று தெரிகிறது?"- இப்படியெல்லாம் அவருடைய கற்பனை ஓடியது. அதை ஒரு வெண்பாவாகச் சொல்லிவிட்டார்.

எண்கணனைக் குட்டிகுட்டு எங்கேனும் பட்டதோ
மங்கைஅரி மேல்அடித்த மத்தடிபோய்-எங்கேனும்
பட்டதோ எங்கள் பசுபதிமேற் பட்டஅடி
பட்டதே எவ்வுயிர்க்கும் பார்.

[எண்கணன்-எட்டுக் கண்ணையுடைய பிரமன். அரி - கண்ணன்.]

மண் சுமந்த கதையில் இறைவர் தாம் பட்ட அடியை மறந்தாலும் இவர் மறக்கவில்லை. கடவுள் மேனி புண்பட்டதோ இல்லையோ, மற்றத் தெய்வங்களை வழிபடும் அன்பர் மனம் புண்படும்படி பாட்டால் அடிக்கிறார், இந்தச் சமயவாதி.

4

ஒரு கவிஞன் இந்தச் செய்தியைக் கேட்டான். அவன் பக்தனாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் நிச்சயமாகச் சமயவாதி அல்ல. அவனுடைய கவிதையுள்ளம் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது. சொக்கநாதப் பெருமானைக் கடவுளென்றோ, எல்லாத் தெய்வங்களிலும் உயர்ந்தவரென்றோ சித்தாந்தம் செய்ய அவன் வரவில்லை. மண் சுமந்த கதையில் சொக்கநாதர் அடிபட்டதுகூட அவன் நினைவுக்கு வரவில்லை போலும்! அவர் மண் சுமந்து ஒரே கூடையினால் வையை உடைப்பை அடைத்தார் என்ற காட்சியை மாத்திரம் அவன் அநுபவித்தான்.

'கவிக்கு உபயோகமான பொருள் அல்லவா இது? இதைக் கொண்டு சொக்கநாதரையே அழைத்து வந்துவிடலாமே!' என்று கவிஞன் நினைத்திருக்க வேண்டும்.

அவருக்கு மற்றவர்கள் கொடுத்திருந்த வேஷத்தையெல்லாம் களைந்துவிட்டுக் காதலனாக வேஷம் புனைந்துவிட்டான். காதலன் என்றால் காதலி இல்லாமலா?

காதலன் காதலியைப் பிரிந்து இருக்கிறான். "அவர் இன்னும் வரவில்லையே!" என்று அவள் உருகுகிறாள். கண்ணீர் ஆறாகக் கடலாகப் பிரவகிக்கிறது. அதைப் பார்த்துத் தோழி சொக்கநாதராகிய காதலனிடம் முறையிடுகிறாள்.

"வேலைப் போலக் கூர்மையான பார்வைபெற்ற கண்களை உடையவள் இந்தக் கன்னிகை. இந்தக் கண்கள் இப்போது கூர்மையை இழந்து அழுகின்றன. கண்ணீர் பிரவாகமாகப் பொங்கிக் கடலைப்போலப் பெருகுகிறது. இதற்கும் எல்லையுண்டு. இது பெருகி உடைத்துவிட்டால் அப்புறம் அடைக்க முடியுமா என்ன? அதற்கும் உபாயம் உண்டோ?... ஓகோ! வையை யாற்று வெள்ளத்தை அடைத்த பேர்வழி அல்லவா நீ? அதுமாதிரி இதை அடைத்து விடலாமென்று நினைக்கிறாயா? அது இங்கே நடக்காது. அங்கே சும்மாடு இல்லாமலே ஏதோ ஒரு கூடை மண்ணைக் கைலாகவத்திலே சட்டென்று போட்டாய்; அடைந்து போய்விட்டது. இங்கே அந்தத் தந்திரம் பலியாது. சும்மாடு கட்டிக்கொண்டு சுமந்து சுமந்து கூடை மேல் கூடை போட்டு அடைத்தாலும் இது அடைபடாது. அடைபட இது வையை ஆறல்ல, சுவாமி; வையை ஆறு அல்ல. பரவை, கண்ணீர்ப் பிரவாகக் கடல், என்பது ஞாபகம் இருக்கட்டும். ஆற்றிலே செய்த தந்திரத்தைக் கடலிலே செய்ய முடியாது."

இப்படிச் சொல்கிறாள் தோழி:

படைத்தாரை வேற்கண்ணி கண்ணீர்
ப்ரவாகப் பரவைபொங்கி
உடைத்தால் அடைக்க உபாயம்உண்
டோநறை ஊற்றுகொன்றைத்

தொடைத்தாம வேணியில் சும்மாடு
கட்டிச் சுமந்துசுமந்து
அடைத்தால் அடைபடச் சொக்கே
இதுவையை ஆறல்லவே!

[படைத்தாரை வேல் கண்ணி - ஆயுதமாகிய நீண்ட வேலைப் போன்ற கண்ணையுடையவள். பரவை - கடல். நறை - தேன். தொடைத்தாமம் - தொடுத்தலையுடைய மாலை. வேணி - தலை. சொக்கே - சொக்கநாதக் கடவுளே.]

சொக்கநாதக் கடவுளை எங்கோ கைலாசத்தில் இருக்கும் கண்காணாத தெய்வமாகத் தோழி நினைக்கவில்லை. தன் அருகில் தன் சொல்லைக் கேட்கும் நிலையில் பவ்யமாக நிற்பதாகவே அவள் பாவிக்கிருள். "சொக்கே!" என்ற அருமைப் பெயரால் சுதந்தரமாக அழைக்கும் வார்த்தையே அதைத் தெரிவிக்கிறது.

தலைவியின் துக்கத்தை அழகாகச் சொல்லி விடுகிருள்; சாதுரியமாகவும் கூறுகிருள்.

மண் சுமந்த கதையைக்கொண்டு இப்போது கவிஞன் ஒரு நாடகத்தையல்லவா நடத்திவிட்டான்! காதலைக் கொண்டுவந்து கலந்து இனிமை யூட்டி, கதையையும் அதிலே கரைத்துக் கவிதையைப் பாடியிருக்கிருன். "சொக்கே! இது வையை யாறல்லவே!" என்ற அடி உள்ளத்துள்ளே கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது. சொல்லுக்குச் சொல் சுவை பொங்கும் இந்தப் பாடலைத் தனியே படித்து இன்புற்ருலே இதன் அருமை விளங்கும்; மேலே சொன்ன பாடல்களோடு வைத்துப் பார்த்தால் அந்தச் சுவை பின்னும் அதிகமாகும்.

முதல் பாட்டிலே மாணிக்கவாசகருடைய பக்தி மணக்கிறது. இறைவனது பெருங் கருணையை அவர் பாராட்டுகிருர். சிவ பக்தர்கள் பாட்டை மிகவும் நன்ருக ரஸிக்கலாம். மண் சுமந்த கதையை நம்பாமல் உள்ள அயல் மதத்தினர் ஒருவர் அந்தப் பாடலைப் படித்தால் சிவபக்தரைப்

போல அவ்வளவு இன்பத்தை அடைய முடியாது; தமிழ்ப் பாவினிமையை ஓரளவு தெரிந்துகொள்ளலாம்.

இரண்டாவது செய்யுளிலே சமயவாதி, கதையைத் தமக்கு ஆயுதமாக்கிக்கொண் டிருக்கிறார். மற்றச் சமயங்களை இழித்துப் பேசுவதிலே இன்பங்காணும் உள்ளத்திற்கு அந்தப் பாட்டு இனிக்கும். எல்லாரிடத்திலும் அதைப் பாட முடியாது.

இறுதிப் பாடலோ, கதையை நம்பாவிட்டாலும், சொக்கநாதரைத் தெய்வமாகக் கொள்ளாவிட்டாலும், தமிழ் நயம் தெரிபவர் யாராயினும் அவருக்கு இன்பத்தைத் தருகிறது. மண் சுமந்து ஆற்றில் உடைப்பை அடைத்தவர் என்ற செய்தியைக் கற்பனைக்காகவாவது ஒப்புக்கொள்ளலாம். அந்தச் சிறு செய்தியை அகத்துறைப் பாட்டிலே பொருத்திக் கவிதை செய்கிறான் கவிஞன். இதைச் சைவர் மாத்திரமல்ல, கிறிஸ்தவர்கூட அநுபவிக்கலாம்; "சொக்கே, இது வையை ஆறு அல்லவே" என்று சொல்லிச் சொல்லி அநுபவிக்கலாம்.

போர்க்கால இலக்கியம்

குமரகுருபர சுவாமிகள் என்று ஒரு பெரிய புலவர் தமிழ் நாட்டில் இருந்தார். பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகள் பாட புத்தகங்களில் வாசிக்கும், "நீதிநெறி விளக்கம்" என்ற நூலை இயற்றினவர் அவரே. அவர் ஒரு துறவி. காசியிலே பல வருஷங்கள் இருந்து வாழ்ந்தார். அங்கே ஒரு மடம் கட்டிக்கொண்டு புராணப் பிரசங்கங்களும், சன்மார்க்க உபதேசங்களும் செய்து புகழ் பெற்றார். அக்காலத்தில் டில்லியில் ஆண்டிருந்த மொகலாய மன்னர் அவருக்குப் பழக்கமானார். அந்த மன்னரிடமிருந்து குமரகுருபரர் சில நிலங்களைப் பெற்றார்.

மொகலாய மன்னரின் சபைக்குப் போகும்போது அங்குள்ள காட்சிகளையெல்லாம் கண்டு அநுபவித்தார். அந்த மன்னர் ஆஸ்தானத்துக்கு வரும்போது நடக்கும் மரியாதைகளையும் ஜனங்கள் அவருக்குப் பயபக்தியோடு சலாம் செய்வதையும் பார்த்தார். எவ்வளவோ பிரபுக்கள் அரசருடைய திருஷ்டி எப்போது தம்மீது படுமோ என்று ஆவலோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அயர்ந்து மறந்து தம்முடைய பக்கம் திரும்பினால் உடனே சலாம் செய்ய வேண்டுமென்று தம் கையை நெற்றிக்கருகிலே வைத்துக்கொண்டு நின்றனர் சிலர். அந்தக் காட்சியை முனிவர் கண்டு பெரிய ஆச்சரியத்தை அடைந்தார். சலாமிடுவதற்கு ஏங்கி நிற்கும் அந்தச் செல்வர் நின்ற கோலமும், அவர் முகத்தில் தோற்றிய பாவமும் முனிவர் உள்ளத்தே நன்றாகப் பதிந்தன.

முனிவர் மதுரை மீனாட்சியம்மை விஷயமாக ஒரு பிள்ளைத் தமிழ் பாடத் தொடங்கினார். அதில் முருகக் கடவுளைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டி வந்தது. வள்ளி நாயகியின்பால் மட்டிலாக் காதல்கொண்ட அப்பெருமான் அவளுடைய கடைக்கண்ணோக்கத்தைப் பெறவேண்டுமென்று ஏங்கி நின்றதாகச் சொல்லலாமென்று தோற்றியது. பாதுஷாவின் பார்வைக்கு ஏங்கி நின்ற பிரபுவின் கோலம் அவருக்கு உதவி செய்தது.

...................கலாமயிற் கூத்தயர்
குளிர்புனம் மொய்த்திட்ட சாரலிற் போய்ச்சிறு
குறவர் மகட்குச் சலாமிடற் கேக்கறு
குமரனை முத்துக் குமாரனைப் போற்றுதும்

என்று பாடினார். "மயில்கள் நடனமிடுகின்ற மலைச் சாரலிலே போய் அங்கே வாழ்கின்ற சிறிய குறமகளாகிய வள்ளிக்குச் சலாம் போடுவதற்காக ஏங்கி நின்ற குமாரன்" என்று இதில் வருணிக்கிறார். பாதுஷாவைக் குமரகுருபர

முனிவர் கண்டதனுல் இத்தகைய வருணனையும், சலாமென்ற வார்த்தையும் இலக்கியத்திலே பொருந்தி நிற்கின்றன.

இலக்கிய சிருஷ்டிகர்த்தர்கள் இப்படித்தான் கால தேச வர்த்தமானங்களைத் தங்கள் இலக்கியத்திலே ஏற்றி விடுகிருர்கள். "இது என்ன காலம்" என்று ஆராய்ச்சிக் காரர்கள் நிர்ணயிப்பதற்கு அத்தகைய செய்திகள் அடையாளங்களாக நிற்கின்றன.

ஒரு தனி மனிதர் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில், ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் கண்ட காட்சியே இலக்கியத்தின் போக்கிலே தனது சுவட்டைப் பதித்துவிடுகிறதென்ருல், பல மனிதர்களும் பல நாடுகளும் சம்பந்தப்பட்ட போரால், பல மாதங்கள் நடைபெறும் சண்டையால், இலக்கியங்களிலே உண்டாகும் வேறுபாடுகளுக்கு அளவேது?

ஔவையாரைத்தான் உங்களுக்குத் தெரியுமே! அவர் அதிகமான் என்ற சேர அரசனிடமிருந்து பலவகை உபசாரங்களைப் பெற்றவர். அவன்மேல் பல பாடல்களைப் பாடியிருக்கிருர். அந்த அதிகமானுக்குப் பல காலங் கழித்து ஒரு பிள்ளை பிறந்தது. தவம் செய்து பெற்ற பிள்ளை. பிள்ளை பிறந்த சிறப்பைப் பாராட்ட எண்ணினுர் ஔவையார். சமாதான காலமாக இருந்தால் குழந்தைக்காக அவன் தவம் செய்வதையும் அந்தக் குழந்தை உதயமானதையும் பாடியிருப்பார். அது போர் நடந்து கொண்டிருந்த காலம். அதிகமான் பகைவர்களைப் பெரும்பாலும் தோல்வியுறச் செய்தான். குழந்தை பிறந்தால் அதை வந்து பார்க்க வேண்டியது தந்தையின் கடமை. வந்து பார்த்தான். அந்தக் காட்சியை ஔவையார் வருணிக்கிருர்.

அவன் எப்படி வந்து பார்த்தான் தெரியுமா? கையிலே வேல், காலிலே வீரகண்டை, உடம்பிலே வேர்வை, மேலே புண், கண்ணைப் பார்த்தால் ஒரே சிவப்பு.

"அட! இன்னும் இவனுக்குக் கோபம் ஆற வில்லையே! சரி, சரி; இவனுடைய பகைவர்களுக்கு அதோ கதிதான். இந்தத் தவ மகனைப் பார்த்துங்கூட இவன் கண்களில் சிவப்புப் போகவில்லையே!"

இன்னும் ஆருது சினனே, அன்ஞே
உய்ந்தனர் அல்லர்இவன் உடற்றி யோரே,
செறுவர் நோக்கிய கண்கள்
சிறுவனை நோக்கியும் சிவப்பு ஆனுவே!

[அன்ஞே – ஐயோ! உடற்றியோர் - சண்டையிட்டவர். செறுவர் – எதிர்க்கும் பகைவர். ஆனு–அடங்கா.] என்று பாடினர். போர்க்கால இலக்கியத்தில் பிள்ளை பிறந்த செய்தியிலும் போர்க்கால வருணனை புகுந்து கொள்கிறது.

போர்க் காலத்து இலக்கியத்தில் போரைப்பற்றிய செய்திகளே தலைமை வகிக்கின்றன. காவியம் எழுதுபவர்கள் தம்மை அறியாமலே வீரச் சுவையில் பேனுவைத் தோய்த்து எழுதுகிருர்கள். புத்தக எழுத்தாளன் போர்க் காலத் தேவைகளை நிறைவேற்றப் பார்க்கிருன்; தன்னுடைய இயல்பான போக்கிலே அந்தத் தேவைக்கு ஏற்ற மாறுதல்களைச் செய்ய முற்படுகிருன். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் அவனைப் பத்தாம் பசலிப் பேர்வழி என்று யாவரும் சொல்லிவிடுகிருர்கள்.

போர்க் காலத்தில் எழுதும் புத்தகங்களில் வேகமும் சுருக்கமும் சக்தியும் இருக்கவேண்டும். இல்லையானுல் உலகம் மதிக்காது. போர்த் தீ கடர்ந்து கொழுந்துவிட்டு எரியும்போது சம்பிரதாயங்களுக்கும் வருணனைகளுக்கும் இடம் இருப்பதில்லை. அன்ன நடையும் ஆனை நடையும் யுத்த காலத்திலே எடுபடுவதில்லை. சரேலென்று பாயும் சிங்கப் பாய்ச்சல் வேண்டும். குதிரையின் கதியிலே போக வேண்டும் நடை.

விஷயத்திலே மாறுதல், நடையிலே மாறுதல், வார்த்தைகளிலேகூட மாறுதல் - எல்லாவற்றிலும் போர் புகுந்து கலந்து முடுக்குகிறது. காதற் கதைகளைச் சமாதான காலத்திலே எழுதினால் ரஸமாக இருக்கும். தென்றற் காற்று வீசும் மாலைக்காலத்தில் ஒரு பூம் பொழிலில் நிதானமாக அமர்ந்துகொண்டு வீணையை வாசிக்கலாம். பிரசண்டமாருதம் வீசும்போது வீணையைக் கேட்பவர்கள் யார்? பலர் கூடி ஓடும்போது காது செவிடு படும்படி முரசையல்லவா அடிக்கவேண்டும்? முரசத்தில் கமலம் இல்லையே என்றால், கமலத்துக்குக் காலம் அல்லவே என்றுதான் பதில் சொல்லவேண்டி வரும். வெறி பிடித்த வீரக் கதைகளையும் வீர நிகழ்ச்சிகளையும் போர்க் காலத்தில் எழுதினால், அவை உண்மையான வீரச் சுவை பொருந்தியனவாக இருக்கும். சுருதியோடு பாடும்போது காதுக்கு எவ்வளவு நன்றாக இருக்கிறது? போர்க்காலத்தில் எங்கும் போரைப்பற்றிய பேச்சே நிரம்பி வீரப் பாட்டுக்கு வேண்டிய சுருதி இயல்பாகவே அமைந்துவிடுகிறது. மேலே வீரச்சுவையை விளைத்தால் அது பன் மடங்கு சோபிக்கும். அந்தச் சுருதியிலே காதலையும், ஹாஸ்யத்தையும் கொண்டு வந்தால் அபஸ்வரந்தான் மிச்சம்.

இப்போது போர் நடக்கிறது. இக்காலத்தில் புதிய புத்தகங்களும் வெளிவருகின்றன. புத்தக வியாபாரிகள் லாபத்தைமட்டும் எதிர்பார்த்துச் சுடச் சுட விற்கும் புத்தகங்களைக் கொண்டு வருகிறார்கள். போலந்தில் போர் தொடங்கியது முதல் அது வீழும்வரையில் பத்திரிகைகளிலெல்லாம் போலந்தைப்பற்றிய கட்டுரைகள்; போலந்தைப்பற்றிய சரித்திரப் புத்தகங்கள்; போலந்திலே மனிதர்கள் எப்படி உடை அணிகிறார்கள் என்பனபோன்ற சின்னச் சின்ன சமாசாரங்களுக்கெல்லாம் புத்தகத்தில் இடம் கொடுத்தார்கள். அபிஸீனியா

ஆஸ்திரேலியாவில் இருக்கிறதா, வடதுருவத்தில் இருக்கிறதா என்றெல்லாம் நினைக்கின்ற மாணுக்கர்களுக்கு அபிஸீனியாவின் பூகோளம், சரித்திரம், பொருளாதாரம், சமூக சாஸ்திரம், இலக்கிய வளர்ச்சி என்பவைகளை மிகவும் கர்ம சிரத்தையோடு ஊட்ட முன்வந்த புத்தக எழுத்தாளர்களும் பிரசுரகர்த்தர்களும் எவ்வளவு லாபம் சம்பாதித்துவிட்டார்கள்! அரிச்சுவடியின் ஆரம்பத்தில் அணில், ஆடு, இலை என்ற பாடங்களுக்குப் பதில் அபிஸீனியா, ஆப்பிரிக்கா, இத்தாலி என்ற பாடங்கள் வந்துவிடுமோ என்றுகூட எண்ணும்படி யாகிவிட்டது. எல்லாம் அபிஸீனியாவின்மேல் இத்தாலி படையெடுத்த தன் பிறகு உண்டான ஆர்ப்பாட்டம். இன்றைக்கு அதே அபிஸீனியா, பழைய கறுப்பன் கறுப்பனே என்றபடி பூகோளத்திலிருந்து மறைந்து ஒதுங்கி நிற்கிறது.

எல்லாம் யுத்த தேவதையின் திருவிளையாடல்கள். மற்றக் காலத்தில் யாவரும் போற்றும் ஒன்றை மூலையிலே படுக்க வைப்பதும், புற்றீசலைப்போலச் சில நேர வாழ்வுள்ள புதிய விஷயங்களைப் புகுத்துவதும் அதனுடைய சாமர்த்தியச் செயல்கள்.

போர்க்கால இலக்கியத்தில் இலக்கணம் வேண்டாம், ஆழம் வேண்டாம், வருணனை வேண்டாம் என்று சொல்கிருர்கள். "காகிதம் இல்லை. கதையை அளக்காதே" என்று கம்பெனிக்காரர் சொல்கிருர். "ஜோடியம் குளோரைடைப்பற்றி எழுதினது போதும்; வெடி விமானத்தைப்பற்றி எழுதுமையா" என்று விஞ்ஞானியைப் பத்திரிகைக்காரன் கேட்கிருன். "வாக்கியங்களை நீட்டவேண்டாம்; இரண்டு வார்த்தைகளிலே முடித்துவிடும்; இலக்கணத்தையும் வருணனையையும் போர் முடிந்த பிறகு வைத்துக்கொள்ளலாம்" என்று புத்தக எழுத்தாளனுக்குக் கட்டளை பிறக்கிறது. "இடி இடித்தது போல இருந்தது" என்று எழுதினல் கர்நாடகமென்று

அடித்துவிட்டு, "குண்டு விழுந்ததுபோல் இருந்தது" என்று திருத்துகிறார்கள்.

இவை போர் செய்த மாற்றங்கள். தொழிலாளி, விவசாயி, வியாபாரி, உத்தியோகஸ்தன் எல்லோரும் போருக்காக உழைக்கும்போது புத்தக எழுத்தாளன் மட்டும் 'நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக'க் 'கடல் புடைசூழ்ந்த உலகத்தில்' வாழ்ந்துகொண்டு தாமரை போன்ற முகத்தையும் கிளிபோன்ற சொல்லையும் அன்னம்போன்ற நடையையும் உடைய நாரீமணிகளைச் சிருஷ்டித்துக்கொண்டு இருப்பது நியாயமா? டைனமெட் பதித்த கட்டிடம் திடீரென்று ஒரு கணத்தில் தரைமட்டமானதுபோல அவன் சிருஷ்டிக்கும் கதாநாயகனது கற்பனை தகரவேண்டும். அவன் அபாயச் சங்கைப்போல அழவேண்டும். நீர்மூழ்கியைப்போல அபாயத்தில் முழுகி எதிரிக்கு ஆபத்தை உண்டாக்க வேண்டும்.

இப்படி அவன் எழுத்து இருந்தால்தான் போர்க் காலத்தில் ஜீவித்திருந்ததற்குப் பலன் உண்டு. இல்லாவிட்டால் பேசாமல் பேனாவைத் தூர எறிந்துவிட்டுத் துப்பாக்கியை எடுத்துக்கொண்டு மிலிடரிக்கு ஆள் சேர்க்கும் காரியாலயத்தை நோக்கி நடந்துவிடலாம்.

அந்தக் காலம் வேறு

புத்தக உலகில்

நல்ல வயதாகித் தலை நரைத்துப்போய்க் குடுகுடு கிழவர்களாக உள்ளவர்களோடு நாம் பேசத் தொடங்கினால் அவர்கள் எத்தனையோ விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்வார்கள். பழங்காலத்துக் கதைகளை அடுக்கடுக்காக, நாம் கேளாமலே விரிவாகச் சொல்லிக்கொண்டே போவார்கள். பழைய ஞாபகங்களிலே ஒன்றிப்போய் அவர்கள் பேசும்பொழுது அவர்களுக்கு இந்த உலக

ஞாபகமே இராது. அவர்கள் தம் பேச்சை நிறுத்தியதும் ஒரு பெருமூச்சு விடுவார்கள். பிறகு, "ஹூம்! எல்லாம் அந்தக் காலம்! இப்போது எல்லாம் தலைகீழ்ப் பாடம். முளைத்து மூன்று இலை விடுவதற்குள் கால் பூமியின்மேல் இருப்பதில்லை. காலம் கலிகாலம் அல்லவா?" என்று சொல்லுவார்கள். பழைய காலத்துப் பேச்சு எதுவாக இருந்தாலும் இந்தப் பல்லவியில் வந்துதான் முடியும். எதை வேண்டுமானாலும் கேட்டுப் பாருங்கள்; அந்தக் காலத்ததென்றால் அதன் மகிமையே வேறு என்பது தான் அவர்கள் கருத்து. "இந்தக் காலத்தில் இட்டிலி பண்ணுகிறார்களே; அது இட்டிலியா? அதில் உளுந்து வாசனை ஏதாவது இருக்கிறதா? அந்தக் காலத்தில் உளுந்துக்கு எத்தனை வாசனை! இட்டிலிதான் எவ்வளவு ருசியாகவும் மெதுவாகவும் இருக்கும்!" என்று இட்டிலி புராணத்தை விரிப்பார்கள். "ஏன் தாத்தா, அந்தக் காலத்தில் எலக்டரிக் விளக்கு உண்டா?" என்று யாராவது சிறு பையன் கேட்கட்டும். கிழவர் ஒரு பெரிய பிரசங்கத்தையே செய்ய ஆரம்பித்து விடுவார். 'எலக்ட்ரிக் விளக்கு எங்களுக்கு எதற்கு? நாங்கள் என்ன, குருடர்களா? நிலா வெளிச்சத்தில் புத்தகம் படிப்போமே. குத்து விளக்கில் விளக்கெண்ணெயை விட்டுப் படித்தால் கண்ணுக்கு எவ்வளவு குளிர்ச்சி தெரியுமா? இப்போது எலக்ட்ரிக் விளக்கு வந்துவிட்டது என்று ஜம்பம் அடிக்கிறீர்களே! மூன்றாவது வயசிலேயே கண்ணாடி மாட்டிக்கொள்ளும் பிரபாவத்துக்குக் காரணம் அந்த மாயாஜால எலக்ட்ரிக் விளக்கென்ற சமாசாரம் உங்களுக் குத் தெரியவில்லையே! ஹூம்! அந்தக் காலமே வேறு. இந்தக் காலம் மாதிரியா?" என்று கடல் மடை திறந்தாற் போல அந்தக் காலத்துக்கும் இந்தக் காலத்துக்கும் உள்ள வேற்றுமையை விமரிசனம் செய்ய முனைந்து விடுவார் தாத்தா.

தாத்தா சொல்வதில் உண்மை ஓரளவு இருக்கலாம். இல்லாமலும் இருக்கலாம். ஆனால் எந்த விஷயமானாலும் பழைய காலத்தது என்றால் உயர்ந்தது என்று அவர் சொல்வது, நிச்சயமாக உண்மையாகாது. அது அபிமானத்தால் வரும் பேச்சு. அந்தக் காலத்திற்குப் பிறகு மனித ஜாதி எத்தனையோ துறைகளில் முன்னேறியிருக்கிறது. எத்தனையோ வகைகளில் பின்னடைந்தும் இருக்கிறது. எவ்வளவோ நல்ல காரியங்களை நாம் மறந்துவிட்டோம். ஆனாலும் நம் முன்னோர்கள் கனவிலும் கண்டறியாத அற்புதங்களைச் செய்கிறோம்.

புத்தக உலகத்தில் முப்பது நாற்பது வருஷங்களுக்கு முன்பு இருந்த நிலை என்ன? இன்று இந்த 1944-ஆம் வருஷத்தில் இருக்கும் நிலை என்ன? சந்தேகமே இல்லாமல் பல பல வகைகளில் முன்னேற்றத்தை அடைந்திருக்கிறோம். புத்தகத்தில் உள்ள விஷயம், அந்த விஷயத்தைச் சொல்லும் தோரணை, புத்தகத்தின் உருவ அமைப்பு ஆகிய எல்லாவற்றிலும் கவர்ச்சியும் அழகும் பயனும் அதிகமாகும்படியான முறைகளை நாம் இப்போது மேற்கொண்டு வருகிறோம்.

தமிழ்ப் புத்தகங்கள் அந்தக் காலத்தில் எப்படி இருந்தன, இப்போது எப்படி இருக்கின்றன, பாருங்கள். முதலில் எண்ணிக்கையைப் பார்த்தாலே போதும். முன் காலத்தில் இவ்வளவு புத்தகங்கள் வெளிவரவே இல்லை; வெளியான புத்தகங்களில் அநேகம் செய்யுள் நூல்கள்; புராணங்களும் பிரபந்தங்களுமாகவே இருக்கும்.

அந்தக் காலத்தில் செய்யுளிலே ஒரு மோகம் இருந்தது. எதுகை, மோனை இருந்துவிட்டால் போதும்; செய்யுளாகிவிடும். கவிதைச் சுவை இருக்க வேண்டும் என்பதில் அவ்வளவாக அக்கறை கொள்வதில்லை: எதுகை மோனைகளுக்கு எந்த எந்த வார்த்தைகள் இணைந்து வருகின்றனவோ அவற்றைப் போடவேண்டி

யது, அதைச் செய்யுளென்று சொல்லிப் பாராட்டவேண்டியது- இப்படிக் கவியை உற்பத்தி செய்தார்கள். "சீர்பூத்த, வார்பூத்த, நார்பூத்த" என்று தக்கைகளைப் போன்ற வார்த்தைகளை அடுக்கினார்கள். கவிதை என்பது இயல்பாக மலர் மலர்வதைப் போலக் கவிஞன் உணர்ச்சி வசப்பட்ட போது அழகிய உருவத்தோடு வெளிப்படுவதென்று இந்த எதுகை மோனைக் கவிஞர்கள் நினைக்கவில்லை. தொழிற்சாலையில் பாண்டங்களோ, வேறு பண்டங்களோ அச்சில் வார்த்து ஆயிரக்கணக்காகத் தள்ளுகிறார்களே, அந்த மாதிரி ஆகிவிட்டது கவிதைத் தொழில்.

அந்தக் காலத்தில் சென்னை ராஜதானிக் கலாசாலையில் பூண்டி அரங்கநாத முதலியார் என்ற பேராசிரியர் இருந்தார். அவர் நல்ல அறிவாளி. தமிழிலும் சிறந்த புலமை படைத்தவர். அவர் 'கச்சிக் கலம்பகம்' என்ற நூலை இயற்றினார். அதை இயற்றிக்கொண்டு வரும் போது அந்தச் செய்தியைக் கும்பகோணம் காலேஜில் இருந்த சாது சேஷையா என்ற அறிஞருக்கு ஒரு கடித மூலம் தெரிவித்தார். கடிதம் ஆங்கிலத்தில் எழுதியது. "நான் கச்சிக் கலம்பகம் என்ற நூலை உற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்கிறேன் (Manufacturing)" என்று அந்தக் கடிதத்தில் எழுதினார். தொழிற்சாலையில் உற்பத்தி செய்வதைக் குறிக்க எந்த வார்த்தையை ஆங்கிலத்திலே சொல்வார்களோ, அதே வார்த்தையை அவர் போட்டிருந்தார். அவர் அதை வேண்டுமென்றுதான் போட்டிருக்கவேண்டும். 'குயவன் சட்டி பானை செய்வதுபோலக் கவிதை என்ற பெயரால் எதையோ நாங்கள் உற்பத்தி செய்கிறோம்' என்று சொல்வதைப்போலத் தொனிக்கிறது அவருடைய கடிதம். அதில் உண்மை இருக்கிறது. அந்தக் காலத்தில் வெளிவந்த செய்யுள் நூல்களை எடுத்துப் பார்த்தால் அவையெல்லாம் இப்படி

உற்பத்தியானவைகளே என்று சொல்லலாம். எங்கோ ஒன்று இரண்டு நன்றாக இருக்கலாம்.

ஒருவர் சில பாடல்களைப் பாடி ஒரு நூலை இயற்றினால் அதை அப்படியே வெளியிடமாட்டார். எங்கெங்கே புலவர்கள் இருக்கிறார்களோ, அங்கெல்லாம் போய் அவர்களிடத்தில் சிறப்புப்பாயிரம் வாங்கி அவைகளையும் சேர்த்து அச்சிடுவார். பாட்டின் சிறப்பைப் படிப்பவர்கள் உணர்வதற்கு அந்தப் பாட்டைக் காட்டிலும் இந்தச் சிறப்புப்பாயிரங்கள் கருவியாக இருக்கும் என்பது புலவருடைய ஞாபகம்! இதில் விநோதம் என்னவென்றால், சில நூல்களின் மூலம் இருபது பாடல்கள் இருக்கும்; அந்தப் புத்தகத்துக்குச் சிறப்புப் பாயிரப் பாடல்களோ ஐம்பதுக்குமேல் இருக்கும்!

இவ்வளவும் புதிய செய்யுள் நூல் சம்பந்தமான சமாசாரம். ஆனால் பழைய நூல்கள் விஷயத்தில் அக்காலத்தினருக்கு இருந்த ஆசையை நாம் போற்றவேண்டும். பழைய தமிழ் நூல்களை வெளியிடுவதிலும் படிப்பதிலும் அவர்களுக்கு மிகுதியான விருப்பம் இருந்தது.

இப்பொழுது நமக்குக் கவிதையின்மேல் அவ்வளவு நாட்டம் இல்லை. பழைய கவிதையில் சில நூல்களைத்தான் நாம் படிக்கிறோம். அந்த நூல்களை நாமே படித்துப் பயன் பெறுவதைக் காட்டிலும், யாராவது அதில் உள்ள நயங்களை எடுத்துக் கட்டுரையாக எழுதியிருந்தால் அதை வாசிக்க முன்வருகிறோம். பழைய காலத்தில் யமகம், திரிபு முதலிய பல்லை உடைக்கும் பாடல்களை, பல் உடைந்தாலும் சரி, அவற்றை ஒரு கை பார்த்துவிடுவது என்ற முயற்சி இருந்தது. இப்பொழுதோ பாலைப் போலத் தெளிந்த கவிதையாக இருந்தாலும் கண நேரம் அதில் ஊன்றி நிற்கும் உணர்ச்சி இருப்பதில்லை.

இக்காலத்தில் நாளுக்கு நாள் புதிய புதிய வசன புத்தகங்களும் பத்திரிகைகளும் புறப்படுகின்றன. இவ்

வளவு அதிகமாக அந்தக் காலத்தில் வெளியாகவில்லை. பள்ளிக்கூடத்துப் புத்தகங்கள், நாவல்கள், புராண வசனங்கள் இவைகளே அக்காலத்து வசனபுத்தகங்களில் பெரும்பாலானவை. பள்ளிக்கூடத்துப் புத்தகங்களில் பெயருக்குக் கதைகளும் கட்டுரைகளும் இருக்கும். உலகத்தில் புதிய புதிய துறைகளில் எவ்வளவோ முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றனவே, அவற்றைப்பற்றி ஒன்றும் இராது. ஏதாவது இருந்தாலும் ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்ததாகவே இருக்கும். இளைஞர்களுக்கு உற்சாகம் மூட்டக்கூடிய விஷயங்கள் மிகவும் அருமையாகவே காணப்படும். கட்டுரைகளைத் திருப்பித் திருப்பி நீதி நூல்களிலுள்ள செய்யுட்களை மேற்கோள் காட்டி எழுதியிருப்பார்கள். நீளமான வாக்கியங்களும், 'கடல் புடை சூழ்ந்த நிலவுலகத்தில்,' 'நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமும்' என்பன போன்ற தொடர்களும் நிரம்பியிருக்கும். கற்பு, பொறுமை, நல்லொழுக்கம், கூடா நட்பு என்பனபோலத் திருக்குறளிலும் நாலடியாரிலும் வரும் அதிகாரத் தலைப்புக்களையே கட்டுரைகளின் பெயர்களாகக் காண முடியுமே அன்றி அவற்றில் புதுமை இராது.

விஞ்ஞானம், சரித்திரம், பூகோளம் முதலிய துறைகளில் தமிழில் புத்தகங்கள் அக்காலத்தில் வெளிவரவில்லை. சிறிய வகுப்புக்களுக்குப் பயன்படும்படி சில புத்தகங்கள் வந்தனவே ஒழிய அறிவைப் போதிக்கும் உருப்படியான புத்தகங்கள் இல்லை. இக்காலத்திலோ எல்லாவற்றையும் தாய்மொழி மூலமாகப் போதிக்கவேண்டும் என்ற கிளர்ச்சி பலமாக இருக்கிறது. பள்ளிக்கூடத்தில் பாடமாக வைக்கும்படியாக விஞ்ஞானம் முதலிய பகுதிகளை விரித்துரைக்கும் புத்தகங்கள் பல வந்துவிட்டன. முன்பு இரண்டாம் பாரத்திலேயே எல்லாம் இங்கிலீஷில் ஆரம்பமாகிவிடும். இப்போதோ ஹைஸ்கூல் பாடங்க

ளெல்லாம் தமிழில் சொல்லித் தருகிறார்கள். காலேஜ் வகுப்புக்களிலும் தமிழில் கற்றுக் கொடுப்பதற்குத் தக்கபடி புத்தகங்கள் வெளிவந்துகொண் டிருக்கின்றன. விஞ்ஞானம் முதலிய கலைத் துறைகளில் வழங்கும் ஆங்கிலச் சொற்களுக்குத் தமிழ்ச் சொற்களைத் தேர்ந்து தொகுத்திருக்கிறார்கள். இந்தக் கலைச் சொல்லாக்கம் புதிய புத்தகங்கள் எழுதுபவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கிறது.

அக்காலத்தில் நாவல்கள் பல இருந்தன. பள்ளிக்கூடத்துக்கு வெளியே அதிகமாகப் படிக்கப்பெற்ற வசன புத்தகம் நாவல்தான். நூறு நூற்றைம்பது பக்கம் உள்ள நாவல்களல்ல; பெரும்பாலும் முந்நூறு நானூறு பக்கங்கள் அடங்கிய நாவல்கள். எல்லாம் ஆங்கிலத்தில் உள்ள சாமான்ய நாவல்களைத் தழுவியவை. தழுவுவதென்றால் இந்திய நாட்டுப் பழக்கவழக்கங்களுக்கு ஏற்ப மாற்றிக்கொள்வது அல்ல; ஊர்ப்பெயர்களும், மனிதர்களின் பெயர்களும் மாறியிருக்கும்; அவ்வளவுதான் ரெயினால்ட்ஸ் நாவல்களும், ஆறு பென்னி நாவல்களும் இப்படி உருமாறித் தமிழில் வந்ததற்குக் கணக்கு வழக்கில்லை. தனசிங்கம் பிரபுவும், அமராவதி சீமாட்டியும் கதையில் உலவுவார்கள். பெயர்தான் இந்த நாட்டினர் பெயரைப் போல் இருக்கும். ஆணும் பெண்ணும் கூடிக் குலவுவதும் திருடர்கள் தந்திர சாமர்த்தியங்கள் செய்து பிரபுக்களை ஏமாற்றுவதும் பிறவும் அப்படியே ஆங்கிலத்திலிருந்து இறக்குமதியான சரக்குகள். நடுநடுவே, "பார்த்தீர்களா, மேல்நாட்டு நாகரிகக் கோலத்தை!" என்று ஆசிரியர் நமக்கு அது மேல்நாட்டுக்கதை என்பதை மறந்து விடாமல் நினைப்பூட்டுவார்.

துப்பறியும் நாவல்களுக்கு அந்தக் காலத்தில் அபாரமான மதிப்பு. பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகள் துப்பறியும் நாவல்களை உற்சாகமாகப் படிப்பார்கள். அக்காலத்துப் பெரியவர்கள், சிறுபிள்ளைகள் நாவல் படித்தால் கெட்டுப்

போய்விடுவார்கள் என்று சொல்லிவந்தார்கள். அவர்கள் தடுக்கத் தடுக்க நாவல்கள் அதிகமாக உலவினவே ஒழியக் குறையவே இல்லை.

பழைய சம்பிரதாயங்களையும் கிராமவாசத்தின் இயல்புகளையும் விளக்கும் நாவல்கள் ஒன்றிரண்டே வெளிவந்தன. கமலாம்பாள் சரித்திரம், பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், பத்மாவதி சரித்திரம் என்பன போன்ற நாவல்கள் அதிகம் இல்லை. அந்த மூன்று நாவல்களுக்கும் சரித்திரம் என்று பெயர் வைத்தது வேடிக்கையாகத்தோன்றுகிறதல்லவா? அந்தக் காலத்தின் ஓதம் அவைகளையும் விடவில்லை.

தழுவலும் அல்லாமல் சொந்தமும் அல்லாமல் சில நாவல்கள் எழுந்தன. கதை கடைசியில் கொட்டு மேளத்துடன் முடிவாக வேண்டுமென்பதை ஒரு நியதியாகவே நாவல் ஆசிரியர்கள் வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இடையிடையே ஆசிரியர் பிரசங்க மேடையைப் போட்டுக் கொண்டு வாசகர்களுக்குக் கற்பைப்பற்றியோ தேசாடனத்தைப்பற்றியோ உபதேசஞ் செய்யத் தொடங்கிவிடுவார். மேற்கோட் செய்யுட்கள் இடையிடையே வந்து விழும்.

இக்காலத்தில் நாவல்களின் விஷயத்தில் நாம் முன்னேற்றம் அடைந்துவிடவில்லை. ஆனால் நல்ல நாவல் எப்படி இருக்கவேண்டுமென்ற அறிவு நமக்கு வந்திருக்கிறது. துப்பறியும் நாவல்களுக்குப் பதிலாக ஹிந்தி நாவல்களும் வங்காளிநாவல்களும் தமிழ்ப் புத்தகசாலைகளை நிரப்பியிருக்கின்றன. எழுத்தாளர்களுடைய உள்ளத்தில் தமிழிலே சொந்தமாக நாவல்கள் எழுதவேண்டுமென்ற உணர்ச்சி தோன்றியிருக்கிறது. சிலர் முயற்சியும் செய்து வருகிறார்கள். நாளடைவில் நல்ல நாவல்கள் தமிழில் உண்டாகும் என்ற நம்பிக்கைக்கு இடம் உண்டு.

சிறு கதைகள் என்ற பேச்சை எடுத்தாலே தமிழ் நாட்டார் பெருமைப்படவேண்டியவர்களென்று சொல்லத்

தோன்றுகிறது. உலகம் முழுவதுமே பெரிய நாவல்களைக் காட்டிலும் சிறு கதைகளுக்கு மதிப்புத் தரும் நிலை வந்திருக்கிறது. நீண்ட கதைகளை வாசிக்கச் சோம்பலோ, அல்லது இக்காலத்தவருடைய வேகத்திற்கு நெடுங் கதைகள் ஒத்து வரவில்லையோ என்னவோ, சிறு கதைகள் கணக்கு வழக்கில்லாமல் எல்லாப் பாஷைகளிலும் குவிகின்றன.

அந்தக் காலத்தில் சிறு கதை என்ற ஓர் இலக்கிய வகை இருப்பதே தமிழ்நாட்டாருக்குத் தெரியாது. பாட்டி சொல்லும் கதையும், நீதியை உபதேசிக்கும் கதையுமே அளவினால் சுருங்கிய கதைகளாக இருந்தன. சிறு கதைகளை அப்பொழுதே உலகத்தில் பல்வேறு பாஷைகளிலும் எழுத ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். வ. வே. சு. ஐயரும், பாரதியாரும், மாதவையாவும் அந்தத் துறையை முதல் முதலில் தமிழில் கொண்டு வந்தார்கள். அதனுடைய அருமையை அன்று ஒருவரும் உணரவில்லை.

வரவரத் தமிழ் எழுத்தாளருக்குச் சிறு கதைப் பித்துப் பிடித்துவிட்டது. பத்திரிகைகளில் எல்லாம் சிறு கதைகளை எழுதித் தள்ளினார்கள். அவற்றைத் தொகுத்துப் புத்தகமாக வெளியிட்டார்கள். இன்று தமிழில் எத்தனையோ விதமான சிறு கதைத் தொகுதிகள் வந்திருக்கின்றன. ஒருவரே எழுதிய கதைகள் அடங்கிய தொகுதிகள் பல; பலர் எழுதிய கதைகளின் தொகுதிகள் சில. இக்காலத்தில் தமிழ் எழுத்தாளன் என்று ஒருவன் பெயரெடுக்கவேண்டுமானால் அவன் முதலில் சில சிறு கதைகளை எழுதவேண்டும். பிறகு அவன் எதையாவது எழுதிக்கொள்ளட்டும். சிறு கதை எழுதுபவனைத்தான் ஜனங்கள் கவனிக்கிறார்கள்.

முன் காலத்தில் அரசியல் சம்பந்தமான புத்தகங்கள் இல்லை; பிறநாட்டுச் சரித்திரங்கள் இல்லை; நம் நாட்டுச் சரித்திரங்களும் தமிழில் இல்லை. இப்பொழுதோ ஒவ்

வொரு வகையிலும் பல புத்தகங்கள் வந்துவிட்டன.

சிறு கதை எப்படி நன்ருகத் தமிழ்நாட்டில் வளர்ந்திருக்கிறதோ அப்படி அதற்குச் சமானமாக வளர்ந்தது ஒன்று உண்டென்ருல் அது பத்திரிகை. தினசரிப் பத்திரிகைகள், வாரப்பத்திரிகைகள், பக்ஷப்பத்திரிகைகள், மாதப்பத்திரிகைகள் என்ற பலவகைப் பத்திரிகைகளை இன்று தமிழ்நாட்டில் பார்க்கிருேம். அக்காலத்தில் ஒரு தினப்பத்திரிகையும் ஒன்றிரண்டு வாரப்பத்திரிகையும் அப்படியே ஒன்றிரண்டு மாதப்பத்திரிகைகளும் இருந்தன. சமாசாரப் பத்திரிகைகளில் பாதி ஆங்கிலம் கலந்த நடையைத்தான் காணலாம். தமிழில் தலைப்புப் போடுவதோடு ஆங்கிலத்திலும் போடுவது அந்தக் காலத்துச் சம்பிரதாயம். பாரதியார் 'இந்தியா' என்ற வாரப்பத்திரிகை நடத்தி வந்தார். அதில்கூடத் தமிழ்த்தலைப்பும், இங்கிலீஷ் தலைப்பும் அவர் போட்டு வந்தார்.

மாதப் பத்திரிகைகள் கற்பையும், பொறுமையின் சிறப்பையும் போதித்தன. இந்த உலகத்து விஷயங்களை விட்டுவிட்டுப் பரலோகத்து விஷயங்களை வேதாந்தமென்ற பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு வெளியிட்டன.

இப்பொழுது தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் விநோதத்தை உண்டாக்குவதற்கும் விவேகத்தை உண்டாக்குவதற்கும் எத்தனையோ விஷயங்கள் வருகின்றன. பத்திரிகைகளில் வராத விஷயம் ஒன்றும் இல்லை. சுடச்சுடச் செய்திகளையும் விஷயங்களையும் பொதுமக்களுக்குத் தெரிவிப்பதில்பத்திரிகைக்காரர்கள் ஒருவரை ஒருவர் முந்திக்கொள்கின்றனர்.

பொதுவாக, இந்தக் காலத்துப் புத்தகங்களிலும் பத்திரிகைகளிலும் வாசகருடைய கவனத்தை எடுத்தவுடன் இழுப்பதற்கு வேண்டிய தந்திரங்களை ஆள்கிருர்கள். எந்த விஷயத்தையும் சுலபமாகக் கதைபோலச் சிரமம் தோன்ருமல் சொல்லவேண்டும் என்ற நினைவு ஒவ்வொரு எழுத்தாளனுக்கும் இருக்கிறது. சொல்கிற

விஷயம் ஆழ்ந்ததாகவும் புஷ்டியாகவும் இருக்கவேண்டும். சொல்வதில் பெரும்பாலும் வாசகருக்குப் புரியவேண்டும் என்பதே இக்காலத்து எழுத்தாளனது நோக்கம்.

புத்தகத்தின் உருவ அழகைப்பற்றிச் சொல்லப் போனால், அடேஅப்பா! அந்தக்காலம் எங்கே, இந்தக்காலம் எங்கே! மடுவுக்கும் மலைக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்று சொல்லலாமா? மண்ணாங்கட்டிக்கும் பொன்னாபரணத் துக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்று சொல்லலாமா?- இன்னுங்கூட அதிகமாகச் சொல்லலாம்.

நல்ல காகிதம், தெளிவான அச்சு, வாங்கு வாங்கு என்று தூண்டும் அட்டை, அழகான பைண்டு ஆகியவை இக்காலத்துப் புத்தகத்தின் லக்ஷணங்கள். அந்தக் காலத் தில் வெள்ளைக்காகிதத்தைக் கறுப்பாக்கினார்கள்; கந்தைத் துணியைத் தைக்கும் நூலால் அந்தக் காகிதத்தைத் தைத்தார்கள்; அதற்குமேலே அட்டையென்று ஒரு வஸ்துவைப் பூட்டினார்கள். தமிழ்ப் புத்தகங்களுக்கெனவே ஏற்பட்ட சிருஷ்டி மார்பிள் காகிதம். அதைப் போர்த்துக் கொண்டு கடைவீதியில் உலவப் புறப்படும் அந்தக்காலத் துத் தமிழ்ப் புத்தகத்தை இன்றைத் தமிழ் நாட்டார் தொடக்கூட அருவருப்பு அடைவார்கள்.

வர்ணங்களும் சித்திரங்களும் பத்திரிகைகளின் அட்டைகளையும் புத்தகத்தின் புறத்தையும் மெருகிட்டுப் பொலிவுறுத்திக் கண்ணைக் கவர்கின்றன. விலையை யார் கவனிக்கிறார்கள்? புத்தக உருவ அமைப்பு (Get up) சரி யானபடி அமைந்துவிட்டால் உள்ளே விஷயம் இரண்டாம் பக்ஷமாக இருந்தாலும் குற்றமில்லை. விற்பனையாகிவிடும் என்பது இன்றைய புத்தகவியாபாரிக்குநன்றாகத்தெரியும்.

அந்தக் காலத்தில் இந்த வர்ணவிசித்திரம் உண்டா? கதைபோல விஷயத்தைச் சொல்லும் தோரணை உண்டா? விஷய விரிவு உண்டா?— நீங்களே சொல்லுங்கள். அந்தக் காலம் வேறுதான்; இந்தக் காலம் வேறுதான்.

கலையும் தொழிலும்

அழகிய சோலையில் நெடுமரம் ஒன்று பூத்துக் காய்த்துக் கனிந்து நிற்கிறது. மலரின் மணம் எங்கும் பரந்து இன்பம் தருகிறது. நெடுந்தூரத்திலிருந்து வருவாரைத் தன் பக்கல் இழுக்கும் கவர்ச்சி அந்த மரத்திற்கு இருக்கிறது.

மரத்தின் கிளைகள், வேர்கள் எல்லாம் நன்ருக வளர்ந்திருக்கின்றன. ஆழ்ந்து சென்ற வேரும் படர்ந்து சென்ற கிளைகளும் மரத்தின் வளர்ச்சியை அளவிட்டுரைக்கின்றன. அந்த மரத்திற்குப் பெருமை வேரினுலும் கிளைகளாலும் வந்ததா? மலரினுல் வந்ததா?

மரத்திற்குப் பெருமை சந்தேகமில்லாமல் மலரினுல் உண்டாவதுதான். வேரும் கிளையும் மலருக்கு ஆதாரமாக இருந்தாலும் அவற்றின் சமுதாயத்துக்கே புகழை வருவிப்பது மலரே. ஆனுல் அந்த மலரின் மணமும் பொலிவும் எப்படி வந்தன? வேரின் செம்மையாலும் கிளையின் வளப்பத்தாலும் மலர் மலர்கிறது; மணக்கிறது.

தொழிலுக்கும் கலைக்கும் வேரையும் மலரையும் உபமானமாகச் சொல்லலாம். ஒரு நாட்டின் பெருமைக்குக் காரணமாக இருப்பது அந்நாட்டின் கலைச் செல்வந்தான். எத்தனையோ ஆண்டுகளாகப் பண்பட்டு வந்த சமுதாயத்திலேதான் கலை மலர்ச்சி உண்டாகும். உடல் வளப்பம் மாத்திரம் கலைக்குப் போதாது. உள்ளத்தின் வளப்பமும் வேண்டும்; உயிர் வளப்பமும் வேண்டும். காவியமும் ஓவியமும் சிற்பமும் இன்னிசையும் ஆகிய கவின் கலைகள் பண்பட்ட உள்ளத்திலிருந்து பிறப்பவை; பண்பட்ட சமுதாயத்திலே படர்பவை; பண்பட்ட நாட்டிலே கால் கொள்பவை.

ஒரு நாட்டில் கலைமலர்ச்சி வரவேண்டுமானுல் அங்கே முதலில் தொழில் வளர்ச்சி மலியவேண்டும். வேர் ஊன்றிக் கிளை பரந்து தழை மலிந்து பிறகு மலர் தோன்றுவது

போலே தொழில் வன்மை மிக மிகக் கலையின் மலர்ச்சிக்கு வாய்ப்பு உண்டாகும். ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் கூடிய சமுதாயத்தில், அவருடைய தொழில் முயற்சியால் உண்டான வலிமையைப் பெற்ற நிலத்தில், ஒரு கலைஞன் பிறப்பான். ஆதலின் தொழிலாளர்கள் நாட்டுக்கு வேரைப் போன்றவர்கள்; கவின் கலைஞர்கள் மலரைப் போன்றவர்கள்.

நாட்டில் தொழில் பல்கவேண்டும், பலவகைத் தொழில்களும் சிறக்கவேண்டும். வெறுந் தொழில்களே மலிந்தால் மனிதன் வாழ்விலே சுவை இராது. அவன் யந்திரமாகிவிடுவான். கலையும் வேண்டும். கலையினால்தான் மனிதசாதி இம்மையிலே இன்பம் காண முடியும். நித்தியமான அழகைத் தருவது கலை. தொழிலால் உரம் ஏறுகிறது; கலையால் அந்த உரத்திற்கு மெருகு ஏறுகிறது. தொழில் செல்வத்தைத் தரும்; கலை இன்பத்தைத் தரும். தொழில் ஊக்கத்தைத்தரும்; கலை அமைதியைப்பாய்ச்சும்.

தொழிலும் கலையும் வளரவேண்டுமென்பதே நம் நாட்டினர் குறிக்கோள். அம்மி பொளியும் கல் தச்சன் வீட்டில் விக்கிரகம் அமைக்கும் சிற்பி பிறக்கிறான். பாரதியார் தொழிலும் கலையும் ஒருங்கே வளரவேண்டும் என்று சொல்கிறார்.

காவியம் செய்வோம் - நல்ல
காடு வளர்ப்போம்
கலை வளர்ப்போம் — கொல்லர்
உலை வளர்ப்போம்
ஓவியம் செய்வோம் — நல்ல
ஊசிகள் செய்வோம்
உலகத் தொழில் அனைத்தும்
உவந்து செய்வோம்.

தொழிலுக்கும் கலைக்கும் தெய்வமாகிய கலைமகளை இந்த நாட்டில் நவராத்திரியில் கொண்டாடுகிறார்கள்.

சரஸ்வதி பூஜையன்று கலைஞர்கள் கலைமகளை வழிபடுகிறார்கள். அடுத்த நாளை ஆயுத பூஜையென்று தொழிலாளிகள் கொண்டாடுகிறார்கள். இதை நினைத்தே பாரதியார்,

கைவ ருந்தி உழைப்பவர் தெய்வம்
கவிஞர் தெய்வம் கடவுளர் தெய்வம்

என்று வெள்ளைத் தாமரைப் பூவில் இருக்கும் வாணியைப் பாடுகின்றார். 'தொழில்' என்னும் பாட்டில் 'இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கிடுவீரே' என்பது முதலாகப் பலபல தொழில்களைச் செய்யும்படி ஊக்குகிறார்.

அரும்பும் வேர்வை உதிர்த்துப் புவிமேல்
ஆயி ரந்தொழில் செய்திடுவீரே

என்கிறார். பல தொழில்களையும் சொல்லிவிட்டுக் கடைசியில் கலைக்கு வருகிறார்.

பாட்டுஞ் செய்யுளுங் கோத்திடுவீரே
பரத நாட்டியக் கூத்திடுவீரே,

தமிழ் வசன நடை

"தமிழில் அந்தக் காலத்தில் வசன நடை உண்டா?" இந்தக் கேள்வியை என் நண்பர் கேட்கிறார். அவர் இப்படிக் கேட்பதைவிட, "தமிழர்கள் அந்தக் காலத்தில் பேசினார்களா?" என்று கேட்கலாம்; அல்லது, "தமிழர்களுக்கு வாய் இருந்ததா?" என்றுகூடக் கேட்டிருக்கலாம்.

"அதென்ன, அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? தமிழர்கள் பேசுவதற்கும் தமிழ் வசன நடைக்கும் என்ன சம்பந்தம்?" என்று அந்த நண்பர் என்னோடு வாதிக்க வரலாம். வரட்

டுமே; "தமிழருக்கு வாயிருந்தால் பேச்சு உண்டு; பேச்சிருந்தால் வசன நடை உண்டு" என்று காரணகாரியத் தொடர்புபடுத்திப் பதில் சொல்கிறேன்.

மனிதன் தன்னுடைய உள்ளக் கருத்துக்களை வெளியிடுவதற்குப் பாஷையைக் கண்டுபிடித்தான். காக்கை குருவி முதலிய பறவைகளும், ஆடு மாடு முதலிய விலங்குகளும் தம்முடைய கருத்தை ஓரளவுதான் தம்முடைய குரலால் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றன. மனிதன் அந்தக் குரலை வசப்படுத்தி அதிலே பல பல கட்டுப்பாடுகளையும் விசித்திரங்களையும் அமைத்துப் பாஷையாகச் செய்து கொண்டான். தன் தேவைக்கு ஏற்றபடி வார்த்தைகளை உண்டாக்கி, அவற்றால் மயக்கம் உண்டாகாதபடி கட்டுப்பாட்டையும் ஏற்படுத்திக்கொண்டான். ஒரு பொருளுக்கு முதல் முதலில் 'கல்' என்று பெயர் வைத்து வழங்கத் தொடங்கினால், அதே பெயரை அவன் எப்போதும் சொல்லிப் பழகினான்; பிறரையும் சொல்லச் செய்தான். இந்த வரையறையினால் பேச்சு வழக்கம் ஒரு கூட்டத்தாருக்குள் பொதுவாகி அதுவே பாஷையும் ஆயிற்று.

நாளடைவில் எழுத்துப் பழக்கம் மனிதன் சமுதாயத்தில் தோன்றியது. பேசுவதை எழுத முதலில் பழகினான். பேசிப் பேசிச் செம்மையாகி ஓர் உருவத்தை அடைந்த பாஷை அப்போது எழுத்துருவத்தையும் பெற்றது. அந்த ஆரம்ப காலத்தில் மனிதன் கவிதையையா எழுதியிருப்பான்? பேசுவதைத்தான், உரைக்கும் நடையைத்தான், எழுதினான்.

ஆகவே, முதலில் எழுத்தில் வந்தது வசனந்தான். தமிழர் மிகப் பழைய சாதியினர்; அவர்களுடைய பாஷை பழமையானது. எழுத்துருவம் பெற்று எவ்வளவோ காலத்துக்குப் பின் இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களும் ஒரு பாஷையில் உண்டாகின்றன. தமிழில் அப்படி உண்டான இலக்கிய இலக்கணங்கள் கோளைபோ கொஞ்ச.

தமிழ் மொழியும் உலக வளர்ச்சியோடு வளர்ந்து வந்ததே யாகையால் இதில் வசன நடை, எழுத்தில், இலக்கிய உருவத்தில் வந்திருப்பது இயல்பே. அதிருஷ்டவசத்தால் கடல் நீருக்கும் கறையானுக்கும் இரையாகாமல் பிழைத்து நிற்கும் பழைய தமிழ் நூல் ஒன்று இப்பொது நமக்குக் கிடைக்கிறது. "தொல்காப்பியம்" என்ற இயக்கண நூலைத்தான் சொல்கிறேன். அதிலுள்ள இலக்கண வகைகளையும், ஒழுங்கான அமைப்புக்களையும் பார்த்தால் தமிழர் எவ்வளவோ காலமாகப் பாஷையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு வந்திருக்கவேண்டுமென்று தெரிகிறது.

அந்தப் பழைய இலக்கண நூலுக்கு ஆராய்ச்சிக்காரர்களெல்லாம் இன்னும் ஜாதகம் கணித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். "அது பிறந்த மேனிக்கு இல்லை; என்ன என்னவோ புதிய சரக்குகளைப் பின்னாலே வந்தவர்கள் அதில் சேர்த்திருக்கிறார்கள்" என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். "அதிலே இருக்கும் ஒவ்வொரு சூத்திரமும் தமிழர் வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது. பொருளதிகாரம் முழுவதும் தமிழர் வீட்டுச் சரித்திரமும் கலந்தது" என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இந்தச் சண்டை எப்படியாவது போகட்டும். அது மிகப் பழமையான நூல் என்பதில் ஒருவருக்கும் ஒரு தடையும் இல்லை. கடைச் சங்க காலத்தை இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முற்பட்டதென்று உத்தேசமாகச் சொல்கிறார்கள். அதற்கு முந்திய தொல்காப்பியத்தின் காலம், மூவாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பென்று அந்த உத்தேசத்தின் சார்பிலே சொல்லிவிடலாம்.

ஒரு பொருள் இருந்தால்தான் அதைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியும் எழும். இலக்கியம் இருந்தால்தான் அதிலுள்ள பண்பை இலக்கணமாக வகுக்கலாம். தொல்காப்பியத்தில் உள்ள இலக்கணக் கருத்துக்கள் அதற்கு முன்பு தமிழ்நாட்டில் வழங்கிவந்த இலக்கியங்களை ஆதார

மாகக் கொண்டு எழுந்தன. ஆகையால் தொல்காப்பியத்தில் ஒரு வகையான நூலைப்பற்றிய செய்தி வந்தால் அத்தகைய நூல்கள் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்னே வழங்கி வந்தனவென்றுஊகித்துக்கொள்ளலாம்; ஏன்? நிச்சயமாகவே சொல்லிவிடலாம்.

* * *

இலக்கணநூல் செய்பவர்கள் உலக வழக்கு, செய்யுள் வழக்கு என்று இரண்டையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு இலக்கணங்களைத் தொகுப்பார்கள். தொல்காப்பியரும் அப்படித்தான் தொல்காப்பியத்தை இயற்றினர். தமக்கு முன்பு இருந்த இலக்கணங்களையும் இலக்கியங்களையும் ஆராய்ந்தார்; உலகத்தில் வழங்கும் உயிருள்ள பாஷையாகிய வசனத்தையும் ஆராய்ந்தார். ஆம்; சான்றோர் - கல்வியறிவிற் சிறந்தோர்– எப்படிப் பேசுவார்களோ அது தான் வசன நடை; அதையே வழக்கென்று சொல்கிருர்கள். அந்த வழக்கையும் ஆராய்ச்சி பண்ணினர். தொல்காப்பியத்தைப் பாராட்டிச் சிறப்புப் பாயிரம் இயற்றிய புலவர் சொல்வதைப் பார்க்கலாம்:

தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்து
வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்
எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடி.

இங்கே சொல்லப்பெறும் வழக்கிலே வசனப்போக்கும் சேரும்.

எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்று மூன்று பகுதியாகத் தொல்காப்பியர் தம் நூலைப் பிரித்து அமைத்திருக்கிருர். எழுத்ததிகாரத்திலும், சொல்லதிகாரத்திலும் இந்த வழக்கைப்பற்றிய செய்திகள் பல இடையிடையே வருகின்றன. ஆயினும் பொருளதிகாரத்தில்தான் உரைநடை நூல்கள் பலபல துறையில் அமைந்திருந்தன என்பதைத் தெரிவிக்கும் ஆதாரம் இருக்கிறது.

இலக்கிய இலக்கணங்களின் பாகுபாட்டைத் தொல் காப்பியர் ஓரிடத்தில் சொல்கிறார். இலக்கணம், உரை. நடை, புதிர், பழமொழி, மந்திரம், குறிப்பு என அடி வரை யறையில்லாதவை ஆறு கூறப்படுகின்றன. அவற்றுள் உரைநடையும் ஒன்று.

அந்த உரைநடையை நான்கு பகுப்பாகப் பிரிக்கிறார் தொல்காப்பியர்.

* * *

இலக்கிய வகைகளில் சில காவியங்கள் பாட்டும் உரையும் கலந்தனவாக இருக்கும். வடமொழியிலுள்ள சம்புக்கள் அந்த முறையில் அமைந்தவையே. தமிழில் "தொன்மை" என்று அவற்றைப் பழங்காலத்தில் சொல்லி வந்தார்கள். உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யு ளென்று சொல்வதும் உண்டு. சங்க காலத்தில் இருந்த இராமாயணமும் பாரதமும் அந்த வகையைச் சார்ந் தனவே. தகடூர் யாத்திரை என்ற பழைய நூலிலும் பாட்டும் உரையும் கலந்திருந்தன. அவை இப்போது நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. சிலப்பதிகாரத்தில் இடை யிடையே உரை இருக்கிறது. இரண்டாயிரம் வருஷங் களுக்குமுன் இருந்த வசன நடைக்கு உதாரணம் வேண்டு மானால் அதைப் பார்த்துக்கொள்ளலாம். இப்பொழுது கிடைக்கும் மிகப் பழமையான தமிழ் வசனம் அது. இப் படி, 'பாட்டிடை வைத்த குறிப்பு'க்களை உரை வகையில் ஒரு பகுதியாகப் பகுத்தார் தொல்காப்பியர்.

இரண்டாவது வகை, பாட்டின் தொடர்பு இல்லாமல் தனியே எழுதிவந்த வசனம். பாடல்களுக்கு உரையாக எழுதப் பெற்றவற்றை இந்தப் பகுதியால் தொல்காப்பியர் குறிக்கிறாரென்று உரையாசிரியர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

"பாவின் றெழுந்த கிளவி" என்பது அந்த இரண் டாவது வகை. "பாட்டில்லாமல் எழுந்த உரை' என்பது அதன் பொருள். 'பாட்டின்றிச் சூத்திரத்திற்குப் பொரு

ளெழுதுவன போல்வன' என்று இதற்கு உரை வகுத்த பேராசிரியர் எழுதுகிறார். சூத்திரத்தின் உரைகளைப்பற்றித் தனியாக, இலக்கணத்தைப்பற்றிச் சொல்லும் பொழுது, இரண்டிடங்களில் தொல்காப்பியர் சொல்லியிருக்கிறார்.

நூலெனப் படுவது நுவலுங் காலை

... ...

உண்ணின் றகன்ற உரையொடு பொருந்தி

என்று சொல்கிறார். நூலென்பது அக்காலத்தில் இலக்கணத்துக்கே வழங்கிவந்த பெயர். இந்த இடத்தில் இலக்கண நூலைப்பற்றிச் சொல்லும் தொல்காப்பியர் உரையை அதற்கு உறுப்பாகவே சொல்லிவிடுகிறார். பின்னால் மரபியல் என்னும் பகுதியில் இலக்கண நூலைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்லும்பொழுது உரையையும் சேர்த்தே சொல்கிறார். ஆகையால் இலக்கண நூல்களின் உரை, இலக்கணத்தின் பகுதியாகிவிடும். நூலைப்பற்றிச் சொல்லி அதனோடு தொடர்புபடுத்திய உரையை விரித்துச் சொன்ன தொல்காப்பியர், "பாவின் றெழுந்த கிளவி" என்பதில் மீட்டும் அதையே தனியாகச் சொன்னாரென்று சொல்வது சரியாகத் தோன்றவில்லை. 'பாட்டின் சம்பந்தமே இல்லாமல் தனி வசனமாக வந்தவை' என்று சொல்வதுதான் பொருத்தம்.

அடுத்தபடி மூன்றாவது வசனப் பகுப்பு, "பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி" என்பது. உண்மையல்லாமல் கட்டுக்கதையாக அமையும் இலக்கியம் அது; 'ஒரு பொருளின்றிப் பொய்படத் தொடர்ந்து சொல்லுவன. அவை, ஓர் யானையும் குருவியும் தம்முள் நட்பாடி இன்னுழிச் சென்று இன்னவாறு செய்தனவென்று அவற்றுக்கு இயையப் பொருள்படத் தொடர்நிலையான் ஒருவனுழை ஒருவன் கற்று வரலாற்று முறையான் வருகின்றன' என்பது பேராசிரியர் விளக்கம். நீதியை

உணர்த்தும் உருவக விநோதக் கதைகளை (Parables) இவர் குறிக்கிறாரென்று தோற்றுகிறது. பழங்காலத்தில் கட்டுக்கதைகள் யாவும் இந்த ரீதியிலே அமைந்திருந்தன என்பதற்கு உலகத்துப் பழைய இலக்கியங்களே சாட்சி. கிறிஸ்தவர் வேதமாகிய பைபிளிலுள்ள கதைகளும் உபநிடதக் கதைகளும், பஞ்ச தந்திரம் முதலியனவும் இந்த வகையைச் சார்ந்தனவே. தமிழர்களுக்கும் இந்தக் கட்டுக்கதைச் செல்வம் உண்டென்பதையே தொல்காப்பியத்தால் அறிகிறோம்.

நான்காவது பகுதியாகச் சொல்லப்பெறுவது "பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி" என்பது. 'பொய்யெனப்படாது மெய்யெனப்பட்டும் நகுதற்கு ஏதுவாகும் தொடர்நிலை. அதுவும் உரையெனப்படும். அவையாவன: சிறுகுரீஇயுரையும், தந்திரவாக்கியமும் போல்வனவெனக் கொள்க. இவற்றிற் சொல்லப்படும் பொருள் பொய்யெனப்படாது உலகியலாகி நகைதோற்றுமென்பது'என்று விளக்குகிறார் பேராசிரியர். உலகத்திலே நிகழும் நிகழ்ச்சிகளைப் பரிசித்து நகை தோற்றும்வண்ணம் வெளியிடுவது இப் பகுதி; ஆங்கிலத்தில் உள்ள கிண்டல் (Satire) வகை இலக்கியத்தைப் போன்றது இது வென்று சொல்லலாம். நகைச் சுவையுடைய வசன நூல்களாகிய இவ் வகைக்கு, சிறு குரீஇயுரை, தந்திர வாக்கியம் என்னும் இரண்டு நூல்களை உரைகாரர் உதாரணமாகக் காட்டுகிறார். அந்த இரண்டும் இப்போது நமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

இந்த நான்கு வகைகளிலும் முன் இரண்டும் யாவருக்கும் உரியனவாம். பின் இரண்டும் செவிலி கூறுவதற்கு உரியனவாம். பாட்டிதான் கதை சொல்லும் ஆற்றலுடையவள்; கட்டுக்கதைகளையும், பரிகாசப் பேச்சுக்களையும் சொல்லிக் குழந்தைகளின் உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்ளுபவள். இன்னும் கர்ணபரம்பரையாகப் பாட்டிகள்

சொல்லிவரும் கதைகள் எல்லாத் தேசங்களிலும் உலவுகின்றன. இவ்விரண்டு பகுப்பையும் இலக்கியங்களாகக் கருதி ஏற்றுக்கொண்டது தமிழுலகம்.

முன் இரண்டு பகுதியில் "பாட்டிடை வைத்த குறிப்பு" என்பது பாட்டினிடையே கதைப்போக்கை இணைக்க வருவதாதலின் அதுவும் பாட்டைப்போலவே கருதுதற்குரியது. சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள "உரைப்பாட்டு மடை" முதலிய பகுதிகளைப் பார்த்தால் அவையும் செய்யுளைப் போன்ற நடையிலே இருத்தலைக் காணலாம். உரைக்கும் செய்யுளுக்கும் இடைப்பட்டது அது.

"பாவின் றெழுந்த கிளவி" என்பதுதான் வசனப் பரப்பின் பெரும் பகுதியைச் சுட்டுவதாக இருக்கவேண்டும். தொல்காப்பியர் காலத்தில் இந்த நான்கு வகை வசன நூல்களும் வழக்கில் இருந்தன. இலக்கண நூலொன்றில் தனியாக வகைப்படுத்திச் சொல்லவேண்டுமாயின், அதற்குத் தக்கபடி அவை மிகுதியாகவே இருந்திருக்கவேண்டும்.

பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினானும்
பாவின் றெழுந்த கிளவி யானும்
பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழியானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானுமென் று
உரைவகை நடையே நான்கென மொழிப

என்று வரும் இந்தத் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்கு ஆதாரமாகிய வசன நூல்களில் ஒரு சிறு பகுதிகூட நமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

மற்றொரு விஷயம்: இந்தப் பகுப்பு, தொல்காப்பியராலே முதல் முதலாக அமைக்கப்பட்டது என்று சொல்வதற்கில்லை. அதற்கு முன்பே ஏற்பட்டதென்று தெரிகிறது. மேலே காட்டிய சூத்திரத்தில் 'நான்கென மொழிப' என்று தொல்காப்பியர் சொல்கிறார். 'நான்கு

என்று சொல்வார்கள்' என்பது அதன் பொருள். 'மொழிப' என்ற அடையாளம் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே இப்பாகுபாடு வழக்கத்தில் இருந்ததென்பதைக் குறிக்கிறது. அந்தக் குறிப்பைக்கொண்டே, அப்படி வகுத்த மிகப் பழங்காலத்திலேயே, தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே, தமிழ் வசனத்திற்கு இலக்கிய மதிப்பு உண்டாகிவிட்டது என்று நாம் சொல்லலாம் அல்லவா?

தமிழ் வசனத்துக்கு விஷயம்

ஒரு ராஜகுமாரன் ஓரிடத்தில் உலாவிக்கொண்டிருக்கையில் அவன் கண்ணில் மிகவும் நீளமாகவும் பளபளப்பாகவும் கறுப்பாகவும் ஒரு பொருள் தோற்றியது. யாருடைய தலைமயிரோ அப்படிச் சுருளாக அங்கே கிடந்தது. அதன் அழகைப் பார்த்தபோது அவனுடைய உள்ளம் ஓர் அழகிய மங்கையைச் சித்திரித்துப் பார்த்தது; 'இத்தகைய கூந்தலை உடையவள் 'கட்டழகியாகத்தான் இருக்கவேண்டும்' என்று அவன் உறுதியாக நம்பினான்.

அதை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு சித்திரகாரனிடம் போனான். அவன் சித்திரக்கலையின் வரம்பைக் கண்டவன். "இந்த அழகியின் உருவத்தை எழுதிக்கொடு" என்று அவன் கையில் ராஜகுமாரன், தான் கொண்டு சென்ற தலைமயிரைக் கொடுத்தான்.

சித்திரக் கலைஞன் 'தலைமயிரைக் கொடுத்துவிட்டு அழகியின் படத்தைக் கேட்கிறானே.' என்று ராஜகுமாரனைப் பரிகாசம் செய்யவில்லை. "அப்படியே செய்கிறேன்" என்று ஒப்புக்கொண்டான். தனது சித்திர சாமர்த்தியத்தினால் அந்தக் கூந்தலுக்கு ஏற்ற உருவம் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்று ஊகித்து ஓர் அழகியின் படத்தை அவன் வரைந்து கொடுத்தான். அதை வைத்

துக்கொண்டு ராஜகுமாரன் உலகமெல்லாம் தேடிக் கடைசியில் அதேமாதிரி ஒருத்தி இருப்பதைக் கண்டு அவளைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டானும்.

இப்படி ஒரு பழங்கதை உண்டு. கதையில் சொல்லப் பட்ட நிகழ்ச்சி சாத்தியமோ சாத்தியமன்றோ, அந்த விஷயம் வேறு, இந்த வரலாறு கலையின் தத்துவம் ஒன்றை அழகாக வெளியிடுகிறது. அழகின் ஓர் அம்சத் தைக் கலைஞன் கண்டுவிட்டால், அதையே பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு அந்த அழகைச் சம்பூர்ணமாக்கி மனோரம்யம் வாய்ந்ததாகச் செய்துவிடுவான் என்ற உண்மையை நாம் உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

சித்திர சிருஷ்டிக்கு மட்டும் பொருந்தினது இந்த உண்மை என்று கொள்ளவேண்டாம். எல்லாவிதமான கலைகளின் விஷயத்திலும் இது பொருந்தும். இலக்கிய மாகிய பெருங்கலைக்கு அதிகப் பொருத்தமுடையது.

கவிஞனது கருத்து அவனது கற்பனை சக்தியோடு கலந்து பரிமளிக்கிறது. ஒரே கருத்தைப் பல பாஷை களில் பல கவிஞர்கள் தெரிவித்திருப்பதைப் பார்க்கி றோம். ஆனால் அவ்வளவும் தனித்தனியே வெவ்வேறு அழகுடையனவாக விளங்குகின்றன. இந்த அழகின் பேதங்களைச் சிருஷ்டிப்பது கவிஞனது கவித்துவ சக்தியே ஆகும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில், இலக்கியப்பரப்பில் வசனம் ஒரு பெரும் பகுதியாக விளங்குகிறது. மேல்நாட் டில் ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளில் வசனமும் கவிதை யின் அளவுக்கு- ஏன், உபயோகத்தில் கவிதைக்கு ஒரு படி மேலேகூட- உயர்ந்துவிட்டதென்று சொல்லலாம். உலக முழுவதும் உள்ளபாஷைகளில் வசன இலக்கியங்கள் மலிந்து வருகின்றன, தமிழ்மாத்திரம் அதற்கு எப்படி விலக்காக இருக்க முடியும்?

வசன சிருஷ்டிக்குக் கற்பனைசக்தி வேண்டுவது அவசியம். ஆனால் அந்தக் கற்பனை படர்வதற்கு ஊன்று கோல் வேண்டாமா? கவிஞன் கண்ணும் கருத்தும் கொண்டு பிடிக்கும் படங்களை விரிவாக்கிக் கற்பனை வர்ணம் பூசிச் சித்திரிக்கிறான். வசன இலக்கிய கர்த்தா வும் அப்படித்தான் செய்கிறான்.

"வசனத்துக்குத் தமிழில் சரக்கு எங்கே இருக் கிறது?" என்று கேட்கின்றனர். மேல்நாட்டு வசனத்துக் குச் சரக்கு, விஷயம், எங்கே இருந்தது? மனோபாவனை யின் வளப்பம் ஒன்றையே துணையாகக் கொண்டு அவர் கள் வசன சிருஷ்டி செய்துவிட்டார்களா? இல்லை. அவர் களுக்குப் பழைய இலக்கியங்கள், சரித்திரங்கள் முதலியவை மூலப்பொருளாக உதவின. அவற்றையெல் லாம் அவர்கள் எவ்வளவு கூடுமோ அவ்வளவு உபயோ கப்படுத்திக் கொண்டுவிட்டார்கள். பழைய சரக்கை யெல்லாம் அவர்கள் பயன்படுத்திக்கொண்டபடியால் புதிய சரக்குகளைத் தேடுகிறார்கள்.

ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் தனித்தனியே அமைந்த சில பழஞ் சரக்குகள், மூலக் கருவிகள் இருக்கின்றன. அவற்றை இலக்கிய சிருஷ்டியிலே பயன்படுத்திக்கொண் டால் அந்த இலக்கியத்தில் ஒரு தனிப் பண்பு புலனாகும்.

தமிழில் வசன சிருஷ்டி இளம் பருவத்தில் இருக் கிறது. பழைய கருவிகள் பலவற்றை இன்னும் நாம் தொடாமலே இருக்கிறோம். பழைய இலக்கியத்திலே புதைந்து கிடக்கும் காட்சிகளையும் கருத்துக்களையும் எடுத்து அவற்றின் பழைய தோற்றத்தை மாற்றிப் புது மெருகிட்டுக் கொடுக்கலாம். தமிழ் நாட்டுச் சரித்திரத் திலே மனிதனுடைய உணர்ச்சியைக் கிண்டிவிடும்நிகழ்ச்சி கள் ஆயிரக்கணக்காக உண்டு. அவற்றைக் கண்டு பிடித்து விரித்து இனிய வசனத்தில் புதிய சிருஷ்டிகள் செய்யலாம். ஊர்தோறும், குடும்பங்கள்தோறும் கர்ண

பரம்பரையாகச் சொல்லப்பட்டுவரும் பல சுவையுள்ள வரலாறுகளை அறிந்து அழகுபடுத்திக் காட்டலாம். தமிழ் நாட்டில் எவ்வளவோ ஸம்ஸ்தானங்கள், ஜமீன்கள் இருந்தன. ஒவ்வொரு ஸம்ஸ்தான சம்பந்தமாகவும் எழுதப்படாமல் நிற்கும் சரித்திரங்கள் பல உண்டு. வீரத்தையும் மனிதனுடைய உயர் குணங்களையும் இழிகுணங்களையும் சித்திரிக்கும் செய்திகள் பலவற்றை அந்தச் சரித்திரங்களில் காணலாம். அவை நல்ல வசனத்துக்கு ஏற்ற விஷயங்கள் அல்லவா?

இலக்கியத்தைப் பார்ப்போம். கவிஞர்களுடைய உள்ளத்தைக் கவருகின்ற காதலையும் வீரத்தையும் பழைய சங்க நூல்களிலே காண்கின்றோம். கவிஞர்களுடைய பாவனா சித்திரங்களையும், சரித்திரத் துணுக்குகளையும் அந்தக் காலத்துப் பாஷையில் அந்தக் காலத்துச் சம்பிரதாயத்தில் அவை காட்டுகின்றன. அவற்றை மாற்றி அவற்றிலுள்ள விஷயத்தை மாத்திரம் எடுத்துக் கொண்டு நவீன வசனத்திலே நவீன அமைப்பிலே பொருத்திக் காட்டினால் எவ்வளவு அழகாக இருக்கும்!

ஒரு சிறிய காட்சி: காதலனும் காதலியும், மரங்கள் இல்லாமல் வெறுமையாக உள்ள பாலைவனத்தில் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்; தங்களுடைய காதலை உணர்ந்து கொள்ளாத பெற்றோரைப் பிரிந்து வேறு ஊருக்குப் போகிறார்கள்; வெம்மை மிகுந்த பாலையின் கொடுமையைக் காதலின்பத்தில் மறந்து செல்கிறார்கள்.

எதிரே சில கிழவர்கள் வருகிறார்கள். இயற்கையாகவே கூர்மையை இழந்திருந்த அவர்கள் கண்களுக்குப் பசுமை யென்பதே மருந்துக்கும் காணாத பாலை நிலத்தின் வறண்ட காட்சி மிக்க அயர்ச்சியை உண்டாக்குகிறது.

காதலனும் காதலியும் தோன்றுகின்றார்கள். முதியவர்களுடைய கண்கள் அவ்விருவருடைய உவகை ததும்பும் முகங்களிலே சென்று பதிந்துவிடுகின்றன. பசுமைக்கு

வெறித்துப் போயிருந்த அவை அந்த இரண்டு முகமலர்களில் தோற்றிய குளிர்ச்சியையும் அழகையும் முகந்து முகந்து உண்கின்றன.

ஒரு கிழவர் மனத்தில் இந்தத் திருப்திக்கு இடையே மின்வெட்டுப்போல ஒரு பழைய ஞாபகம் பளிச்சென்று தோற்றியது. அகத்தே தோற்றிய அந்தக் காட்சியையும் புறத்தே கண்ட இவ்விரு காதலருடைய காட்சியையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறார். "என்ன ஆச்சரியம்! தெய்வ சக்தி எவ்வளவு ஆச்சரியமானது!" என்று கூறி வியக்கின்றார்.

காதலர்கள் தம் வழியே சென்றனர். அந்தக் கிழவர் சிறிது நேரம் இப்படி ஸ்தம்பித்து நின்றார். உடன் செல்பவர்கள் அவர் வாயிலிருந்து வந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டார்களே ஒழிய, அவர் அகத்துள்ளே கண்ட காட்சியை அறியவில்லை.

"என்ன ஆச்சரியத்தைக் கண்டுவிட்டீர்?" என்று ஒருவர் கேட்டார்.

"இப்போது போனார்களே, இந்த ஜோடியைப் பார்த்தீரா? எவ்வளவு ஒற்றுமையாக, சந்தோஷமாக இணைந்து செல்கிறார்கள்! இவர்களைக் கண்டவுடனே அந்தக் காட்சி நம் கண்களில் எவ்வளவு ஜில்லென்று படுகிறது! இரண்டு மலர் மாலைகளை ஒன்று சேர்த்துக் கட்டிவைத்தாற்போல அல்லவா இருக்கிறது? ஆனால்—" கிழவர் மறுபடியும் தம் உள்ளக் காட்சியிலே ஈடுபட்டுவிட்டார்.

"என்ன ஆனால்? சீக்கிரம் சொல்லும்" என்று ஆவலாய்க் கேட்டார் நண்பர்.

"இவர்களையே நான் எட்டு வருஷத்துக்கு முன் பார்த்திருக்கிறேன். அப்போது இவ்விருவரும் சிறு குழந்தைகள்; படுசுட்டிகள். இந்த இரண்டு பேரும் இவ்வளவு இணைந்து செல்கிறார்களே; அன்றைக்குப் பார்க்கவேண்டும் அந்தக் கோலத்தை: இவன் அவள் மயிரைப் பிடித்து இழுக்கிறான்: அவள் இவன் மயிரைப் பிடித்து உலுக்கு

கிறாள். இந்த மயிர்பிடி சண்டையில் இரண்டு வீட்டுப் பாட்டிமார்களும் வந்து விலக்கிப் பார்த்தார்கள். தெருவே கூடிவிட்டது. ஏக அமர்க்களம். குழந்தைச் சண்டை குடும்பச் சண்டையாக மாறிப் பிரமாதமாகி விட்டது. அந்தச் சிறு பெண் இவன் தலைமயிரை இழுக்க, இவன் அவள் மயிரை இழுக்க நின்ற அந்தக் காட்சி என் மனசிலே அப்படியே பதிந்திருக்கிறது."

நண்பருக்கு இதில் நம்பிக்கை உண்டாகவில்லை. "அவர்களே இந்த ஜோடி யென்பது உமக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று கேட்டார்.

"ஏன் தெரியாது? அன்று கண்ட முகவெட்டு அப் படியே இருக்கிறதே. நான் எப்படி மறக்க முடியும்? இப் போதுதான் நன்ருகக் கவனித்தேனே! அம்மா! என்ன ஆச்சரியம்! நினைக்க நினைக்க ஆச்சரியம் வளர்கிறது. எல்லாம் தெய்வத்தின் விளையாட்டு!" இப்படிச் சொல்லி நிறுத்தினர் கிழவர்.

இது குறுந்தொகை யென்னும் சங்கநூலில் உள்ள ஒரு காட்சி. இப்படியே பலவேறு இயல்புகளை விளக்கும் காட்சிகளை அந்தக் காலத்து நூல்களிலே காணலாம்.

இனி, சரித்திரத்திற்கு வருவோம். தமிழில் சரித் திரத்தைப் பாதுகாப்பதில் சிரத்தை பல நூற்ருண்டுக ளாக இல்லை. அது முக்கியமானதல்ல என்றுகூடச் சிலர் கருதியிருந்தார்கள். அந்தக் காலம் மலையேறிவிட் டது. சரித்திரமும் இலக்கியமும் இணையும் காலம் வந்து விட்டது. தமிழ் நாட்டின் சரித்திரம் விரிந்தது. அரசர் கள் சரித்திரம், ஜமீன்தார்கள் சரித்திரம், ஸம்ஸ்தானுதி பதிகள் சரித்திரம் இவைகளைத் துப்புத்துலக்கி ஆராய்ச் சிக்காரர்கள் வெளியிடட்டும்; அவர்களோடு வசன எழுத் தாளர் சேர்ந்து அந்தச் சரித்திரத்திலிருந்து விஷயத்தை எடுத்துப் புதிய உருவம் கொடுக்கலாமே. மருதபாண்டிய ரென்ற ஜமீன்தார் சிவகங்கையில் இருந்து வந்தார். அவ

ருடைய வீரத்தையும் தர்மசிந்தையையும் வெளிப்படுத்தும் நிகழ்ச்சிகள் கர்ணபரம்பரையாக வழங்கி வருகின்றன. கட்டப்பொம்முவின் கதையிலேதான் வீரத்திற்குக் குறைவுண்டா? இவை சில உதாரணங்கள்.

தலைமுறை தலைமுறையாகப் பாட்டிமார்கள் சொல்லி வருகின்ற கதைகளைத் தொகுத்து உருவாக்கினால் அந்தத் தொகுதி எவ்வளவு ருசியுள்ளதாக இருக்கும்! நாடோடிக் கதைகளில் இளங்குழந்தைகள்கூடச் சொக்கிவிடுகிறார்களே. வசன இலக்கிய சிருஷ்டியிலே அவற்றிலிருந்து எவ்வளவு சரக்கை எடுத்துக்கொள்ளலாம்!

ஒவ்வோர் ஊரிலும் வழங்கும் பழைய கதைகளுக்குக் கணக்கே இல்லை. காதுடையவர்களும் கருத்துடையவர்களும் இந்தத் துறையில் வேலை செய்ய முற்பட்டால் அது சிறந்த இலக்கியத் தொண்டாக இருக்கும். இப்படிக் கேட்டு அறிந்த பல விஷயங்களை வைத்துக்கொண்டு தற்காலத் தமிழ் வசன ஆசிரியர்களில் முதல் ஸ்தானத்தை வகிக்கும் மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் சாமிநாதையரவர்கள் அழகுபடுத்தி எழுதிய வரலாறுகளில் எல்லா வகை ரஸங்களையும் காண்கிறோமே.

ஐயரவர்கள் தூத்துக்குடிக்குப் போயிருந்தபோது மீளவிட்டானென்ற ஊரிலிருந்து ஒரு நண்பர் வந்திருந்தாராம். "உங்கள் ஊருக்கு அந்தப் பேர் வரக் காரணம் என்ன?" என்று ஐயரவர்கள் விசாரித்தார்களாம். அவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

கம்பர் இந்த வழியே வந்திருந்தபோது ஒரு நாள் விடியற்காலையில் எங்கள் ஊரில் ஒரு தோப்பில் தங்கினார். அங்கே சிலர் ஏற்றம் இறைத்து மரங்களுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சிக்கொண்டிருந்தார்கள். தண்ணீர்ச்சாலைப் பிடிக்கிறவன் பாட்டுப் பாடிக்கொண்டே இறைத்தான். அவனுடைய பாட்டிலே கம்பருடைய கவனம்சென்றது. அதில்

மனத்தைப் பறிகொடுத்தவராய் இருக்கும்போது ஏற்றக் காரன் ஒரு புதிய பாட்டைத் தொடங்கினன்:

மூங்கிலிலை மேலே

என்று அவன் ஆரம்பித்தான். அதைச் சாவதனமாகப் பாடிவிட்டு,

மூங்கிலிலை மேலே
தூங்குபனி நீரே

என்று தொடர்ந்து பாடினன். மறுபடியும் இரண்டையும் திருப்பிச் சொன்னன்:

மூங்கிலிலை மேலே
தூங்குபனி நீரே

என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் பல தடவை அவற்றையே சொன்னன்; நடுவிலே சால் கணக்கையும் வழக்கம்போல அந்த ராகத்திலேயே கூறினன்:

தூங்குபனி நீரை

என்று மூன்ருவது அடியை எடுத்தான். அதைத் திருப்பிச் சொல்வதற்குள் போதுமான தண்ணீர் இறைத்தாய் விட்டதனல், ஏற்றத்தை விட்டுவிட்டு, அக்குடியானவர் போய்விட்டார்கள்.

அந்தப் பாட்டைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த கம்பர் அவன் பாடின மூன்றடிகளையும் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டார்:

மூங்கிலிலை மேலே
தூங்குபனி நீரே
தூங்குபனி நீரை—

என்று பாட்டு அரைகுறையாக நின்றது. ஏற்றம் இறைக்கும் காலைப்பொழுதின் காட்சியை அந்தப் பாட்டுப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. ஆனலும் குறைப்படமாக நின்

றது அது. கம்பர் அதன் முடிவு எப்படி இருக்குமென்று சிந்தித்துப் பார்த்தார். அவருக்குத் தட்டுப்படவே இல்லை. அதை முழுவதும் தெரிந்துகொள்ளாமல் அவர் மனம் சமாதானம் அடைவதாக இல்லை. எப்படித் தெரிந்துகொள்வது? ஏற்றக்காரர்களைத் தேடிச் சென்று கேட்பதற்கு மனம் வரவில்லை. மறுநாள் பார்ப்போம் என்று எண்ணி அடுத்த நாள் விடியற்காலையில் அங்கே வந்தார். நல்ல வேளையாக அன்று ஏற்றம் இறைப்பவர்கள் வந்திருந்தார்கள். சால் பூட்டியாகிவிட்டது. சால் பிடிப்பவன் கனைத்துக்கொண்டான். கம்பர் காதை நெரித்துக்கொண்டு கேட்டார். "ஆண்டவனே, இவன் அந்தப் பாட்டை ஆரம்பிக்கவேண்டும்" என்றுகூட வேண்டிக் கொண்டிருப்பார்.

ஏற்றப் பாட்டு ஆரம்பமாயிற்று:

மூங்கிலிலை மேலே
தூங்குபனி நீரே

என்னும் பகுதியை அவன் தன் வழக்கப்படி பாடி முடிப்பதற்குள் கம்பருக்கு ஆத்திரம் பொறுக்க முடியவில்லை. அடுத்த அடிகூட அவருக்குத் தெரிந்தது தானே? அதையும் ஏற்றக்காரன் நிதானமாகப் பாடினான்:

தூங்குபனி நீரை

இனிமேல்தான் புதையல் கிடைக்கப்போகிறதென்று கம்பர் ஆவலாய் நின்றார். பாவம்! ஒரு சிறிய பாட்டின் ஓரடியின் அழகு தெரிவதற்கு அவர் ஒரு நாள் முழுவதும் காத்திருந்தாரென்றால் அவருடைய ஆசை எவ்வளவு அதிகமாக இருக்கவேண்டும்!

தூங்குபனி நீரை

என்கிறான் தண்ணீர் இறைப்பவன். "தெரியுமப்பா; மேலே சொல்லு" என்று சொல்லிக்கொள்கிறார் கம்பர். மறுபடியும் தடங்கல் வரக்கூடாதே என்பது அவர் பிரார்த்தனை.

தூங்குபனி நீரை
வாங்குகதி ரோனே!

கம்பர் துள்ளிக்குதித்தார். "என்ன அழகு! மூங்கில் இலையையும் பனித் துளியையும் கதிரவனையும் பொருத்திக் காட்டும் இதில் எவ்வளவு அழகுணர்ச்சி ததும்புகிறது! இந்த அடியை, இந்த பாவத்தை நாம் தலைநோவ யோசித்தோம்; வரவில்லையே!" என்று எண்ணி அவர் வெட்கம் அடைந்தார். மேலே, தாம் நினைத்த இடத்திற்குச் செல்ல அவருக்கு மனம் வரவில்லை. அவர் மீளப் போய்விட்டார். அவரை மீளவிட்ட இடம் இது- அதனுல்தான் மீளவிட்டான் என்ற பெயர் வந்தது.

இவ்வாறு அந்த நண்பர் சொன்னுராம்.

இதைப்போன்ற ரஸமான வரலாறுகளைத் தொகுத்து எழுத, எழுத்தாளர்கள் முற்பட்டால் 'வசனத்துக்குச் சரக்கு இல்லை' என்று குறை கூறுவது நிச்சயமாக ஒழிந்துவிடும்.

கொச்சைத் தமிழ்

கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் மறுபடியும் பிறந்தால் அவர் ஞாபகம் எதிலே அதிகமாகச் செல்லும்? எந்த விஷயம் அவருக்கு அதிக ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கும்?

அவர் காலத்தில் இல்லாத புதிய பொருள்களைப் பார்த்து அவர் ஆச்சரியப்படுவார் என்பது நிச்சயம். ஆனுல் எந்தப் புதிய பொருள் அவர் கண்களை முதலில் கவரும், தெரியுமா? "மின்சார விளக்குத்தான்" என்று ஒருவர் சொல்லலாம். "இல்லை இல்லை, ரெயில் வண்டிதான் அவருக்கு முதலில் ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கும்" என்று மற்ருெருவர் சொல்வார். அவர் இராமாயணத்தில் கற்பனை

செய்து சொல்லியிருக்கிறுரே, அந்த வான ஊர்தி இப்போது ஆகாச விமானமாக வந்திருப்பதைப் பார்த்துப் பிரமித்துப் போவார்" என்று முடிவுகட்டுபவர்களும் இருக்கிருர்கள். "ஒன்றும் சரியல்ல! ரேடியோப் பேச்சைக் கேட்டாராஞல் இதைக் காட்டிலும் ஆச்சரியமானது ஒன்றுமே இல்லை யென்று சத்தியம் செய்வார்" என்று ஒருவர் சொல்லும்போது அதுதான் உண்மையாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால், எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது. உங்கள் அபிப்பிராயத்துக்குப் பொருத்தமாயிருந்தால் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இல்லாவிட்டால்... நான் சொல்லுவானேன்? உங்கள் இஷ்டம்.

அவர் முதலில் இராமாயணம் தமிழ் நாட்டில் எந்த நிலையில் இருக்கிறதென்று பார்ப்பார். ஓலைச்சுவடியில் எழுத்தாணியை ஓட்டி எழுதிய காலத்தில் வாழ்ந்த அவர், கம்பராமாயணப் புத்தகம் ஆயிரக்கணக்காகத் தமிழ் நாட்டில் அச்சில் பதிப்பித்து வெளிவந்து உலவுவதைக் கண்டால், "அடே, இது என்னடா பெரிய ஆச்சரியம்!" என்று வியந்து போவார். இப்போது நாம் வெகு சுலபமாக வாங்கிப் படித்து வரும் புத்தகம் அவருக்கு முதலில் ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கும்.

பாஷையின் சரித்திரத்தில் அச்சு யந்திரம் உண்டாக்கின மாறுதல் மிகவும் பெரிது: அதிக ஆச்சரியமானது. கண்முன்ஞல் நடப்பதால் அதன் மதிப்பு உள்ளபடியே நமக்குத் தெரியவில்லை. அச்சு யந்திரமும் அதனல் வெளிவரும் புத்தகங்களும் இல்லாவிட்டால், நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வரும் வசனம், செய்யுளுக்கு உரைகாணும் அளவோடு நின்றிருக்கும். இலக்கணமென்ருல் சூத்திரங்கள், இலக்கியமென்ருல் செய்யுட்கள் என்ற பழைய ஸ்திதிக்கு ஹானியில்லாமல் தமிழ் இருந்திருக்கும்.

இப்போது பாருங்கள்: தமிழ் வசனத்துக்கு எத்தனை உபயோகங்கள்! காலையில் எழுந்திருந்தால் நம் தெருவில்

புதிதாக வைத்திருக்கும் வெண்ணெய்க் கடையைப்பற்றி யுள்ள விளம்பரத்தை ஒரு பையன் நம் முகத்தில் விசிறி எறிந்துவிட்டுப் போகிறான். வீதியிலே சினிமா விளம்பரங்கள் கதைச் சுருக்கத்தோடு நம் கையில் துறுத்தப்படுகின்றன. தபால் நேரத்தில் நண்பர்களிடமிருந்து கடிதங்கள் வருகின்றன. ஒழிந்த நேரங்களிலெல்லாம், பெண்கள், குழந்தைகள், கிழவர்கள் உட்பட எல்லாரும் கதைகள், நாவல்கள் வாசிக்கிறார்கள். சாயங்காலம் ஆனாலோ, சமாசாரப் பத்திரிகைகள், எல்லாவற்றிலும் தமிழ் வசனம்.

இப்படிக் காலை முதல் மாலை வரையில் தமிழ் வசனத்திலே உலவி வருகின்ற நமக்கு, "நம் பாஷை எவ்வளவோ முன்னுக்கு வந்துவிட்டது. எத்தனை இடங்களில் எத்தனை விதமாகத் தமிழ் வசனம் விளங்குகிறது!" என்ற எண்ணம் உண்டாகிறது. தமிழ் வசனம் இருக்கிறதென்பது வாஸ்தவம்; உண்மையிலே அது விளங்குகின்றதா, தமிழ்ப் பாஷைக்குப் பெருமை உண்டாக்குகிறதா என்பது வேறு விஷயம்.

விளம்பரம், பத்திரிகைகள், கதைகள், கட்டுரைகள் எல்லாவற்றிலும் வசனம் இருக்கிறது. வாழ்க்கையைச் சித்திரித்துக் காட்ட வேண்டுமென்ற ஆவலோடு எவ்வளவோ எழுத்தாளர்கள் முயலுகிறார்கள்.

"நனந்தலை யுலகில் தன்கதிர் சுருக்கிக் கதிரவன் குடதிசை மாய, முண்டகம் இதழ் குவிய, முல்லை மலர் வாய்மலர, யாண்டும் தண் கதிர் பம்ப, விசும்புமிசை இவர்ந்தது திங்கள்" என்று ஒரு தமிழ்ப் புலவர் எழுதும்போது அர்த்தம் விளங்காத செய்யுளைக் கேட்பதுபோல் இருக்கிறது. மறுமுறை—ஏன்? பல முறைகள் - படித்துப் பார்த்து அர்த்தம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. இந்த நடையில் சிறிதேனும் பிழையில்லை. ஆனால் படித்த மாத்திரத்தில் மனத்தைக் கவரும் தெளிவும் இல்லை.

"அவள் தன்காதலனுக்காகக் கார்த்துக்கொண்டு நிற்கிருள். பந்தலில் பூர்த்த மல்லிகையும், சுவற்றின் மேல் ரோஜாப் பூவும் இருக்கிறது. மல்லிகைப்பூவைப் பறிச்சுக் கோர்த்தாள். ரோஜாப்பூவைப் பறிச்சு முகர்ந்தாள், அகண்ட கண்களால் நாலா பக்கமும் பார்த்துண்டே எப்போ வருவாரோ என்று ஏங்கி நின்ருள்."

இது ஒரு நடை. இந்த நடை எல்லோருக்கும் விளங்குகிறது. ஆனல் இதில் கொச்சை வார்த்தைகள் அதிகமாக இருக்கின்றன. காதலனுக்காக அவள் கார்ப்பதும், மல்லிகை பூர்ப்பதும், அவள் அதைக் கோர்ப்பதும் நல்ல காட்சிகளே. நாம் பேசும்போது கார்ப்பது, பூர்ப்பது, கோர்ப்பது என்னும் வார்த்தைகளை உபயோகிக்கிருேம்-நம்முடைய பேச்சிலே எங்கிருந்தோ ஒரு 'ர்' வந்து குதிக்கிறது. காப்பது, கார்ப்பது ஆகிறது; பூக்கிறது, பூர்க்கிறது ஆகிறது; கோவை சர்வ சாதாரணமாகக் கோர்வை ஆகிவிடுகிறது. ஆனல் அந்த வார்த்தைகளை எழுதுபவர்கள் அப்படியேதான் எழுத வேண்டுமா?

'சுவற்றில்' என்ற வார்த்தையை அடிக்கொரு தரம் எழுத்தாளருடைய வசனத்தில் பார்க்கிருேம். "சுவத்திலே ஆணி அடி என்றுதானே பேசுகிருேம்? அதை ஏன் எழுதக்கூடாது?" என்று வாதம் செய்யவும் புறப்படுகிருர் எழுத்தாளர். "நீங்களே சுவத்திலே என்பதைச் சுவற்றிலே என்று மாற்றிக்கொள்ளுகிறீர்களே; இன்னும் சிறிது யோசித்து, சுவரிலே என்று சரியான வார்த்தையை எழுதிவிடலாமே?" என்று கேட்டால், இலக்கணம் பேசுகிருன் என்ற கோபம் வந்துவிடுகிறது.

"இப்படி, எடுத்ததற்கெல்லாம் இலக்கணம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் இலக்கியத்தில் ஜீவன் இல்லாமற் போகுமே! பேச்சிலே எப்படிப் பேசுகிருேமோ, அந்த மாதிரி எழுதினல்தான் சரியான பாவம் உண்டாகும்" என்று புதிய எழுத்தாளர் வாதிக்கிருர்.

ஜீவன் இல்லாமற் போனல் அதைவிட இலக்கியத்திற்கு வேறு நஷ்டம் இருக்க முடியாது. ஜீவன் எதில் இருக்கிறது? பேச்சிலே வார்த்தைகள் எவ்வளவோ மாறி உருத்தேய்ந்து போகின்றன. அவைகளை அப்படியே உபயோகிப்பதென்ருல் தமிழ்ப் பாஷை நூறு வருஷங்களுக்கு ஒரு முறை புதிய பாஷையாக மாறிக்கொண்டு போகவேண்டி யிருக்கும். இலக்கிய சிருஷ்டி ஒரு கலே. எழுத்தாளன் வாழ்க்கையிலுள்ள விஷயங்களை அழகாகக் காட்டுகிருன். பிழை யில்லாமல் தெளிவும் அழகும் சம்பூர்ணமாக இருக்கும்படி அமைக்கும் ஒரு கடினமான காரியத்தை அவன் செய்கிருன். வாழ்க்கை வேறு; வாழ்க்கையைப்பற்றிய இலக்கியம் வேறு. வாழ்க்கையில் எல்லோரும் இன்பத்தைக் காணுவது அரிது. ஆனல் வாழ்க்கையைப்பற்றிய இலக்கியத்திலே இன்பத்தைக் காணலாம். கள் குடித்தவன் பேச்சை நாம் நேரே கேட்பதற்கும் அதை இலக்கிய மூலமாகக் கேட்பதற்கும் வித்தியாசம் உண்டு. முன்னது வெறும் வாழ்க்கை; பின்னது ரஸமுள்ள இலக்கியம். சோகத்தை நாம் விரும்பமாட்டோம்; சோகரஸத்தை விரும்புகிருேம்.

இலக்கியத்திலே ஓர் ஒழுங்கு அவசியம். ஆனல் அந்த ஒழுங்கு, அழகுக்கு வேலி போடுவதாக இருக்கக் கூடாது; ஆபாசத்தைத் தடுப்பதாகவே இருக்க வேண்டும்.

"மாடும் ஆடும் வந்தது" என்று பேசுகிருேம். "மாடும் ஆடும் வந்தன" என்று எழுதுவதனல் அதன் அழகு குறைந்து விடவில்லேயே! பலவகை என்ற அர்த்தம் உள்ள நானுவிதம் என்ற தொடரை, நாலாவிதம் ஆக்கி, நாலாபக்கம், நாலா திசைகளில் என்று எழுதுகிருேம். நானுபக்கம் என்ருவது நாலு பக்கம் என்ருவது இருப்பதுதான் ஒழுங்கு. "நாலா பக்கம் என்று பேசுகிருேம்; அதில்தான் ஜீவன் இருக்கிறது" என்ருல், இனி வரும்

அகராதியில் அதிகப் பக்கம் சேர்வதைத் தவிர அழகு அதிகப்படுவதாகத் தோற்றவில்லை.

"ராமனுகைப்பட்டவன் அம்புகளை எடுத்தான். அதுகளைப் பிரயோகம் பண்ணிண்டே போனுன்" என்று ராமாயண சாஸ்திரிகள் பிரசங்கம் செய்கிருர். அவர் எவ்வளவோ கொச்சை வார்த்தைகளைப் புங்கானுபுங்கமாகப் பொழிகிருர். கேட்பவர்கள் ரஸிப்பதில் குறைவில்லை. அதனுல் நாமும் அதுகளைப் பிரயோகம் செய்யலாமா? இல்லை, அவைகளை விலக்கவேண்டுமா? விலக்கித் தெளிவான பாஷையில் பிழையில்லாமல் எழுதுவதில் அழகு இராதா?

பேச்சு வழக்கைப் பின்பற்றினுல் இயல்பான அழகு ஏற்படுகிறதென்பதில் ஓரளவு உண்மை இருக்கிறது. பேச்சு வழக்கைப் பார்த்தாலோ, அதற்கு ஒரு வரையறை இல்லாமல் ஊருக்கு ஒரு பாஷையாகவும் காலத்துக்கு ஒரு பாஷையாக்வும் மாறிக்கொண்டு வருகிறது. எழுத்துத் தமிழை ஒரே அடியாகக் கொச்சைத்தமிழ் நிலைக்குத் தள்ளிவிடுவதைவிடக் கொச்சைத் தமிழை மாற்ற முற்படுவது உபயோகமான காரியம். வாழ்க்கையில் எண்ணங்களும் செயல்களும் இழிவாக இராமல் உயர்தரமாக இருப்பதை நாகரிகமாக அறிஞர்கள் கருதுகிருர்கள். அதற்கு ஏற்றபடியே பேச்சும் கொச்சைத்தன்மை ஒழிந்து தெளிவாகவும் பிழையின்றியும் அமைதலே பொருத்தமாகும்.

கொச்சைத் தமிழைக் கணக்கு வழக்கில்லாமல் எழுத்திலே உபயோகப்படுத்தி வந்தால் இலக்கியத் தமிழுக்கும் பேச்சுத் தமிழுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் அதிகமாகி இரண்டும் வெவ்வேறு பாஷையாகிப் போனுலும் போகலாம். அத்தகைய அபாயம் வராமல் காப்பாற்றுவதற்குப் பேசுந்தமிழில் கொச்சை வார்த்தைகள் பலவற்றிற்கு விடை கொடுத்துவிட்டு அதன் நடையைச் சிறிது

உயர்த்த வேண்டும். இப்படி எழுத்திலும் பேச்சிலும் கொச்சைத் தமிழின் உபயோகத்துக்கு வரையறை ஏற்படுமானால், இப்பொழுது அவ்விரண்டுக்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசமும், அதனைப் போக்க முயல்பவர்கள் சங்கடங்களும் வரவரக் குறைந்துவிடும்.

புறநானூறும் சரித்திரமும்

முன்னுரை

'இந்தியர்களிடம் சரித்திர உணர்ச்சி இல்லை' என்ற குறைபாடு மேல்நாட்டினர் பலரால் அவ்வப்பொழுது சொல்லப்படுவதுண்டு. அல்பெருனி என்னும் அராபியர் வெளிப்படையாக அப்படியேஎழுதியிருக்கிறார். மெக்கன்ஸி துரை என்பவர் பிற்காலத்தில் தமிழ்நாட்டிலும் தெலுங்கு தேசத்திலும் கர்ணபரம்பரையாக வழங்கும் செய்திகளைத் தொகுத்து எழுதுவித்தவர். அவர் தொகுத்த கையெழுத்துப் பிரதிகள் இன்று சென்னைச் சர்வகலாசாலையினரின் ஆராய்ச்சிக்கு உட்பட்டிருக்கின்றன. அந்த மெக்கன்ஸி துரையும் இந்நாட்டினருக்குச் சரித்திர உணர்ச்சி இல்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

இந்தக் குறைபாடு ஓரளவு உண்மையானதே; பிற்காலத்தில், நம் நாட்டின் பழைய மரபுகள் சீர்குலைந்து கலை, இலக்கியம் முதலிய செல்வங்களையே இழக்கும் நிலை வந்த காலத்தில், நாம் எல்லா உணர்ச்சிகளையும் இழந்துவிட்டோம். சரித்திர உணர்ச்சி ஒன்றுதானா? தமிழர்கள் தங்கள் பண்டை இலக்கியங்கள் பலவற்றை இழந்தனர். இசை நாடகங்களை இழந்தனர். தங்கள் வாழ்க்கையினையே இழந்துவிட்டார்கள். ஆதலால் மெக்கன்ஸி துரையவர்கள் சொல்வதில் உண்மை இருக்கிறதென்று சொல்லலாம்.

ஆனால், எந்தக் காலத்திலும் இந்தியர்கள் அப்படி இருந்ததில்லை; தமிழர்களோ கலைகளையும் இலக்கியத்தை யும் வாழ்க்கையின் ஜீவநாடியாகக் கருதி ஓம்பிவந்தனர். வாழ்க்கையையும் கற்பனையையும் பிணைத்து உடம்பையும் உள்ளத்தையும் உயிரையும் வளர்த்துவந்தனர். வாழ்க்கை யின் உண்மைகளையெல்லாம் பகுத்துப் பகுத்துப் புறப் பொருளாக வைத்துப் போற்றினர். இல்லது இனியது என்று சொல்லப்படும் நிகழ்ச்சிகளை அகப்பொருளென வைத்து ஆயிரமாயிரமாகக் கவி பாடிக் குவித்தனர். அவர்களுடைய புறப்பொருளுக்கு உடலாக அமைந்த செய்திகள் யாவும் உலகியல் நிகழ்ச்சிகளே; அவைகளே சரித்திரம்.

தமிழில் இப்போது கிடைக்கும் பழைய நூல்களுக்குள் கடைச்சங்க நூல்களாகக் கருதப்பெறும் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை என்பவற்றுள் புறப்பொருள்பற்றிய பனுவல்கள் யாவும் பண்டைத் தமிழ்நாட்டுச் சரித்திரத் துக்கு அடிப்படையான மூலப்பொருள்களாகும். அவற் றைப் பாடினவர்களுக்கும், அப்பாடல்களைப் போற்றிப் பாதுகாத்தவர்களுக்கும் சரித்திர உணர்ச்சி இல்லை என்று சொல்லுதல் முறையாகுமா? ஊர் பேர் இல்லா மல் புறப்பொருளமைதியையுடைய பாடல்களாகப் பாடிச் சென்றிருந்தால் அந்நல்லிசைச் சான்றோர்களுக்கு ஒரு குறையும் வந்திராது. ஆனால் அவர்கள் அங்ஙனம் செய்யவில்லை. புறத்துறைப் பாடல்களிற் பெரும்பாலா னவை உண்மை நிகழ்ச்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்தனவென்றே சொல்லலாம். பண்டைத் தமிழர் சரித்திரமென்னும் கோயிலுக்கு அவற்றில் ஒவ்வொரு பாடலும் ஒவ்வொரு செங்கல் போன்றதாம். அகத்துறை அமைந்த பாடல்களிலும் சார்த்துவகையால் சங்கத்துச் சான்றோர்கள் பதித்து வைத்த சரித்திரச் செய்திகள் பல உண்டு. பரணரென்னும் நல்லிசைப் புலவர் தாம் பாடும்

பாடல்களிலெல்லாம் சரித்திரத்துணுக்குகளைப் பொருத்தி யமைக்கும் இயல்புடையவர். அகநானூறு முதலிய நூல்களில் உள்ள அவர் செய்யுட்களைப் பார்த்தால் இவ்வுண்மை வெளியாகும்.

புறப்பொருள் அமைதியையுடைய சங்கப்பாடல்களுள் பத்துப்பாட்டிலுள்ள பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்பன சரித்திரச்செய்திகள் பலவற்றை நமக்கு அறிவிக்கின்றன. எட்டுத்தொகையுள் ஒன்ருகிய பதிற்றுப்பத்து, தனியே சேர அரசர்களைப் பாடிய பாடல்களையுடையது; ஆதலால் சேரர் சரித்திரத்திற்குச் சிறந்த கருவியாக இருக்கிறது; புறநானூரே தமிழ்நாட்டுச் சரித்திரத்தை அறிவதற்கு இன்றியமையாததாய்ப் பெரிய சரித்திரக் கருவூலமாய் விளங்குகிறது. இதனைத் தேடிக் கண்டுபிடித்துத் தமிழுலகுக்கு அளித்த என்னுடைய ஆசிரியப் பெருந்தகையாகிய மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் "பண்டைக்காலத்தே இத் தமிழ் நாட்டில் இருந்த சேர சோழ பாண்டியர்களாகிய முடியுடைவேந்தர், சிற்றரசர், அமைச்சர், சேனைத்தலைவர், வீரர் முதலிய பலருடைய சரித்திரங்களும், கடையெழு வள்ளல்களின் சரித்திரங்களும், கடைச்சங்கப் புலவர் பலருடைய வரலாறுகளும் அக்காலத்தாருடைய நடை முதலியனவும், இன்னும் பற்பலவும் இந்நூலால் நன்கு புலப்படும்" என்று எழுதியிருக்கிருர்கள்.

புறநானூற்றின் காலம்

புறநானூறு கடைச்சங்க காலத்துத் தொகுக்கப்பெற்ற நூல். ஆயினும் இதன்கண் உள்ள பாடல்கள் அனைத்தும் ஒரே காலத்தில் பாடப்பெற்றன அல்ல; பல நூற்ருண்டுகளாகப் பாடப்பெற்றவற்றின் தொகுதி

யென்றுசொல்லவேண்டும். சேர சோழ பாண்டிய மன்னர்கள் பலரைப்பற்றிய பாடல்கள் இதில் இருக்கின்றன. கி. பி. இரண்டாவது நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என்னும் அரசனே சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் நெடுஞ்செழியனென்று தெரிகின்றது. கடைச்சங்கத்தின் இறுதிக்காலம் அது. அவனுக்கு முன்னரே இருந்த கரிகாலன் முதலியோருடைய காலத்தில் எழுந்த பாடல்களையும் இந்நூலிற் காணலாம்.

இறையனு ரகப்பொருளுரையினல் தலைச்சங்கத்துப் புலவர்களில் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரென்பவரும் ஒருவர் என்று தெரியவருகிறது. தலைச்சங்ககாலம் இன்னதென்று வரையறுக்க இயலாவிடினும், மிகப் பழங்காலத்துப் புலவர்களைச் சேர்ந்தவர் அவர் என்று தெரிந்துகொள்ளும் அளவில் நாம் அச்செய்தியைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். புறநானூற்றில் கடவுள் வணக்கத்துக்கு அடுத்தபடி உள்ள முதல் பாட்டு அவருடையதேயாகும். அதில் சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியஞ் சேரலாதனை முடிநாகராயர் பாடியிருக்கிருர். உதியஞ்சேரலாதன் என்ற அச்சேர அரசன் பாரதப்போரில் வீரர்களுக்குச் சோறு அளித்தான் என்று புலவர் பாடுகிருர். பெருஞ்சோறு என்பது பலருக்கு ஒரே சமயத்தில் இடும் அன்னதானத்துக்குப் பெயர்.

அலங்குளைப் புரவி ஐவரொடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை
ஈரைம் பதின்மரும் பொருதுகளத் தொழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்

என்று வருகிறது பாட்டு. இவ்வாறு பெருஞ்சோறு அளித்த சிறப்பால் அந்தச் சேரனுக்கு, பெருஞ்சோற்று உதியஞ் சேரலாதனென்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று. பாண்டவர் படைக்கும் கௌரவர் படைக்கும் ஒருங்கே

அவன் சோறு அளித்தானும். வடநாடு முழுவதும் போர்க் களரியாகி அந்நாட்டு மக்கள் போரில் ஈடுபட்டு நின்ற பொழுது இந்நாட்டிலிருந்து அரிசி சென்றதென்றும், அங்ஙனம் அரிசியைச் சேகரித்து அனுப்பியவன் சேரனென்றும் கொள்வதில் பிழையொன்றும் இல்லை.

366-ஆம் புறப்பாட்டு, 'தருமபுத்திரனைக் கோதமனார் பாடியது' என்ற குறிப்புடன் இருக்கிறது. "அறவோன் மகனே" என்று புலவர் பாட்டுடைத்தலைவனை விளிக்கிறார். இதனுள் கூறப்பெற்ற தருமபுத்திரன் பஞ்சபாண்டவர்களுள் மூத்தவனாகிய தருமபுத்திரனோ, அன்றிப் பாரத காலத்துக்குப் பிறகு அறவோன் மகனாகிய அவனுடைய இயல்புகளில் ஈடுபட்டு அவன் பெயரை வைத்துக் கொண்ட தமிழ்நாட்டரசனோ தெரியவில்லை. அவ்வரசன் பாரதகாலத்தை அடுத்து இருந்தவன் என்று கொள்வதற்கு இடமுண்டு.

தலைச்சங்கப் புலவர்களுள் வான்மீகனார் என்பவர் ஒருவர். புறநானூற்றில் 358-ஆம் பாட்டை இயற்றியவர் வான்மீகியார் என்பவர். 'உலகத்தையும் தவத்தையும் தனித்தனியே இரண்டு தட்டில் வைத்து நிறுத்தால் தவத்திற் கடுகளவுக்குக்கூடச் சமானமாக உலகம் நில்லாது' என்று தவத்தைப் பாராட்டுகிறார் அவர்.

> வையமுந் தவமுந் தூக்கிற் றவத்துக்கு
> ஐயவி யனைத்தும் ஆற்றாது.

தவம் புரிந்து இராமாயணமாகிய ஆதி காவியத்தை வடமொழியில் இயற்றிய வான்மீகி முனிவரை நாம் அறிவோம். அம்முனிவர் பெயரும், தவத்தைப் பாராட்டும் இயல்பும் உடைய இப்புலவர் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரைப் போலப் பழந்தமிழ்ப்புலவர் வரிசையில் சேர்ந்தவரென்றே தோன்றுகிறது.

மார்க்கண்டேயரைப்பற்றிய வரலாறுகள் தமிழ் நாட்டிலேதான் அதிகமாக வழங்குகின்றன. தமிழ்நாட்டுத்

திருக்கடவூரில் மார்க்கண்டேயர் காலனை வென்ற கதை புராணமாக வழங்கி வருகிறது. புராண வரலாறு முழுவதையும் நம்பாவிடினும், அப்பெரியார் தமிழ் நாட்டினர் என்று கருதுவதற்கு ஒரு சிறு ஆதாரம் புறநானூற்றில் இருக்கிறது. தமிழ் நூல்களில் மார்க்கண்டேயனாரென்ற புலவரைப்பற்றிய சில குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. அவர் இயற்றிய நூல் 'தலையாயவோத்து,' படிக்க வேண்டிய நூல்களில் முதல் வரிசையில் உள்ளதென்று நச்சினார்க்கினியர் சொல்கிறார். மார்க்கண்டேயனார் காஞ்சி என்ற ஒரு நூற்பெயரும் ஒரு பாடலும் யாப்பருங்கலவிருத்தியில் மேற்கோளாக வந்திருக்கின்றன. புறநானூற்றில் மார்க்கண்டேயனார் என்னும் புலவர் பாடியதாக உள்ள ஒரே பாடலும் (365) பெருங்காஞ்சி யென்னும் துறையைச் சார்ந்தது. மக்கள் அறம் பொருள் இன்பம் வீடெனும் நான்கு உறுதிப் பொருளைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்; அவற்றைத் தெரிவதற்குரிய நூல்களை ஆராய வேண்டுமென்பது நம் முன்னோர் கொள்கை. அந் நான்கு பொருள்களுள்ளும் வீட்டுநெறிபற்றிய நூல்கள் சிறந்தன. ஆதலின் தலையாய ஓத்தென்று நச்சினார்க்கினியரால் பாராட்டப்பெறும் மார்க்கண்டேயனார் நூல் உலக நிலையாமையை அறிவுறுத்தி வீட்டுநெறியைக் கூறுவதாக இருத்தல் கூடும். காஞ்சி யென்னும் புறத்திணை உலக நிலையாமையைக் கூறும் செய்திகளை உடையது. நச்சினார்க்கினியர் கூறும் தலையாயவோத்து, மார்க்கண்டேயனார் காஞ்சி, புறநானூற்றிலுள்ள பெருங் காஞ்சி என்னும் மூன்றும் ஓரினப் பாடல்களேயாதலால் தம் மூன்றன் ஆசிரியரும் ஒருவரே என்று கொள்ளலாம். தவம் புரிந்த சிவபக்தராகப் புராணத்தில் கூறப்பெறும் மார்க்கண்டேயரும், நிலையாமையை அறிவுறுத்தி வீட்டு நெறி காட்டும் மார்க்கண்டேயரும் ஒருவரேயோ என்ற ஐயத்தை ஆராய்ச்சியாளருக்கு விட்டுவிடுகிறேன்.

பழஞ் செய்திகள்

புறநானூற்றில் நேரே ஒரு நிகழ்ச்சியை அது நிகழ்ந்த காலத்திலேயே பாடிய பாடல்களே பெரும் பாலும் உள்ளன. அப்பாடல்களினிடையே முன் நிகழ்ந்த சில பழஞ் செய்திகள் சார்த்துவகையாற் சொல்லப்பெறு கின்றன. அவை தமிழ் நாட்டுப் பழஞ்சரித காலத்தைச் சார்ந்தவை.

தமிழ் நாட்டின் தென் பகுதியில் குமரியாறு, பஃறுளியாறு என்னும் ஆறுகளும் குமரியென்னும் மலை யும் ஒரு காலத்தில் இருந்தன. தலைச் சங்கமும் இடைச் சங்கமும் இருந்த காலத்தில் அப்பகுதி இருந்தது என்பர். பிற்காலத்தில் அத்தென்பகுதி கடலாற் கொள்ளப்பட்டது.

அந்தப் பழங் காலத்தில் கடல்வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன் என்ற அரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுடைய பெருமையை மதுரைக்காஞ்சியும், சிலப்பதி காரமும் கூறுகின்றன. பாண்டியன் பல்யாகசாலை முது குடுமிப் பெருவழுதியை வாழ்த்த வந்த நெட்டிமையா ரென்னும் புலவர், "நீ உன்னுடைய முன்னோனாகிய நெடியோனுக்குரிய பஃறுளியாற்று மணலைக் காட்டிலும் பல காலம் வாழ்வாயாக" என்று வாழ்த்துகிறார்.

தம்கோச்

செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க் கீந்த
முந்நீர் விழவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே (9)

சோழர்களுள் தூங்கெயி லெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன் என்னும் ஒருவனைப்பற்றிய பழஞ் செய்தி ஒன்று வருகிறது. ஆகாயத்தில் தொங்கிய மதிலோடு கூடிய நகரத்தை எறிந்து வெற்றிகொண்டான் அச் சோழன் என்று தெரிகிறது. பிற்காலத்தில், அவுணருக்

குரிய மதிலை அழித்தானென்று இச்செயலை மிகையாகக் கூறின புலவரும் உண்டு. அக்காலத்தில் ஏதோ உபாயத்தால், வளைத்த மலையைச் சார ஒரு மதிலைத் தொங்கச் செய்து அதன் கண்ணே பிறர் புகற்கரிய நிலையில் இருந்த பகைவரை வேருேர் உபாயத்தால் மதிலை யழித்து, வென்ற வீரச் செயல் நாளடைவில் இப்படி மாறியிருத்தல்கூடும். சிபிச் சக்கரவர்த்தியைப் பல இடங்களில் சோழர்களின் முன்னேன் என்று புறநானூற்றுப் பாடல்கள் சொல்கின்றன. கடலில் சென்ற நாவாயை அலைத்த காற்றை அடக்கிய சோழன் ஒருவனை, 'வளிதொழி லாண்ட உரவோன்' என்று வெண்ணிக்குயத்தியார் குறிக்கின்ருர்.

சேரமானுடைய உறவினனும் ஏழு வள்ளல்களில் ஒருவனுமாகிய அதிகமான் நெடுமானஞ்சியைப் பாடும் ஒரு புலவர் அவனுடைய முன்னேர்கள் இந்நாட்டிற்குக் கரும்பைக் கொணர்ந்தனரென்று சொல்கிருர்.

இவற்றையன்றி, மௌரிய மன்னர் இந்நாட்டுக்கு வரும்போது மலைகளைப் பிளந்து வழி செய்தனரென்ற பழஞ் செய்தியை,

> விண்பொரு நெடுங்குடைக் கொடித்தேர் மோரியர்
> திண்கதிர்த் திகிரி திரிதரக் குறைத்த
> உலக விடைகழி யறைவாய்

என்று ஒரு புலவர் பாடுகிருர்.

இருங்கோவேள் என்னும் சிற்றரசன் ஒருவனைப்பற்றிச் சொல்லும் கபிலர் அவனைப் 'புலிகடி மாஅல்' என்று விளிக்கின்ருர். ஹொய்ஸளரென்னும் வமிசத்தைச் சேர்ந்தவன் அவன். தபங்கரென்னும் முனிவர் ஒரு காட்டில் தவம் செய்கையில் ஒரு புலி அவர்மேற் பாய்தற்கு நெருங்க, அது கண்ட அம்முனிவர் அங்கு வேட்டையாடி வந்த சளனென்னும் யாதவ அரசனை நோக்கி, 'ஹொய்ஸள' என்று கூறினராம். அவன் அப்புலியைத் தன் அம்பால்

எய்து கடிந்தமையால் ஹொய்ஸளனென்றும், அவன் வழி வந்தோர் ஹொய்ஸளரென்றும் வழங்கப்பட்டனர்.

பாடப்பட்டோர்

புறநானூற்றில் பாடப்பட்டவர்களிற் பெரும்பாலோர் சேர சோழ பாண்டியர்களே; பாரி, காரி, ஆய் முதலிய சிற்றரசர்களும், சில படைத் தலைவர்களும், சில வேளாளர்களும், அந்தணர் சிலரும் புலவராற் புகழப் பெறுகின்றனர். இரண்டாவது பாட்டு முதல் பதினாறும் பாட்டு வரையில் சேரர், பாண்டியர், சோழர் என்ற முறையில் பாடல்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

அதன்பின் இம் மூவரும் ஒரு முறையின்றிப் பாடப் பெறுகின்றனர்: சோழர்களும் பாண்டியர்களுமே பல பாடல்களாற் புகழப்படுகின்றனர். முதல் 85 பாடல்கள் முடிமன்னர்களாகிய இம்மூவரின் புகழைச் சொல்வன. அதன்பின் அதிகமான், பாரி, காரி, ஆய், பேகன், ஓரி முதலிய வள்ளல்களும், நாஞ்சில் வள்ளுவன், பிட்டங் கொற்றன் முதலிய வீரர்களும், பல வேளாளர்களும் புகழப் பெறுகின்றனர். 182 முதல் 185 பாடல்கள்வரை சில மன்னர்கள் தாமே இயற்றிய பாடல் உள்ளன. 186 முதல் 195 வரையில் பொதுவகையில் அமைந்த தனிப் பாடல்களும், 196 முதல் 211 வரையில் பரிசில் துறைபற்றிய பாடல்களும், 212 முதல் 223 வரையில் கோப்பெருஞ் சோழன் வடக்கிருந்த செயலைப்பற்றிய பாடல்களும் அமைந்திருக்கின்றன. 217 முதல் 256 முடியக் கையறு நிலையும் பிறவுமாகிய அவலச்சுவை அமைந்த துறைப் பாடல்களையும்; 2.7 முதல் ஒரு வரையறையின்றிப் பல புறத்துறை யமைந்த செய்யுட்களையும் காணலாம். இடையிடையே பாண்பாட்டு, பாடாண்டிணை, காஞ்சித்திணை பற்றிய பாடல்கள் பல ஒரு சேரக் காணப்படும். பொதுவா

கப் புறநானூற்றுப் பாடல்களின் தொகுப்புக்கு உரிய முறை இன்னதுதான் என்று வரையறுத்துச் சொல்ல இயலவில்லை; ஆகவே, அந்த முறைபற்றிய சரித்திரத்தை உணர்ந்துகொள்ளல் இயலாது.

அரசியல் — அரசன்

தமிழர் அரசியலில் நடுவண் இருந்து திகழ்பவன் அரசன்தான். அரசன் இல்லாத நாட்டை அவர்கள் கற்பனை செய்து பார்த்தும் இருக்கமாட்டார்கள். நாட்டை உடலாகவும் அரசனை அதன் உயிராகவும் எண்ணி அவனுக்குச் சிறப்புச் செய்தார்கள்.

நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்
அதனால், யான்உயிர் என்ப தறிகை
வேன்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே

என்று மோசிகீரனார் பாடுகிறார். அரசன் அறிவு, அன்பு, ஆற்றல் என்பன உடையவனா யிருத்தல் வேண்டும். அறிவினால் நாடு காவலுக்குரியன ஓர்ந்து முறை தவறாது காப்பாற்றுதலும், அன்பினால் குடிமக்கள் நலன் கருதி ஆவன செய்தலும், இரவலருக்கு ஈதலும், ஆற்றலினால் பகையரசரால் வரும் ஏதத்தைத் தடுத்தலும் போரில் வெற்றி பெறுதலும் அவன்பால் அமைகின்றன.

கிள்ளவளவனை மாறோக்கத்து நப்பசலையார் என்னும் பெண் புலவர் பாடுகிறார். "கிள்ளிவளவனே, அரசர்களுக்கு வேண்டிய ஈகை, அடுதல், நீதி செலுத்துதல் என்பவை நின் பரம்பரைக்கே சிறப்பாக உரியவை. வழி வழி வந்த பிதுரார்ஜித சொத்து. ஆகவே, நீயாகச் சம்பாதித்தது ஒன்றும் இல்லை" என்று சொல்லுகிறார். அவனைப் புகழாமல் புகழும் முறை பாராட்டுதற்குரியது.

புறவின் அல்லல் சொல்லிய கறையடி
யானை வான்மருப் பெறிந்த வெண்கடைக்

கோனிறை துலாஅம் புக்கோன் மருக
ஈதல்நின் புகழும் அன்றே.

சிபிச் சக்கரவர்த்தி தன் உடம்பையே அறுத்துக் கொடுத்தான்; கடைசியில் தானே தராசுத் தட்டில் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டான். உடலைக் காட்டிலும் கொடுக்கக் கூடிய வேறு சிறந்த பொருள் என்ன இருக்கிறது? நீ கொடுக்கிறாய் என்றால் அது சிபியிலிருந்து வழிவழி வந்த பழக்கம்.

பகைவரைக் கொன்று வெற்றி பெறுவது உனக்குச் சொந்தமா? அதுவும் இல்லை.

சார்தல்

ஒன்னா ருட்குந் துன்னருங் கடுந்திறல்
தூங்கெயில் எறிந்தநின் ஊங்கணோர் நினைப்பின்
அடுதல்நின் புகழும் அன்றே.

உன்னுடைய முன்னோர்கள் வீரம் சாமான்யமானதா? ஆகாசத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த மதிலை அழித்து வென்றார்கள்; வீரம் உங்கள் பரம்பரையினருடன் பிறந்தது. ஆகையால் அதையும் உனக்குப் புகழாகச் சொல்லக்கூடாது.

முறைமை? அதுதான் நியாயம் வழங்குதல்.

கெடுவின்று

மறங்கெழு சோழர் உறந்தை அவையத்து
அறம்நின்று நிலையிற் றாகலின், அதனால்
முறைமைநின் புகழும் அன்றே.

கெடுதலின்றி வீரம் பொருந்திய சோழர்களுக்குரிய உறையூரில் அறங்கூறவையத்தில் தர்மம் எப்போதும் நின்று நிலவுகிறது. அப்படியிருக்க நீ இன்று புதிதாக முறைமை செய்கிறாய் என்று சொல்லலாமா? அதுவும் உனக்குரிய சிறப்பன்று.

கண்ணார் கண்ணிக் கலிமான் வளவ
யாங்ஙனம் மொழிகோ யானே!

கிள்ளி வளவனே, உன் புகழை எவ்வாறு நான் வரையறுத்துத் தனியே எடுத்துச் சொல்ல முடியும்?

இப்படிக் கேட்கிறார் அந்த அறிவுடை நங்கையாகிய நப்பசலையார். ஈகையும், வீரமும், நீதிவழங்கும் அறிவும் மன்னனுக்குரிய சிறப்புக்களுள் தலைமையானவை என்ற செய்தியை அப்பெண் புலவர் இதன் வாயிலாகத் தெளிவித்திருக்கிறார்.

அரசனுடைய இலக்கணங்களுள் அவனுடைய உயர் குணங்கள் முக்கியமானவையே. அவற்றோடு நாடு, நகர், ஆறு, மலை முதலிய இயற்கை உறுப்புக்களும், தார், கொடி, முரசு முதலியவையும், மந்திரி, மறவர் முதலிய சுற்றத்தினரும் சேர்ந்தால்தான் அரசு உண்டாகும். அரசன் உயிரானால் நாடு உடல்; ஏனையவை அவ்வுடலின் உறுப்புக்கள்.

நாடு

தமிழருடைய பூகோள அறிவு புறநானூற்றால் ஓரளவு தெரிகிறது. அந்தர் மத்திய பாதலமென்ற புராணப் பகுப்பை, "முப்புண ரடுக்கிய முறை" என்று குறிப்பிடுவர் பண்டைத் தமிழர். இந்த மூன்று உலகங்களில் இவ்வுலகம், "முழங்கு முந்நீர் முழுவதும் வளைஇப் பரந்துபட்ட வியன்ஞாலம்" என்பதை உணர்வர். பாரத நாட்டின் எல்லையும் அவர்களுக்குத் தெரியும்.

"தென்குமரி வடபெருங்கல், குண குட கடலாவெல்லை" யாகிய நாட்டை ஒருவன் ஆள்வதுதான் அவர்களுடைய ஆசைக்கு எல்லை. இந்த எல்லைக்குள் அடங்கிய நாட்டை நாவலந்தீவென்று வழங்குவரெனப் பிற நூலால் தெரியவருகின்றது. தென்குமரி என்பதால், இப்போதுள்ள குமரிமுனையையன்றிச் சில பழைய பாடல்

களில் குமரியாற்றையும் குறிப்பதுண்டு. வடபெருங் கல்லை, "பனிபடு நெடுவரை" என்று சொல்வதனால் இமாசலத்தைத்தான் குறிக்கின்றனரென்பதில் சந்தேகம் வேண்டாம். அதுமாத்திரம் அன்று; இன்று இஞ்சின் ஜிங்கா என்று நாம் ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடத்தில் கற்றுக் கொள்ளும் மழைப்பெயரின் மூல உருவமாகிய காஞ்சன சிருங்கம் என்னும் ஒரு பகுதி, அவ்விமய மலையில் உண் டென்பதையும் தமிழர் தெரிந்துகொண்டிருக்கின்றனர். இல்லாவிட்டால் "பொற்கோட்டிமயம்" பொன்படுநெடுங் கோட்டிமயம்" என்றெல்லாம் சொல்ல வராதே? அந்த இமயச்சாரலில் முனிவர்கள் பலர் வாழ்வார்களாம்.

அம்முனிவர்கள் அக்கினி காரியம் செய்யும்போது பெண்மான்களெல்லாம் அந்த ஆசிரமங்களில் சிறிதும் அச்சமின்றித் தூங்குமாம். புலி முதலிய விலங்குகள் 'முத்தீ விளக்கு'க்குப் பயந்து வராமற் போகும். இமயச் சாரலில் கவரி மான்கள் அதிகமென்று தமிழர் அறிந் திருக்கிறார்கள். ஒரு சேரன் இமயமளவும் சென்று தன்னுடைய விற்கொடியை அதன்மேலே பொறித்து விட்டு வந்தான்.

இன்று நாம் வங்காளக்குடாக் கடலென்று வழங்குவ தாகிய குண கடலைப்பற்றி ஒரு புதுமை புறநானூற்றிலும் வேறு நூல்களிலும் காணப்படுகிறது. அதைத் "தொடு கடல்"என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்;"கரைபொரு தொடு கடல்" என்பர். அதற்குத் தோண்டிய கடல் என்பது பொருள். உரையாசிரியர், "சகரரால் தோண்டப்பட்ட சாகரம்" என்று எழுதுகிறார். இது புதிதாகத் தோண்டிய கடலாகிவிடவே மேல்கடலாகிய அரபிக் கடல் "குட அது தொன்று முதிர் பௌவம்' என்ற பழம் பெருமையை அடைந்துவிட்டது. இந்த இரண்டு கடல்களையும் இப்படி வேறுபடுத்திச் சொல்வதற்கு ஆதாரமான நிகழ்ச்சி யொன்று மிகப் பழங் காலத்தில் நிகழ்ந்திருக்கக் கூடும்.

இமய மலையே புதியதாக உண்டானது என்று, முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளை ஆராயும் நிலவியல் நூல் வல்லார் (Geologist) சொல்கிறார்கள். அது வியப்பாகாமல் அறிவொடு பொருந்திய செய்தியானால், இந்தத் தொடுகடற் கதைக்கும் தக்க காரணம் இருக்குமென்று கொள்வதும் பொருத்தமே யாகும்.

பாரத தேசத்துக்குள்ளே தமிழ் நாடு இருக்கிறது; இந்த நாட்டைத் தமிழகம் என்ற அருமைப் பெயரால் வழங்குவார்கள்.

வையக வரைப்பிற் றமிழகம்,
தண்டமிழ் வரைப்பகம்

என்ற புறப்பாட்டுப் பகுதிகளில் இப்பெயரைக் காணலாம்.

இத்தமிழகத்தில் தலைமை பெற்ற நாடுகள் சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டிய நாடு என்பன. காட்டு நாடு, காரி நாடு, கொங்கு நாடு. கோனாடு, நாஞ்சில் நாடு, பறம்புநாடு, பெண்ணை நாடு, முக்காவனாடு, வேங்கட நாடு என்னும் சிறு நாடுகளைப்போன்ற பல இத்தமிழகத்தில் இருந்தன. இந் நாட்டுக்குள் கூற்றம் என்னும் சிறு பிரிவுகள் உண்டு. அரசனுடைய தலை நகரங்களும், கடற்கரையில் வாணிகச் சிறப்புற்ற நகரங்களும், அரசர்களுடைய சமாதிகளையுடைய ஊர்களும், போர் நடைபெற்ற இடங்களும், புலவர்களைப் பெற்ற ஊர்களுமாகப் பல ஊர்கள் புறநானூற்றுப் பாடல்களில் விரவிக் கிடக்கின்றன. சோழனுடைய உறையூரும் பாண்டியனுடைய மதுரையும் சேரனுடைய வஞ்சியும் பெரும் புகழ் பெற்றவை. தகடூர், அரையம், மாவிலங்கை, முள்ளூர் முதலியன சிற்றரசர்களுக்குரிய. நகரங்கள். ஆடுதுறை, ஆலங்குடி, இடைக்குன்றூர், எறிச்சிலூர், பிசிர் என்பன போன்றவை புலவர்களுக்குரிய ஊர்கள். இலவந்திகைப் பள்ளி, குராப்பள்ளி, குளமுற்றம், கோட்டம்பலம் முதலியன அரசர்கள் துஞ்சின இடங்கள். கோவலூர், தலையாலங்கானம், திருப்போர்,

வெண்ணி முதலிய இடங்கள் போர் நிகழ்ந்த ஊர்கள். காவிரிப்பூம்பட்டினம், தொண்டி, முசிறி என்பன கடற் கரைப் பட்டினங்கள்.

கரும்பும் நெல்லும் உடைய சோழநாடுதான் நிலவளம் சிறந்ததென்பதைப் பிற்காலக் கவிஞர் பலவாறு வர்ணித்திருக்கிறார்கள். மழையின்றிக் கோள் நிலை மாறுபட்டாலும் அந்தண் காவிரி வந்து பல கால்வாயாக ஓடி ஊட்டும் சோழ நாடுதான் நாடு என்று ஒரு பழம் புலவர் புறநானூற்றில் பாடுகிறார். ஆவூர் மூலங்கிழார் என்னும் அப்புலவர் சோழ நாட்டின் நிலவளத்தை ரசமாகச் சொல்கிறார். 'யானையைக் கட்டித் தீனி போடுவது' என்று இப்போது ஒரு பழமொழி வழங்குகிறது உங்களுக்குத் தெரியும். செல்வம் நிரம்பியவர்களே யானையை வைத்துக் கொள்ளலாம். சோழ நாட்டில் ஒரு பெண் யானை படுத்துக்கொள்ளும் அளவுக்குள்ள நிலத்தை வைத்துக் கொண்டு ஏழு ஆண் யானைகளுக்குத் தீனி போடலாமாம்; அவ்வளவு வளச் செறிவுடைய பூமியாம்.

> ஒருபிடி படியும் சீறிடம்
> எழுகளிறு புரக்கும் நாடுகிழ வோயே

என்று பாராட்டுகிறார் புலவர்.

இப்படி நிலவளத்தால் ஒரு நாடு சிறந்திருந்தால் மட்டும் போதாது. அந்நாட்டில் வாழ்வோரும் சிறந்திருத்தல் வேண்டும். அது பள்ளமானாலும் சரி, மேடானாலும் சரி; சான்றோர் எங்கே தங்குகிறார்களோ, அவ்விடந்தான் நல்ல இடம்.

> எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
> அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே!

நல்ல அரசன் இருக்கும் நாட்டில் நல்லவர்கள் சேருவார்கள். (117) "கோலல் செம்மையிற் சான்றோர் பல்கி." ஆகவே இயற்கை வளனும் செங்கோல் அரசனும் சேர்ந்த நாடுதான் தமிழரின் லக்ஷ்ய நாடென்று சொல்லலாம்.

சேரமான் பெருஞ்சோற்றுதியஞ் சேரலாதன் என்னும் அரசன் சோழ பாண்டிய நாடுகளைத் தன் அடிப் படுத்தி ஒரு தனி மன்னனாக ஆண்டிருந்தான் போலும். அவனுடைய நாடு கீழ்கடல் முதல் மேல்கடல் வரையில் பரந்திருந்தது. பிரிட்டிஷ் ஸாம்ராஜ்யத்தின் பரப்பைச் சொல்லும்போது, "பிரிட்டிஷ் ஸாம்ராஜ்யத்தில் சூரியன் அஸ்தமிப்பதில்லை" என்று சதுர்படச் சொல்லுவார்களே, அந்தமாதிரி ஒரு புலவர் சேரனது நாட்டுப் பரப்பைச் சொல்கிறார்:

நின்கடற் பிறந்த ஞாயிறு பெயர்த்துநின்
வெண்டலைப் புணரிக் குடகடற் குளிக்கும்
யாணர் வைப்பின் நன்னாட்டுப் பொருந. (2)

நாடு காவல்

செங்கோல் திறம்பாத அரசனைக் குடிகள் புகழ்வர். "குடிபழி தூற்றும் கோல"னாதலை அரசர் விரும்பார். குழந்தையை வளர்ப்பவரைப் போல அன்பும் அருளும் உடையராகி நாட்டைப் பாதுகாப்பார். இல்லையாயின் நரகம் பெறுவர். செங்கோல் மன்னனுடைய நாட்டில் மழையின்றிப் பஞ்சம் நேர்தல் இல்லை என்று பழந்தமிழர் நம்பினர். நியாயம் வேண்டுமென்று குடிமக்கள் தன்பால் வந்தபொழுது எளிதில் நீதி கிடைக்கும்படி செய்யும் அரசனது நாட்டில் மழை தவறுமற் பெய்யும். மாரி பொய்த்தாலும், விளைவு குறைந்தாலும், இயற்கையில் நிகழாத உற்பாதங்கள் தோன்றினாலும் உலகத்தார் அரசரைப் பழிப்பார்கள். ஆதலின் குடிமக்களைக் காக்கும் திறமை மிக்கவனாக அரசன் இருக்கவேண்டும்.

மக்களுக்கு இயற்கைப் பகையாக இருப்பது பசி. செயற்கைப் பகையாக இருப்பது பிறரால் வரும் துன்பம். பசியைத் தீர்க்க நல்ல உணவு கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டும். உணவு கிடைப்பதற்கு நிலத்தை வளம்படுத்த வேண்டும். வானோக்கி விளையும் புலன்களாக இருந்தாலும்

ஏரி, குளங்கள் முதலிய நீர்நிலைகளைச் செப்பனிட்டுக் கரையை உயர்த்தி நீரைத் தேக்கவேண்டும். அப்பொழுது விளைவு குன்றுமல் இருக்கும். குடபுலவியனுரென்னும் புலவர் இந்த 'ஆக்க வேலைகளை'ப் பற்றி மிக அழகாகப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்குச் சொல்கிருர்:

நீரின் றமையா யாக்கைக் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத் தோரே
உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்
உணவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே
நீரும் நிலனும் புணரி யோரீண்டு
உடம்பும் உயிரும் படைத்திசி னேரே
நிலனெளி மருங்கின் நீர்நிலை பெருகத்
தட்டோ ரம்ம இவட்டட் டோரே
தள்ளா தோரிவட் டள்ளா தோரே.

படைவலியால் பெறும் வெற்றிக்கும் காரணமாக இருப்பது உணவுதான். ஆதலின் அவ்வுணவை விளைக்க வேண்டிய ஆற்றுதலன்றி, உழுதொழில் புரியும் குடி மக்களையும் பாதுகாத்தல் வேண்டும்; "பகடு புறந்தருநர் பாரம் ஓம்பிக், குடிபுறம் தருகுவை யாயின், அடிபுறந் தருகுவர் அடங்கா தோரே" என்று ஓரரசனுக்கு ஒரு புலவர் அறிவுறுத்துகிருர். அவ்வேளாளரிடம் கொள்ளுந் திறையை நெறியறிந்து கொள்ளவேண்டுவது அரசன் கடமை. அப்படியின்றிப் பேராசையினுல் அளவுக்கு மிஞ் சிய வருவாயை அவர்களிடமிருந்து தண்டத் தொடங் கினுல் அரசனுக்கும் குடிகளுக்கும் ஒருங்கே கேடு வரும்.

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி என்னும் அரசனிடம் சில துர்மந்திரிகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு அரசன் அதிக வரியை வாங்கலா மென்றுயோசித்தான். பிசிராந்தையாரென்ற புலவர் இதை அறிந்தார். பாண்டியனிடம் போய் வேடிக்கையாக ஒரு

கதை சொல்பவரைப்போல ஆரம்பித்தார். "ஒரு யானை, வயலில் முற்றி விளைந்த நெல்லை அதற்குக் கவளமாகக் கொடுத்தால், ஒரு மா நிலத்துக்குக் குறைவாக இருந்தால் கூட, அந்த யானைக்குப் பல நாள் உணவுக்கு ஆகும். யானையை அதன் போக்கிலே அவிழ்த்து விட்டுவிட்டால் என்ன ஆகும்? நூறு செய்யாகத்தான் இருக்கட்டுமே; அதன் வாய்க்குள்ளே போவதைக் காட்டிலும் அதன் காலாலே மிதிபட்டு வீணாகப் போவதுதான் அதிகமாக இருக்கும்." இந்த உபமானத்தைச் சொல்லிவிட்டு மெல்ல விஷயத்துக்கு வருகிறார் புலவர்.

"அறிவுடை வேந்தன் முறைப்படி குடிமக்களிடம் வரியைவாங்கினால்நாடானது கோடிப்பொருளைக்கொடுத்து மேலும் மேலும் தழைக்கும். அறிவில்லாதவன் ஆளப் புகுந்து, அவனுடன் தலையாட்டும் மந்திரிகளும் சேர்ந்து கொள்ள, அன்பின்றி, மிகுந்த பணத்தை விரும்புவானா னால் யானை புகுந்த வயலைப்போலத் தானும் உண்ணான்: உலகமும் கெட்டுப்போகும். (1884) என்று தைரியமாகச் சொல்லிவிட்டார். கேட்டவன் பெயரளவில் அறிவுடை நம்பியாக இல்லாமல் செயலிலும் அப்படி ஆகவேண்டு மென்றுதான் அவர் எடுத்துரைத்தார். இதே விஷயத்தை ஓர் அரசனே வேறு விதமாகச் சொல்கிறான். சோழன் நலங்கிள்ளி யென்பது அவ்வரசன் பெயர்.

"ஒருவர் பின் ஒருவராகப் பெரியவர்களை யமதர்ம ராஜன் கொண்டு போய்விட்டான். ஏதோ நல்ல வினைப் பயன் இவனிடம் அரசுரிமையையும் அரசர் செல்வத்தை யும் கொண்டுவந்து தள்ளியிருக்கிறது. இது தனக்குக் கிடைத்துவிடவே, 'நமக்குப் பெரிய அதிகாரம் கிடைத்து விட்டது' என்றெண்ணிக் குடிகளிடம் வரியை வேண்டி இரக்கின்றானே, அந்த அரசன் சின்னத்தனம் உடைய வன்" என்று அவன் சொல்கிறான். புறநானூற்றுப் பாஷையில் 'கூரில் ஆண்மையைச் சிறியோன்' என்று

இருக்கிறது. மிகுதியில்லாத ஆண்மையையுடைய உள்ளஞ் சிறியோன்' என்று உரையாசிரியர் உரை எழுதுகிறார்.

வேந்தன் தன்னலங் கருதாமல் குடிமக்களின் நலத்தைக் காக்கவேண்டியவன். "நீ வைத்திருக்கிற குடை உன்னுடைய உடம்பின்மேல் வெயில் படாமல் காப்பாற்றுதற்காக இருப்பதன்று. குடிமக்களுக்கெல்லாம் நிழலாகிப் பாதுகாப்பது" என்று குடையின் கருத்தை ஒரு புலவர் தெரிவிக்கிறார்.

பகைவர்களால் நாட்டிற்கு எவ்வகைத் துன்பமும் நேராமல் அரசன் பாதுகாப்பான். அவனுடைய அன்பும் ஆற்றலும் குடிமக்களுக்கு இன்பத்தை உண்டாக்கித் துன்பத்தைப் போக்கும். சோறுண்டாக்கும் தீயையின்றி அவன் நாட்டினர் பகைவர் வைக்குந் தீயை அறியார். சூரியனது வெம்மையையன்றி வேறு வெம்மையை அவர்கள் அறியார். வானவில்லையன்றி வேறு வில்லை அறியார். உழவுக்குரிய கலப்பையையன்றி வேறு படையை அவர்கள் தெரிந்துகொள்ள வாய்ப்பில்லை. புலி தன் குட்டிகளைக் காப்பதுபோல் அரசன் குடிகளைப் பாதுகாப்பான்.

முறை வழங்குதல்

அரசன் நீதி வழங்குவதில் நடுநிலை பிறழாமல் இருக்கவேண்டியவன். அரசின் பெருமையெல்லாம் அறநெறியை அடிப்படையாகக்கொண்டது. பிறர் கூறுவதைக் கேட்டு, ஆராயாமல் முடிவு செய்தல் தவறு. "பிறர் பழி கூறுவோர் மொழியை" உண்மையென்று தெளிதல் கூடாது. தான் உண்மையாக ஒரு தீமையைக் கண்டால் அக்குற்றத்துக்கேற்ற தண்டனையை அளித்தலே முறை. நமரெனக் கோல்கோடாது பிறரெனக் குணங்கொல்லாது நீதி வழங்கவேண்டும். இதன் பொருட்டுத் தமிழ் மன்னர்கள் அறங்கூர் அவையம் ஒன்றை நிறுவிக் குணநலஞ் சான்ற

வர்களை அந்த அவையத்தில் நாட்டி முறைவேண்டின வர்க்கு முறை வழங்கச் செய்தனர். உறையூரில் இருந்த அறங்கூரவையம் மிக்க புகழ்பெற்றது. அந்த அவையத் தில் தமக்கொரு குறையுள்ளவரெல்லாம் வந்து முறையிடு வார்கள். சான்றோர் அதனைக் கேட்டுத் தீர்ப்பர்.

சான்றோ ரிருந்த அவையத் துற்றோன்
ஆசா கென்னும் பூசல் போல (26)

என்று ஒரு புலவர் வழக்குடையோனது முறையீட்டை உவமையாகச் சொல்கிறார்.

பூதப் பாண்டியன் தன் பகைவரைத் தோல்வியுறச் செய்ததாகச் சொல்லும் வஞ்சினம் ஒன்றில்,

அறனிலை திரியா அன்பி னவையத்துத்
திறனில் ஒருவனை நாட்டி முறைதிரிந்து
மெலிகோல் செய்தே னாகுக (71)

என்று கூறிக்கொள்கிறான். இதனால் அறங்கூர் அவையத்தில் தக்க சான்றோர் இருத்தலின் அவசியம் புலப்படும்.

புலவர்

பண்டைத் தமிழ் மன்னர் புகழென்றால் உயிருங் கொடுக்கும் இயல்பினர். அப்புகழ் வீரத்தாலும் ஈகையா லும் கிடைக்கும். வீரத்தாற் கிடைக்கும் புகழினும் ஈகை யாற் பெறும்புகழே சிறந்ததென்று கருதினர். ஈகையைப் பெறும் இரவலர்கள் பல வகையினர். அந்தணர், புலவர், பாணர், விறலியர், கூத்தர் என்பவர்களையே பரிசிலரென் றும் இரவலரென்றும் வழங்குகின்றனர். வயிற்றுக்கில்லா மல் சோம்பிக் கிடக்கும் வறியர்களாகிய பிச்சைக்காரர் களோ, நோயாளிகளோ இரவலரென்னும் பிரிவில் வருவ தில்லை. நல்வளமுள்ள நாட்டில் பசியும் நோயும் பகையும் இன்மையின் அத்தகைய இரவலர் இல்லைபோலும்.

புலவர் முதலியோர் தாம் பெற்ற பொருள்களை உடனுக்குடன் பிறருக்கு அளித்துவிடுதலின் மீட்டும் மீட்டும் உபகாரிகளை நோக்கிச் சென்று பாடியும், இசை பயின்றும் பொருள் பெற்றனர். அவர்கள் பொருள் பெற்ற வரலாறுகளை ஆராய்ந்தால் அது யாசகமாகத் தோற்றுது. 'அரசராகிய உங்களைப்போன்ற தலைமையை உடையது எங்கள் வாழ்க்கை' என்று கோவூர்கிழார் பாடுகிருர்.

தம்முடைய கலைத்திறத்தை உணர்ந்து பாராட்டும் உபகாரிகளிடத்திலேதான் அவர்கள் சென்ருர்கள். வரிசை அறிந்து நல்கும் திறமை யார்பால் உண்டோ அவர்களே புலவர்களுடைய புகழுக்கு உரியவர்கள். "வரிசைக்கு வருந்தும் இப்பரிசில் வாழ்க்கை" என்று ஒரு புலவர் சொல்கிருர்.

ஒருதிசை ஒருவனை உள்ளி நாற்றிசைப்
பலரும் வருவர் பரிசில் மாக்கள்
வரிசை அறிதலோ அரிதே

என்று கபிலர் மலையமான் திருமுடிக் காரிக்குச் சொல்கிருர். வரிசையறிந்து அன்பு பாராட்டிக் கொடுப்பது சிறிதாயினும் புலவர் போற்றிக்கொள்வர். பெருஞ்சித்திரனர் என்ற புலவர் அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியைப் பார்க்கப் போயிருந்தார். அவன் ஏதோ வேலையாக இருந்தமையினல் ஓர் அதிகாரி மூலமாகப் பரிசிலைக் கொடுத்தனுப்பினன். புலவருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. "இந்த அரசன் நான் இதற்காகத்தான் வந்திருக்கிறேனென்று எப்படி அறிந்தானே! அவன் என்னை நேரில் பாராமல் அனுப்பிய இந்தப் பரிசிலை, நமக்கு வேண்டியது இதுதான் என்று வாங்கிக்கொண்டு போவதற்கு நான் ஒரு வாணிகப் பரிசிலன் அல்லேன். வரிசையறிந்து அன்புடன் கொடுப்பதானல் தினையளவானலும் இனிதாக இருக்கும்' என்று பாடிப் புறப்பட்டுவிட்டார். அவரே குமணனைப் பார்த்து,

உயர்ந்தேந்து மருப்பிற் கொல்களிறு பெறினும்
தவிர்ந்துவிடு பரிசில் கொள்ளலேன், உவந்துநீ
இன்புற விடுதியாயிற் சிறிது
குன்றியுங் கொள்வல்

என்று சொல்கிறார்.

இத்தகைய பெருமிதமுடைய புலவர்களோடு பழகுவதைப் பெரிய இன்பமாகக் கொண்டனர் அரசர். புலவர் பாடும் புகழுடையோர் சுவர்க்க பதவியை அடைவரென்பது அவர்கள் கொள்கை. நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினம் கூறுகையில், "என் பகைவர்களை நான் புறங்காணவிட்டால்,

ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவனாக
உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைகஎன் நிலவரை"

என்று சபதம் செய்கிறான். புலவர் பாடாதொழிலை அவன் எவ்வளவு இழிவாகக் கருதுகிறானென்பதை இந்தச் சொற்கள் தெரிவிக்கும். கழாத்தலையார் என்ற புலவரை இகழ்ந்த ஓர் அரசனது ஊராகிய அரையம் கெட்டது. பெண்கொலை புரிந்து பழிபூண்ட நன்னனென்னும் அரசனையும் அவன் வழிவந்தோரையும் புலவர் பாடாமல் வெறுத்து ஒதுக்கினர்.

புலவருக்கு அஞ்சி யொழுகும் ஒழுக்கம் மன்னர்களிடத்தில் இருந்தது. அவர்கள் அறிவுரை மிகவும் கடுமையாக இருந்தாலும் மன்னர் ஏற்றுக்கொண்டனர். கோவூர் கிழார் என்னும் புலவர்பெருமான் நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி என்னும் இரண்டு தாயத்தினர்க்கிடையே நின்று சமாதானம் செய்தார். கிள்ளிவளவன் மலையமான் மக்களை யானைக்காலின் கீழ் இடறப் புக்கபோதும், இளந்தத்தனென்னும் புலவனை ஒரு சோழன் பகையரசனுடைய

ஒற்றனென்று கருதிக் கொலைத் தண்டனை விதித்த போதும் கோவூர் கிழாரின் அறிவுரையினால் அவர்களின் உயிர்கள் காலன் வாயினின்றும் மீண்டன. அரசன் ஆணையை அடக்கும் ஆற்றல் பெற்றன புலவர் வாய்மொழி.

புலவர்களுக்கு, எல்லோரும் இன்புற்று வாழவேண்டு மென்பதே நோக்கம். அதனால் மனம் வேறுபட்டவர்களை எல்லாம் தம்மாலான வரையில் முயன்று சமாதானம் செய்வித்து ஒன்றுபடுத்துவர். கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும் அவன் மக்களுக்கும் இடையே போர் மூண்டபொழுது புல்லாற்றூர் எயிற்றியனாரென்ற புலவர் அச்சோழனுக்கு நல்லுரை கூறிச் சமாதானம் செய்வித்தனர். ஏழு வள்ளல்களில் ஒருவனாகிய பேகனென்பவன் தன் மனைவியாகிய கண்ணகியை அகன்று வாழ்ந்தானாக, கபிலர், அரிசில் கிழார் முதலிய புலவர்கள் அவனிடம் சென்று இரந்து மனைவியையும் கணவனையும் ஒன்றுபடுத்தினர்.

ஒற்றுமை கண்டவிடத்து மனமகிழ்ந்து இன்புற்று மேன்மேலும் அது வலி பெறும்படி செய்வதில் புலவர்கள் கண்ணும் கருத்தும் உடையவர்கள். சோழன், பாண்டியன் என்னும் இருவரும் ஒன்று சேர்வதென்பது மிகவும் அரிய காரியம். ஒருவரை ஒருவர் பகைவராக எண்ணுவதுதான் வழிவழி வந்த சம்பிரதாயம். எப்போதாவது இந்தப் பகை நீங்கி ஒன்றுபட்டுவிடப் போகிறார்களென்று எண்ணிய சில புண்ணியவான்கள் அங்கங்கே பகைக் கொள்ளியையிட்டு மூட்டிவிடுவார்கள். இந்த நிலையில் அவர்கள் ஒன்றுபடுவது எங்கே?

ஒன்றுபட்டார்கள்; இந்த அதிசயத்தை ஒரு புலவர் கண்ணாரக் கண்டார். சோழன் பெருந்திருமாவளவனும் பாண்டியன் பெருவழுதியும் ஒருங்கிருந்தாரைக் காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார் பார்த்தார். ஆச்சரியத்தால் 32 அடிகள் கொண்ட ஒரு பாட்டைப் பாடிவிட்டார் (58).

"பலராமனும் கண்ணபிரானும் ஒன்ருகச் சேர்ந்து நிற்பது போல எவ்வளவு அழகாக ஒன்றுபட்டு இருக்கிறீர்கள்! இதைக் காட்டிலும் இனிய காட்சியும் உண்டோ? நும் இசை வாழ்க! என்றும் இப்படியே நீங்கள் இருக்கவேண்டும். ஒருவர் ஒருவருக்கு உதவிசெய்யுங்கள். இருவரும் சேர்ந்திருந்தால் இந்த உலகம் உங்கள் கையில் அகப்படுவது நிச்சயம். அன்புடன் இருக்கும் உங்களுக்கிடையே சில பேர் வருவார்கள்; மிகவும் நல்ல வார்த்தைகளைப் போல நயமாகச் சொல்வார்கள்; தொல்லோர் சென்ற நெறியென்று பேசுவார்கள். அந்தப் பேச்சை நம்பாதீர்கள். உங்களிடையிலே அவை பிளவை உண்டு பண்ணிவிடும். அவர்களுடைய வார்த்தைகளைக் கொள்ளாதீர்கள். இன்றே போல்க நும் புணர்ச்சி!" என்று வாயார வாழ்த்துகிருர்.

இதைவிடப் பெரிய அதிசயத்தைத் தமிழ்ப்பாட்டி ஔவையார் கண்டார். சேர சோழ பாண்டியர் மூவரும் ஒருங்கிருந்த புதுமையைக் கண்டு அவர் ஒரு செய்யுளால் வாழ்த்தினர். "நீங்கள் வாழ்க! உங்களைப் பார்த்தால் அந்தணர் வளர்க்கும் மூன்று அக்கினிகளைப்போல இருக்கிறீர்கள். வானத்து வயங்கித் தோன்றும் மீனினும், இம்மென இயங்கும் மாமழை உறையினும், உயர்ந்து மேந் தோன்றிப்பொலிக நும் நாளே"(367) என்று மூவருக்கும் ஆசி கூறுகிருர்.

பாணன் முதலிய பரிசிலர்

புலவர்களின் நிலை இங்ஙனம் ஆக, பாணன், விறலி முதலிய கலைஞர்களும் அரசனுடைய ஆதரவை முற்றும் பெற்றனர். பாணன் தன் இசையாலும் விறலி தன் இசையாலும் கூத்தாலும் மன்னரை மகிழ்விப்பர். புலவர், பாணர் முதலியவர்களுக்குப் பலவகைப் பொருளும் அருங்கலங்களும் யானை முதலியனவும் பரிசிலாக

அரசர் தருவது வழக்கம். சிறப்பாகப் பாணர்களுக்குப் பொன்னாலாகிய தாமரைப் பூவையும், விறலியர் அணிந்து கொள்ள இழையையும் தருவர்.

போர்

போர்க்களையில் அரசர்கள் திறம்பெற நின்றதைப் புறநானூறு நன்கு விளக்குகிறது. புறப்பொருள் துறைகளில் பெரும்பாலன போர் சம்பந்தமான செய்திகளை உடையனவே. தமிழர் போர் முறையைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமானால் அது மிகவும் விரியும்.

அவர்களுடைய போரை, "அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை மறம்" என்று பாராட்டுகின்றனர். மதிலைப்பொருதலும், ஊரை முற்றுகையிட்டு உணவு வெளியிலிருந்து செல்லாமல் தடுத்தலும், மதிற் கதவுகளை யானையைக் கொண்டு உடைத்தலும், நால்வகைப் படைகளோடு போர் புரிதலும் பிறவுமாகிய போர்வகை பல. கடலில் நாவாய் செலுத்திக் கடற்போர் செய்தலும் தமிழுக்குப் புதிதன்று.

மறவர்களின் வீரமும், படைத் தலைவர்களாகிய ஏனாதிகளின் சிறப்பும், இளைப்புற்ற மன்னர்களைத் தாங்கும் துணையாக உதவும் தேர்வண் மலையனைப் போன்ற வீரர்களின் பெருமையும், மறக்குடிப் பிறந்த பெண்டிரின் வீர உணர்ச்சியும் இன்ன தன்மைய என்று புலப்படுத்தும் பாடல்கள் பல.

அரசர் தம் பகையரசர்களை வென்று களங்கொள்ளுதலும், அவர்களுடைய முரசு முதலியவற்றை அகப்படுத்தலும், கடிமரத்தை வெட்டுதலும், ஊரை எரித்தும் நீர்நிலைகளை உடைத்தும் வயல்களில் எரிபரப்பியும் பகைவர் நாட்டைப் பாழாக்குதலும் அஞ்சுதகு செய்திகளாம். பகைவர்பாற் பெற்ற கலங்களைப் பரிசிலர்க்கு ஈந்தும், பகைவர்களின் முடிப்பொன்னால் கழல் செய்து தாம்

அணிந்தும், அவர்களுடைய யானையின் ஓடைப்பொன் கொண்டு பொற்றாமரைப் பூச்செய்து பாணர்க்கு உதவியும் அரசர் தம் வெற்றியைக் கொண்டாடுவர்.

களவேள்வி, இராஜசூயம் முதலிய வேள்விகளைச் செய்த அரசர் சிலர் உண்டு. போர்க்களத்து மடிந்த வீரர்களுக்கும் வேந்தர்களுக்கும் வீரக்கல் நட்டுப் போற்றுவது தமிழர் மரபு. வலியச் சாவை எதிர்கொண்டழைக்கும் வீரர்களைப்போல் வடக்கிருத்தலென்னும் விரதத்தை மேற்கொண்டு, "முழூஉ வள்ளூரம் உணக்கும்" மள்ளர்களாக உயிர்நீத்த பெருவீரர்களாகிய கோப்பெருஞ் சோழன் முதலியவர்களும் நடுகல்லாயினர்.

இங்ஙனம் ஈகையாலும் முறை செய்தலாலும் வீரத்தாலும் புகழ்பெற்ற மன்னர்களும் பிறரும் தமிழ்நாட்டை நல்ல நிலமாக்கியிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய சரித்திரத்தைப் புலப்படுத்தும் மூலபண்டாரமாகப் புறநானூறு விளங்குகின்றது.

கனம் கிருஷ்ணையர்

எவ்வளவோ சங்கீத வித்துவான்களுடைய கச்சேரிகளை நாம் கேட்கிறோம். அந்த வித்துவான்களுடைய சாரீரத்தைப் பாராட்டுகிறோம். சில பேரைப்பற்றிச் சொல்லும்போது, "அவருக்கு நல்ல கன சாரீரம்" என்று கூறுகிறோம். நாம் எந்த விஷயத்தை நினைந்து கனசாரீரம் என்று கூறுகிறோம்? ஆள் கனமாக இருக்கிறாரென்றா? இல்லை. அந்தச் சாரீரம் கனமாக, வெள்ளம் வருவதுபோல் வருகிறது. பெண்களுடைய சாரீரத்திலே அந்தக் கனத்தைப் பார்ப்பது அருமை; அது சிற்றருவிபோல் வருவது சங்கீதத்திலே கனமென்றால் பாடுபவருடைய சாரீர

லக்ஷணத்தைச் சார்ந்த ஒரு வகை என்று மாத்திரம் நீங்கள் ஊகித்துக்கொள்ளலாம். கனம், நயம், தேசிகம் என்னும் மூன்று மார்க்கங்களிலே அது ஒன்று. மூலா தாரத்திலிருந்து பிரம்மரந்திரம் வரைக்கும் ஊடுருவி நிற்கும் தொனியோடு பாடுவது அந்த மார்க்கமாம். பழைய காலத்திலே இம்மாதிரி மார்க்கம் தமிழ் நாட்டிலே இருந்ததாம். அதற்கு உள்ளாளப் பாட்டு என்ற தமிழ்ப் பெயர் இருந்தது. அதைப் பாடும்போது யானையின் முழக்கமும் சிங்க கர்ஜனையும் நினைவுக்கு வருமாம்.

கனம் கிருஷ்ணையர் சங்கீதத்திலே மத்தகஜந்தான். அவருடைய காலத்துக்குமுன் கனமார்க்கம் இந்தத் தமிழ் நாட்டிலே அதிகமாக வழக்கில் இல்லை. அவர் அதைப் புதிதாக அப்பியாசம் பண்ணி மிகவும் வல்லவரானவர்.

ஏறக்குறைய நூறு வருஷங்களுக்கு முன் திருச்சிராப் பள்ளி ஜில்லா உடையார்பாளையம் தாலுக்கா பெரிய திருக்குன்றம் என்ற ஊரில் வாழ்ந்த இராமசாமி ஐயரென்ற சங்கீத வித்துவானுக்குக் குமாரராகக் கிருஷ்ணையர் பிறந்தார்; அவருக்கு நான்கு தமையன்மார் இருந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் சங்கீதத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களே. ஆயினும் சுப்பராமையர் என்பவரும் கிருஷ்ணையருமே சங்கீத உலகத்தில் புகழை அடைந்தனர்.

இராமசாமி ஐயர் தம் குமாரர்கள் எல்லாருக்கும் சில காலம் சங்கீதப் பயிற்சி செய்து வைத்தார். பிறகு தஞ்சாவூர்ச் சம்ஸ்தான வித்துவானாக விளங்கிய பச்சை மிரியன் ஆதியப்பையரிடம் சிக்ஷை பயிலும்படி அவர்களை அனுப்பினர். கிருஷ்ணையர் அந்தப் பெரியாரிடம் சங்கீத அப்பியாசம் செய்தார். அவருக்கு அப்பொழுதே கீர்த்த னங்களை இயற்றும் பழக்கம ஏற்பட்டது. அப்பியாசநிலை கடந்த பிறகு அவர் தஞ்சாவூர்ச் சம்ஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த சங்கீத வித்துவான்களில் ஒருவரானர்.

ஒரு சமயம் பொப்பிலி சம்ஸ்தானத்துச் சங்கீத வித்துவானாகிய கேசவையா என்பவர் தஞ்சாவூருக்கு வந்திருந்தார். அவர் கனமார்க்கத்திலே சிறந்த திறமை வாய்ந்தவர். அவருடைய கச்சேரி தஞ்சை அரசருடைய முன்னிலையில் நடைபெற்றது. அவர் பாடும் பாணியே புதிதாக இருந்தது. அதை அறிந்த அரசரும் மற்ற வித்துவான்களும் வியப்பை அடைந்தனர். சங்கீதத்தின் பலவகைத் துறைகளிலும் வல்ல வித்துவான்கள் தஞ்சைச் சம்ஸ்தானத்தில் அக்காலத்தில் இருந்தனர். சங்கீதத்திற்கு உரிய தாயகமாக அந்தச் சம்ஸ்தானம் விளங்கியது. ஆயினும் அந்த வித்துவான்களுடைய கூட்டத்தில் கனமார்க்கம் தெரிந்தவர் ஒருவரும் இல்லை. அரசர் கேசவையாவின் சங்கீதத்தைக் கேட்டு அநுபவிக்கும்போது அதன் இனிமையால் ஒரு பக்கம் மகிழ்ச்சியும் ஒரு பக்கம் துயரமும் உண்டாயின. 'இந்த அரிய மார்க்கத்திற் சிறந்தவர் யாரும் இங்கே இல்லையே!' என்பதே அவருடைய துயரத்திற்குக் காரணம். 'இப்படியே இருந்துவிடுவதா? சங்கீதத் துறைகள் பலவற்றுக்கும் புகழ் வாய்ந்த நம் சம்ஸ்தானத்தில் கனமார்க்கம் இல்லையே என்ற குறை நிரம்புவதற்கு வழியில்லையா?' என்று எண்ணினார்.

தம்முடைய சம்ஸ்தான வித்துவான்களை அழைத்து, "கன மார்க்கத்தை இனிமேல் யாரேனும் பயின்று திறமை பெற முடியுமா?" என்று கேட்டார். முதியவர்களாக உள்ளவர்கள் தங்களால் அது முடியாத காரியம் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். இளைஞர்களாக உள்ளவர்களுக்கோ போதுமான தைரியம் உண்டாகவில்லை. கிருஷ்ணையருக்கு மாத்திரம், "நாம் இதைச் சாதிப்போம்" என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. அவர் அரசரைப் பார்த்து, "கேசவையாவை எனக்கு இந்த மார்க்கத்தின் போக்கைச் சொல்லிக் கொடுக்கச் செய்து இதை ஊப்பிய

சிக்க வேண்டிய வசதிகளும் செய்து கொடுத்தால் நான் முயற்சி செய்கிறேன்” என்று சொன்னார். அவருடைய இளமையையும், உடல் வன்மையையும், தைரியத்தையும் கண்டு, அந்த முயற்சியில் வெற்றியுறுவாரென்றே யாவரும் எண்ணினர். அரசர் அப்படியே செய்யலாமென்று கூறினர்.

கேசவையாவிடம் கிருஷ்ணையர் பயிலத் தொடங்கினர். சில நாட்களில் அந்த மார்க்கத்தின் இரகசியங்களையும் அதன் பல துறைகளில் ஒன்ருகிய சக்கரதானம் பாடும் முறையையும் தெரிந்துகொண்டார். அந்தச் சங்கீதத்திலே திறமை பெறவேண்டுமாயின் பல நாள் பயிற்சி செய்யவேண்டும். தனியான இடத்தில் இருந்து செய்து வந்தால் நலமாக இருக்குமென்பது கிருஷ்ணையருடைய எண்ணம்.

அந்தச் சமயத்தில் கிருஷ்ணையருடைய குடும்பத்திற்கே நண்பராகிய கபிஸ்தலம் ராமபத்திர மூப்பனரென்பவர் தஞ்சைக்கு வந்திருந்தார். அவர் கிருஷ்ணையரோடு பேசிக்கொண் டிருக்கையில், அவ்வித்துவான் தாம் கனமார்க்கத்தைப் பயிலத் தொடங்கி இருப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு, “தனியான இடமும், தக்க வசதிகளும் இருந்தால் மிக்க விரைவில் இதிலே நல்ல பழக்கம் உண்டாக்கிக் கொள்ளலாம்” என்ருர். கேட்ட ராமபத்திர மூப்பனர், “எங்கள் ஊருக்கு வந்துவிடுங்கள்; தனியாக இடம் அமைத்துத் தருகிறேன். வேறு என்ன வசதிகள் வேண்டுமோ அவைகளையும் செய்து தருகிறேன்” என்ருர்.

“இதை அப்பியாசம் செய்யும்போது மூலாதாரத்திலிருந்து தொனி வருகிறது. அதனல் உஷ்ணம் அதிகமாகிறது. தொண்டை காய்ந்துவிடுகிறது. அடிக்கடி வெண்ணெயை உபயோகித்தால் நலமாக இருக்குமாம்” என்று கிருஷ்ணையர் சொன்னர்.

"இதுதானா பெரிது? நல்ல பசு வெண்ணெயாகக் கொடுக்கச் செய்கிறேன்" என்று மூப்பனார் கூறினார்.

கிருஷ்ணையரை ராமபத்திர மூப்பனார் கபிஸ்தலத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே உள்ள ஆற்றங்கரையில் அமைந்த நாணற்காட்டில் மூப்பனார் ஒரு சிறு குடிசையை அமைக்கச் செய்தார். கிருஷ்ணையர் அங்கே நாள்தோறும் விடியற்காலையிலும் மாலையிலும் சென்று சாதகம் செய்யத் தொடங்கினார். அக்காலத்தில் அவருடைய தொனி நெடுந்தூரம் கேட்குமாம். இவ்வாறு சாதகம் செய்து வருங்காலத்தில் மூப்பனாருடைய வேலைக்காரர்கள் கையில் பசு வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டு காத்திருப்பார்கள்; வேண்டியபோது அதைக் கிருஷ்ணையர் உபயோகப்படுத்திக் கொள்வார்.

இவ்வாறு அசுர சாதகம் செய்ததனால் கிருஷ்ணையர் கனமார்க்கத்தில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றார்; அரசவையில் பாடலாமென்ற தைரியம் அவருக்கு வந்தது. அந்தச் செய்தி தஞ்சை அரசருக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. அவர் கிருஷ்ணையருடைய கனமார்க்கம் அரங்கேறும் நாளை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தார். பொப்பிலி கேசவையாவும் இதுவரையில் தஞ்சையிலேயே தங்கியிருந்தார்.

அரங்கேற்ற நாளன்று தஞ்சைவாசிகளுக்கும் வித்துவான்களுக்கும் உண்டான குதூகலத்தைக் கேட்கவா வேண்டும்? பெரிய வித்துவான்களும் பொப்பிலி கேசவையாவும் கூடிய சபையில் அரசருடைய முன்னிலையில் கிருஷ்ணையர் பாடத் தொடங்கினார். உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டு அவர் பண்ணிய பயிற்சியின் வலிமை அந்தப் பாட்டில் தெரிந்தது. கனமார்க்கத்தின் உயிர்நிலைகளையெல்லாம் கிருஷ்ணையர் தம்முடைய பாட்டிலே காட்டினார். யாவரும் அந்தக் கானமுத மாரியிலே திளைத்திருந்தனர். எல்லோரையும்விடக் கேசவையாவுக்கு உண்டான ஆச்சரியத்துக்கு அளவே இல்லை; 'இந்தப் பிள்ளையாண்டான்

என்னிடம் சில நாளே இந்த நுணுக்கங்களைத் தெரிந்து கொண்டான். அப்பியாசம் பண்ணின காலங்கூடப் போதாது. இதற்குள் இவனுக்கு இவ்வளவு சக்தி வந்து விட்டதே! நமக்கு எவ்வளவோ சிஷ்யர்கள் இருந்தும் இப்படி ஒருவன்கூட இல்லையே!' என்று அவர் மனம் எண்ணியது. அப்போதப்போது அவர் தலையை அசைத்த காலங்களில் கிருஷ்ணையருக்கு மேலும் மேலும் ஊக்கம் பிறக்கும். கேசவையா அடிக்கடி தம்முடைய வியப்பை வெளிப்படுத்திக்கொண்டே இருந்தார்.

கிருஷ்ணையருடைய பாட்டு நின்றது. அரசர் கேசவையாவைப் பார்த்து, "இவர் பாடியதெல்லாம் சரியாக இருந்ததா?" என்று கேட்டார். அவர், "மகாராஜாவினிடம் என்னுடைய வியப்பை எப்படித் தெரிவித்துக் கொள்வது? இவர் அசகாய சூரர்; மிகவும் அருமையாக அப்பியாசம் பண்ணியிருக்கிறார். இந்த மண்ணின் பெருமையே பெருமை! இவர் புகழ் இனிமேல் விருத்தியாகும்" என்று சொன்னார். அரசருக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. "எல்லாம் நீங்கள் காட்டின வழிதான்" என்று நயமாகப் பதில் கூறிவிட்டு அவருக்கும் கிருஷ்ணையருக்கும் உயர்ந்த சம்மானங்களைச் செய்தார். அது முதல் கிருஷ்ணயர் கனம் கிருஷ்ணையரானார்.

கனம் கிருஷ்ணையர் வரவர இசைத் திறமையிலே விருத்தி அடைந்தார். அவருடைய சங்கீதத்திற்குத் தனிப் பெருமை உண்டாயிற்று. அவர் அவ்வப்போது இயற்றி வந்த கீர்த்தனங்களும் தமிழ் நாட்டில் பரவின. தஞ்சைச் சம்ஸ்தானத்தில் இருந்து வந்த அவர், பிறகு சில காலம் திருவிடைமருதூரில் அமரசிம்மரென்னும் சிற்றரசரிடம் இருந்தார். பிறகு உடையார்பாளையம் சம்ஸ்தானபதியாகிய கச்சிரங்கரென்பவரால் அழைக்கப் பெற்று அங்கே சென்று வாழலாயினர். அதுமுதல் அவர் உடையார்பாளையம் சம்ஸ்தான வித்துவானாகவே

விளங்கினர். திருவிடைமருதூரில் அவர் இருந்த காலத்தில், நந்தன் சரித்திரக் கீர்த்தனையை இயற்றிய கோபால கிருஷ்ண பாரதியார் அவரிடம் சில காலம் சங்கீதப் பயிற்சி பெற்றாராம்.

ஒரு சமயம் கிருஷ்ணையர் திருவையாற்றுக்குச் சென்றார். அங்கே ஸ்ரீ தியாகையரவர்கள் ராம பஜனை செய்துகொண்டும், பல புதிய கீர்த்தனங்களை இயற்றிக் கொண்டும் வாழ்ந்திருந்தார். கனம் கிருஷ்ணையர் அவர் பாற் சென்று வணங்கி அவருடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றார். அப்பெரியாருடைய விருப்பப்படியே, "சும்மா சும்மா வருகுமா சுகம்" என்னும் அடாணா ராகக் கீர்த்தனத்தைப் பாடிக்காட்டினார்.

உடையார்பாளையம் ஸம்ஸ்தானாதிபதியாகிய கச்சி ரங்கர் கனம் கிருஷ்ணையரை மிகவும் அன்போடு ஆதரித்து அவருடைய மனம் கோணாதபடி நடந்து வந்தார். கச்சி ரங்கருடைய அன்பிலே ஈடுபட்ட கிருஷ்ணையர் வேறு எங்கும் செல்லாமல் அவ்விடத்திலேயே இருக்கலாயினர்.

உடையார்பாளையத்திற்கு அப்பொழுதப்பொழுது சில சில சங்கீதவித்துவான்கள் வருவதுண்டு. அவர்கள் கனம் கிருஷ்ணையரை முன்னிட்டுக்கொண்டு தங்கள் சங்கீதத்தால் சம்ஸ்தானாதிபதியை உவப்பித்துச் சம்மானம் பெற்றுச் செல்வார்கள். கிருஷ்ணையர் சிறிதும் பொறாமையின்றி அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைப் புரிவர். இங்ஙனம் வரும் வித்துவான்களிற் பலர் கிருஷ்ணையருடைய தனிச் சிறப்புள்ள கனமார்க்க சங்கீதத்தின் பெருமையை அறிந்து வியப்பார்கள். 'இத்தகைய வித்துவான் இந்தக் காட்டுப் பிரதேசத்தில் இருக்கிறாரே; பெரிய சம்ஸ்தானங்களில் இருந்தால் இவர் எவ்வளவு சிறந்த நிலையில் விளங்கலாம்!' என்று எண்ணுவார்கள். இந்தக் கருத்தை ஒரு முறை கிருஷ்ணையரிடம் தெரிவித்த போது, "உண்மைதான்; வேறு பெரிய இடங்களில்

இருந்தால் என்னுடைய பதவி உயரலாம். ஆனால் என் மகிழ்ச்சி உயர்வதற்கு நியாயமில்லை. என்னுடன் மனம் கலந்து பழகும் இந்தத் துரையைப் போல வேறொருவர் இந்த உலகத்தில் எனக்குக் கிடைக்க மாட்டார்கள். நான் பாடும்போது இவர் செய்கின்ற சிரக்கம்பத்திற்கு மற்ற வர்கள் கொடுக்கும் ஆயிரக்கணக்கான சம்மானங்கள் ஈடாகா" என்று சொல்லிவிட்டுத் தம் கருத்தை அமைத்து ஒரு செய்யுளும் கூறினர்.

கச்சிரங்கருக்குப் பின் அவர் குமாரராகிய கச்சிக் கல்யாணரங்கர் என்பவர் உடையார்பாளையம் சம்ஸ்தா னதிபதியானர். தம்முடைய தந்தையாருக்குக் கனம் கிருஷ்ணையர்பால் இருந்த மதிப்பை அவர் அறிந்தவராத லின் அந்தச் சங்கீத வித்துவானைத் தெய்வம்போலப் பாதுகாத்து வந்தார்.

ஒரு சமயம் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் கச்சிக் கல்யாணரங்கர் கனம் கிருஷ்ணையரிடம் பராமுகமாக இருக்க நேர்ந்தது. வழக்கம் போல் சம்ஸ்தானதிபதி யைப் பார்க்கலாமென்று கிருஷ்ணையர் சென்றபோது, ஏதோ வேலையாயிருப்பதாகவும், பின்பு பார்ப்பதாகவும் அவர் சொல்லி அனுப்பினர். இவ்வாறு சொல்வது எந்தக் காலத்திலும் வழக்கம் இல்லை. ஆதலின் கல்யாண ரங்கருக்கு ஏதோ மனவேறுபாடு இருக்குமென்று கிருஷ் ணையர் ஊகித்து அறிந்தனர். அப்பால் மறுநாள் போகும் போது கல்யாணரங்கர் முகம் கொடுக்காமல் எதையோ கவனித்துக்கொண்டிருந்தார். வித்துவானுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. ஒரு பெண் சொல்வது போல ஒரு கீர்த்த னத்தைச் சுருட்டி ராகத்திலே பாடத் தொடங்கினர்:

பத்துப்பை முத்துப்பை வச்ரப் பதக்கமும்
பைபையாப் பணத்தைக் கொடுத்தவர் போலப்

பாடின பாட்டுக்கும் ஆட்டுக்கும் நீரென்னைப்
பசப்பின தேபோதும் பலனறி வேன்காணும்

என்று பல்லவியை முடித்தார்.

சம்ஸ்தானுதிபதிக்கு அப்போதுதான் தாம் பண்ணியது தவறென்று பட்டது. 'கிருஷ்ணையர் பெரிய பெரிய சம்ஸ்தானங்களிலே சிறந்த நிலையில் விளங்கும் தகுதி வாய்ந்தவர். அவர் உடையார்பாளையத்தில் இருப்பது சம்ஸ்தானுதிபதிக்கு அதிருஷ்டம்' என்ற வார்த்தை தமிழ் நாட்டில் உலவுவதை அறிந்தவர். அதை அவர் அப்போது நினைத்துப் பார்த்தார். உடனே எழுந்து, "சுவாமி, என்னை மன்னிக்கவேண்டும். நான் பண்ணினது பிழை. உங்கள் பெருமையை உணர்ந்தும் நான் இப்படி இருந்த குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டும். தங்களுடைய கீர்த்தனத்தை மேலே கூறி என்னுடைய குற்றத்தை என்றும் நிலைநிறுத்தவேண்டாம். அதை மறந்துவிடுங்கள்" என்று வேண்டினர்.

கனம் கிருஷ்ணையர் புன்னகை பூத்தார். "நான் கீர்த்தனத்தை முடிக்காமல் விடமாட்டேன்" என்று சொல்லி விட்டுப் பல்லவியை மறுபடியும் மாற்றிப் பாடத் தொடங்கினர்.

பத்துப்பை முத்துப்பை வச்ரப் பதக்கமும்
பரிந்து கொடுத்து.........
....
ரஞ்சிதமும் அறிந்த மகாராஜனே

என்று பல்லவியை ஆரம்பித்துக் கீர்த்தனையை முடித்தார். முதலில் அமைந்த பல்லவி இகழ்ச்சியாக இருந்தது. அதை இதில் அவர் புகழ்ச்சியாக மாற்றிவிட்டார்.

இப்படி அந்த வித்துவான் பல சந்தர்ப்பங்களிலே பாடின கீர்த்தனங்கள் பல உண்டு. பல நிகழ்ச்சிகளும்

உண்டு. அவர் அறுபது பிராயம் வாழ்ந்திருந்தனர். அவருடைய சரித்திரத்தை மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் ஐயரவர்கள் விரிவாக எழுதியிருக்கிறார்கள். அவருடைய கீர்த்தனங்களில் ஏறக்குறைய அறுபது உருப்படிகள் இப்போது அச்சில் வெளிவந்து உலவுகின்றன. அவற்றில் பெரும்பாலானவை பதங்கள். நாயக நாயகி பாவத்தை அமைத்துப் பாடிய அவை மிகவும் எளிய நடையில் சங்கீதத்தின் போக்கிற்கு மிகவும் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளன. தமிழ்க் கீர்த்தனைகளைப் பாடவேண்டுமென்ற உணர்ச்சியுள்ளவர்கள் அவற்றைப் பயின்று அடிக்கடி பாடவேண்டியது அவசியம். சிறந்த சங்கீத சாகித்திய வித்துவானாகிய அவருடைய பெயரும் புகழும் இந்த நாட்டிலே நிலைத்திருக்கச் செய்வதற்கு அதுதான் வழியாகும்.

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்

பழைய காலத்தில் சிறு வகுப்புகளில் உலகநீதி, நல்வழி, வாக்குண்டாம் முதலிய நீதி நூல்களைக் கற்றுக் கொடுப்பார்கள். கிரமமாகக் காப்புச் செய்யுளோடு பாடத்தை ஆரம்பிப்பது வழக்கம். நல்வழியை ஆரம்பிக்கும்போது அதன் காப்புச் செய்யுளாகிய விநாயக வணக்கத்தைப் பிள்ளைகள் படிப்பார்கள்:

பாலும் தெளிதேனும் பாகும் பருப்பும்இவை
நாலும் கலந்துனக்கு நான்தருவேன்—கோலஞ்செய்
துங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியே நீஎனக்குச்
சங்கத் தமிழ்மூன்றுந் தா.

என்று அந்தக் கடவுளைப் பிரார்த்தித்துக்கொள்வார்கள். நாலு பண்டங்களை விநாயகருக்குக் கொடுத்துவிட்டு மூன்று தமிழ்களைக் கேட்பார்கள். விநாயகர் தம்முடைய பங்கிலே

லாபம் இருப்பதை எண்ணிச் சங்கத் தமிழ் தந்துவிடுவார் என்ற ஞாபகமோ என்னவோ! அதுகிடக்கட்டும்.

விநாயகரிடம் சிறு வகுப்பிலேயே சங்கத் தமிழ் வேண்டுமென்று செய்துகொள்ளும் இந்தப் பிரார்த்தனை, தலைமுறை தலைமுறையாகத் தமிழ் நாட்டில் நடந்து வருகிறது. நம்முடைய பாட்டனர்காலத்திலும் அவருடைய தகப்பனர் காலத்திலும் சங்கத் தமிழ் வேண்டுமென்று கரிமுகக் கடவுளிடம் செய்துகொண்ட பிரார்த்தனைக்குக் குறைவில்லை. ஆயினும் சங்கத் தமிழ் இருந்த இடந்தான் தெரியவில்லை. கிட்டத்தட்ட நூறு வருஷம் இந்தப்பிரார்த்தனை அர்த்தமில்லாத சம்பிரதாயமான வணக்கமாகவே இருந்தது. மறுபடியும் அதற்குப்பிரயோசனம் கிடைத்தது. இப்பொழுதோ இந்தப் பிரார்த்தனை பூரணமான பலனைக் கொடுத்திருக்கிறது.

இதற்குக் காரணம் துங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணி அல்ல; மகாமகோபாத்தியாய தாக்ஷிணாத்ய கலாநிதி திராவிட வித்யாபூஷணம் மகரவித்வான் டாக்டர் உத்தமதானபுரம் வே. சாமிநாதையரவர்களே. ஆம். இந்தப் பெரியார் தாம் இளமையில் படித்தறியாத சங்க நூல்களைத் தேடி எடுத்து ஆராய்ந்து பதிப்பிக்கத் தொடங்கியமையால்தான் தமிழ் சங்கத் தமிழாக விளங்கலாயிற்று. கம்பராமாயணம், பெரிய புராணம், குறள், புராணங்கள், பிரபந்தங்கள் என்ற அளவிலே எல்லை கொண்டு நின்ற தமிழ் உலகம் விரிந்தது. சங்கமலி செந்தமிழ் என்று புலவரெல்லாம் பாராட்டும் தமிழை யாவரும் உணரும் வாய்ப்பு உண்டாயிற்று.

தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் உள்ள உத்தமதானபுரமென்னும் ஊர் இந்த உத்தமரைத் தமிழுலகுக்குத் தந்து தன் பெயரைப் பெருமைப்படுத்திக்கொண்டது. 1855-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் 18-ஆம் தேதி வேங்கட

சுப்பையரென்னும் சங்கீத வித்துவானுக்கும் சரஸ்வதி யம்மாளென்னும் பெண்மணியாருக்கும் குமாரராக உதித்தவர் சாமிநாதையர். அந்தக் கால முறைப்படி கல்வி பயின்றபிறகு திருவாவடுதுறை மடத்தில் ஆதீனவித்துவானாக விளங்கிய பெருங் கவிஞராகிய ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களைச் சார்ந்து பாடம் கேட்டார். பிறகு 1880-ஆம் வருஷம் கும்பகோணம் காலேஜில் தமிழ்ப்பண்டிதராக அமர்ந்து மாணாக்கர்களுக்குத் தமிழ்ப்பாடம் சொல்லி வந்தார். கும்பகோணம் கல்லூரியிலிருந்து சென்னைக்கு வந்து பிரசிடென்ஸி காலேஜில் தமிழாசிரியராகப் பல வருஷங்கள் இருந்து விளங்கினர். சில காலத்திற்குப் பிறகு சிதம்பரம் மீனாட்சி தமிழ்க் கல்லூரித் தலைவராகச் சில வருஷங்கள் இருந்தார். இவர்பால் படித்த மாணாக்கர்களெல்லாம் இவரைத் தெய்வம்போலக் கொண்டாடினர். பாட புத்தகங்களிலுள்ள பாடத்தைப் படிப்பதோடு நின்றுவிடாமல் மாணாக்கர்கள் மேலும் மேலும் தமிழ் நூல்களைக் கற்கும்வண்ணம் இவர் தமிழில் சுவையுண்டாகச் செய்தார். கல்லூரிகளிலும் தனியே வீட்டிலும் இவரிடம் பயின்று தமிழறிவிற் சிறந்தவர்கள் பலர்.

கும்பகோணம் கல்லூரியில் வேலை பார்த்துவந்த காலத்தில் தமிழ் நூலாராய்ச்சியை இவர் தொடங்கினர். முதலில் தமிழ்ப் பெருங்காவியமாகிய சீவக சிந்தாமணியைப் பரிசோதித்து வெளியிட்டார். 1887-ஆம் வருஷம் அதனை வெளியிட்டபோது இவருடைய பதிப்பைக் கண்டு அறிஞர்களெல்லாம் கொண்டாடினர்.

அடுத்த வருஷம் பத்துப்பாட்டை நச்சினார்க்கினியர் உரையோடு வெளியிட்டார். பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பதினெண்கீழ்க் கணக்கு என்று மூன்று வரிசையாகச் சங்க நூல்களைப் பிரித்திருக்கிறார்கள். பத்துப் பாட்டும் எட்டுத்தொகையும் இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் இருந்த தமிழருடைய நிலையையும் கலையை

யும் நாகரிகத்தையும் வாழ்க்கை முறையையும் தெரிந்து கொள்வதற்கு முக்கியமான கருவிகள்; தமிழ் நாட்டுப் பழஞ் சரித்திரத்திற்குரிய அஸ்திவாரம் போன்றவை.

பத்துப்பாட்டு வெளியானதுமுதல் தமிழ் நாட்டில் சங்கத் தமிழாராய்ச்சி அரும்பியது. அதனால் தமிழர்களிடையே குதூகலமும் கிளர்ச்சியும் எழுந்தன. தொடர்ந்து சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் காவியங்களும் புறநானூறும் இவருடைய பதிப்புக்களாக வெளிவந்தன. சங்க நூல்களோடு பழங்காவியங்களையும் புராணங்களையும் பிரபந்தங்களையும் சிறந்த முறையில் இவர் பதிப்பித்துத் தந்தார். தமிழ் இலக்கியம் விரிவுற்றது; தமிழர் சரித்திரம் பழையது, சிறந்தது என்ற உணர்வு உண்டாகிவிட்டது.

எட்டுத்தொகையுள் ஐந்து நூல்களை இவர் வெளியிட்டார். ஐம்பெருங் காப்பியங்களென்று வழங்கும் ஐந்து புத்தகங்களுள் நமக்குக் கிடைப்பன மூன்றே. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சிந்தாமணி என்ற அவற்றை இப்பெரியாரே வெளியிட்டார். அவற்றுள் ஒன்றும் பௌத்த மதக் கொள்கைகளைத் தெரிவிப்பதுமாகிய மணிமேகலைக்கு இவரே உரை எழுதியிருக்கிறார். மிகவும் அருமையான கதையமைப்பையும், பல அரிய செய்திகளையும் தன்பாற் கொண்ட பெருங்கதை என்ற அழகிய காவியம் இப்பெரியாருடைய பேருழைப்பினாலேயே, அழிந்து போகாமல் உயிர் பெற்றது. இவர் பதிப்பித்த புராணங்களில் முக்கியமானது பழைய திருவிளையாடல். மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய புராணங்களிற் சிலவற்றைக் குறிப்புரையுடன் பதிப்பித்ததோடு அவருடைய பிரபந்தங்களெல்லாவற்றையும் திரட்டி ஒரு பெரு நூலாகத் தந்திருக்கிறார். பரணி, கோவை, உலா, தூது, அந்தாதி முதலிய பிரபந்த வகைகளிற் பலவற்றையும் சில இலக்கண

நூல்களையும் இவருடைய தொண்டின் பயனாகத்தமிழ்நாடு பெற்றது.

ஏட்டுச்சுவடிகளாக இருந்த நூல்களைத்தேடி எடுத்து ஆராய்ந்து பதிப்பிக்கும் கலையில் இவர் நிகரற்று விளங்கினார். தமிழ்நாடு முழுவதும் பிரயாணம் செய்து தமக்கு உண்டாகும் சிரமத்தையும் அவமதிப்பையும் பொருட் செலவையும் பொருட்படுத்தாமல் ஊரூராக வீடுவீடாகச் சென்று இவர் ஏடு தேடிய வரலாறுகள் பல. சுவடிகளைத் தொகுத்துப் பொறுமையோடு ஆராய்ந்து உள்ளதை உள்ளவாறே பதிப்பிக்கும் நேர்மையான குணம் இவரிடம் இருந்தது. அவசரப்பட்டுக்கொண்டு பொருள் செய்வதும், தம்முடைய கருத்தை நூல்களிற் புகுத்துவதும், மனம் போனபடி திருத்துவதும், வேண்டாதவற்றை விலக்கி வேண்டியவற்றைக் கொள்வதும் ஆகிய செயல்களை இவர் அறவே வெறுப்பவர். எழுத்தெழுத்தாகச் சோதித்து நூலாசிரியருடைய உள்ளத்தை உணர்ந்து மெல்ல மெல்ல விஷயங்களை ஆராய்ந்து செவ்வையாகத் தெரிந்த பிறகே ஒரு நூலை அச்சிடுவார். அதனால் இவருடைய பதிப்புக்களைத் தமிழுலகத்தார் மிகப் பாராட்டுகின்றார்கள். ஆராய்ச்சி செய்பவர்களுக்கு உதவியாகக் கூடிய பல செய்திகளை அப்பதிப்பில் இணைத்து வெளியிடும் திறமை மிக்கவர் இவர். ஆராய்ச்சித் திறமையோடு கூடிய முகவுரையும் நூலாசிரியர் உரையாசிரியர் வரலாறுகளும் குறிப்புரையும் அரும்பத அகராதியும் இவர் பதிப்பித்த நூல்கள் எல்லாவற்றிலும் காணலாம். இவர் பதிப்பித்த நூல்களில் ஒன்றை மட்டும் ஆழ்ந்து ஒரு மாணாக்கன் படித்தாற்கூடப் பல நூற் கருத்துக்களையும் பல அரிய மரபுகளையும் தெரிந்துகொள்வான்.

தேடுவாரும் படிப்பாரும் இன்றிக் குற்றுயிரும் குலையுயிருமாக இருந்த பழந்தமிழ் நூல்களை மாசுநீக்கிப் புதுக்கித் தந்த இப்பெரியார், காலத்திற்கேற்ற வசன இலக்கிய

சிருஷ்டியையும் ஏற்றுக்கொண்டார். இரண்டாயிர வருஷங்களுக்கு முன் வழங்கிய தமிழிலே பழகிய இவர் நான்காம் வகுப்பில் படிக்கும் மாணுக்கனுக்கும் விளங்கும்படி தெள்ளத்தெளிந்த நடையிலே எழுதியதைப் பார்த்த தமிழுலகம் வியப்பில் மூழ்கியது. ஒவ்வொரு பொருளையும் ஒவ்வொரு மனிதரையும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியையும் ஊன்றிக் கவனித்து அவற்றைப்பற்றிச் சிறு சிறு வாக்கியங்களால் தென்றல் தவழ்வதுபோல இனிமை உண்டாகும்படி எழுதும் இவருடைய எழுத்துக்குத் தனியே ஒரு கவர்ச்சி இருக்கிறது. ஏறக்குறைய இருநூறு தமிழ் நூல்களை அச்சிட்டுப் பாதுகாத்த இந்த மகாமகோபாத்தியாயர் எழுதிய வசனப்பகுதிகள் இருபது புத்தகங்களாக வெளி வந்திருக்கின்றன. அவற்றுள் மிகவும் சிறந்தது இவருடைய சுய சரித்திரம். 122 அத்தியாயங்களே வெளிவந்தன; முற்றுப்பெறவில்லை. ஆயினும் சென்ற நூற்றுண்டிலிருந்த தமிழ் நாட்டின் நிலையையும், உபகாரிகள், புலவர்கள், மடாதிபதிகள் முதலியவர்களுடைய இயல்புகளையும் புலப்படுத்தும் தமிழர் சரித்திரமாக அது விளங்குகிறது.

தம்முடைய ஆசிரியராகிய ஸ்ரீ மீனுட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்களின் சரித்திரத்தை இவர் மிக விரிவாக எழுதியிருக்கிறுர். வேறு சில சரித்திரங்களையும் வெளியிட்டிருக்கிறுர். இலக்கியத்திற் கண்ட செய்திகளையும்தாம் கண்டும் கேட்டும் தெரிந்த விஷயங்களையும் அழகுபட விரித்துரைக்கும் சாமர்த்தியம் இவர்பால் இருந்தது. அந்தத் துறையில் இவர் எழுதிய கட்டுரைகள் பல. ஆராய்ச்சித் துறையாக இருந்தாலும் எளிதிற் புலப்படும்படி எழுதுவதே இவருடைய போக்கு.

நந்தனர் சரித்திரக் கீர்த்தனையை இயற்றிய ஸ்ரீ கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரிடம் இப்பெரியார் இளமையில் சிலகாலம் இசை பயின்றுர். பாரதியாரை முதல் முதலில் சந்தித்ததைச் சொல்கிறுர், கேளுங்கள்.

'வந்தவர் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரென்பதை அறிந்த நான் மிக்க வியப்பை அடைந்தேன். அவருடைய புகழையும் நந்தனர் சரித்திரத்தின் அழகையும் உணர்ந்து ஈடுபட்டிருந்த என் இளைய உள்ளத்துக்குப் பாரதியார் ஓர் அழகிய உருவத்தை உடையவராக இருப்பாரென்ற, காரணம் இல்லாத தோற்றமொன்று இருந்துவந்தது. நான் கண்ட காட்சியோ அதற்கு நேர் விரோதமாக இருந்தது.

'அகலமான புறங்கால்களுக்குமேல் சூம்பின கால்கள்; பருத்த முழங்கால்கள்; தடித்த இடை; முழங்காலுக்கு மேல் வஸ்திரம்; கூனல் முதுகு; இறுகின கழுத்து; பெருத்த முண்டொன்று முன்வந்திருக்கும் குரல்வளை; அந்தக் கழுத்தில் ஏகருத்திராட்சம்; மார்பில் வில்வ ஓட்டு வில்லையோடுள்ள ருத்திராட்சகண்டி; பூனைக்கண்; குறுக்கே நீண்ட தலை; அதன்மேல் நாணற்பூவைப்போலப் பறந்து கொண்டிருக்கு பத்து மயிர் — இந்தக் கோலத்தோடு பாரதியார் இருப்பாரென்று நான் கனவிலும் நினைத்ததில்லை. அத்தகைய உருவத்தினல் இவருடைய சங்கீதத்துக்கோ சிவபக்தி வைராக்கியத்துக்கோ இழுக்கு ஒரு சிறிதும் உண்டாகவில்லை. கோணலையுடைய வீணையிலிருந்தல்லவா இனிய இசை எழுகின்றது? ஜடமாகிற அதற்கே அவ்வளவு சக்தி இருக்கும்போது, ஈசுவர சக்தியினல் உண்டாகிய சாரீர வீணைக்கு எவ்வளவு கோணல் இருந்தால்தான் என்ன?'

சங்க காலத்துக் கவிதையின் இயல்பை இதோ எடுத்துக் காட்டுகிருர்:

'அக்காலத்துப் புலவர்களின் கவிதை இயற்கைத் தாயின் மடியில் தவழ்ந்து, தெய்விகக் காதலிலும் அறந்திறம்பா வீரத்திலும் விளையாடி, சமரச நிலையில் வீற்றிருக்கின்றது. கவிஞர்களுடைய சிருஷ்டிகளில் அருவிகள் இடையருத சங்கீதத்தோடு வீழ்வதும் அதில் மகளிர்

துளைந்து விளையாடி இன்புற்று மலர்களைப் பறித்துப் பாறையிலே குவித்து அழகு பார்ப்பதும், நாயகன் ஒருவன் வேட்டையாடிக்கொண்டு வருவதும், அவன் அம்மகளிர் கூட்டத்திலுள்ள நாயகி ஒருத்தியைக் காண்பதும், இருவர் கண்களென்னும் மடை வழியாகப் பாய்ந்த அன்பு வெள்ளத்தில் இருவருள்ளமும் கலந்து கரைவதுமாகிய நிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்கிறோம்.

"ஏழை இடையன் வீட்டில் பந்தற்காலில் கட்டியிருக்கும் தழையை ஆட்டுக்குட்டி உண்பதும், கடற்கரையிள்ள லு வலையர் தெருக்களில் முத்துக்களைக் கிளிஞ்சிலுக்குள் இட்டுக் குரங்குகள் குழந்தைகளோடு கிலுகிலுப்பை விளையாடுவதும், இடையன் மாலைக்காலத்தில் தன்னுடைய புல்லாங்குழற் கீதத்தினல் பசுக்களையெல்லாம் ஒன்று கூட்டி வீட்டுக்கு வருகையில் வழியிலே மலர்ந்துள்ள முல்லைப் பூக்களைக் கொத்தோடு பறித்துத் தலையிற் செருகிக் களிப்பதுமாகிய காட்சிகளைக் காண்கிறோம்...... நெடுநாட்களாகத் தீ மூட்டப்படாமையால் காளான் முளைத்த அடுப்பும் ஒட்டைக் கூரையும் உள்ள வறுமை நிலையும் ஒரு பக்கம் சித்திரிக்கப்படுகின்றது. பல பண்டங்களை விற்கும் இடங்களில், பகலில் கொடிகளாலும் இரவில் விளக்குகளாலும் பாஷை அறியாதவர்களும் அறிந்து கொள்ளும்படி இன்ன இன்ன பண்டங்கள் விற்கப்படும் என்பதைக் குறிப்பிக்கும கடை வீதிகளிலும் அரண்மனைகளிலும் திருமகள் நடனம் புரியும் கோலம் ஒருபுறம் சித்திரிக்கப்படுகின்றது."

இவருடைய ஹாஸ்யத்திற்கு உதாரணம்:

"வில்லைச் சேவகர்களே ஒரு தனி வகுப்பு. ஜனங்களுடைய ஆவலை அளந்து பார்த்துச் சமயத்தில் 'பிகு' பண்ணுவதும், கல் நெஞ்சர்களையும் கலங்கவைப்பதும் எந்தச் சமயத்தில் மனிதர்களிடமிருந்து லாபம் பெறலா,

மென்பதை அறிந்து நடப்பதும் அவர்களுடைய தொழில் இரகசியங்கள். பள்ளிக்கூடத்துச் சேவகனைப் பரம சாது வென்று சொல்லவேண்டும்; கலெக்டர் கச்சேரி, மற்ற ஆபீஸுகள், ஆஸ்பத்திரிகள் முதலிய இடங்களிலுள்ள வில்லைமார்பு வீரர்கள் எல்லோர் கண்ணிலும் விரலைவிட்டு ஆட்டிவிடுவார்கள். ஆஸ்பத்திரியைத்தான் பார்க்கலாமே. அந்தப் பியூன்களுக்குப் பிரீதி செய்யாவிட்டால் சாமான்ய மாக ஆஸ்பத்திரிக் கோட்டைக்குள் நுழைய முடிகிறதா? எத்தனை கேள்விகளை அவர்கள் சரமாரியாகப் போடுகிறார் கள்? எவ்வளவு சட்டம் பேசுகிறார்கள்? அந்தப் பார்வை யிலேதான் எத்தனை கம்பீரம்! அவர்கள் கையில் அதிகமாக வேண்டாம், இரண்டணாவை ரகசியமாக த்து அழுத்துங்கள்; அப்புறம் அவர்கள் உங்களுக்கு அடிமையாகி விடுகிறார்கள். அவர்களுக்குத் தெரியாமல், அவர்கள் தயையை எதிர்பாராமல், ஆஸ்பத்திரியில் நுழைபவர் யாரும் இல்லை; யமன் ஒருவனுக்குத்தான் அந்தச் சுதந்தரம் உண்டு.”

இவர் வாழ்க்கையிலும் பேச்சிலும் எழுத்திலும் எளிய நடையையே உடையவராக விளங்கினார்; ஆயினும் பலர் சேர்ந்தும் செய்யமுடியாத அரிய செயல்களைச் செய் தார். தம்முடைய 87-ஆம் ஆண்டில் 1942 ஏப்ரல் மாதம் 28-ஆம் தேதி தமிழ் உலகத்தினின்றும் பிரிந்தார்.

தமிழ் உள்ளளவும் இவர் புகழ் நின்று நிலவும். இதைத்தான் சுப்பிரமணிய பாரதியார் சொல்லுகிறார்.

நிதியறியோம் இவ்வுலகத் தொருகோடி
இன்பவகை நித்தந் துய்க்கும்
கதியறியோம் என்றுமனம் வருந்தற்க
குடந்தைநகர்க் கலைஞர் கோவே
பொதியமலைப் பிறந்தமொழி வாழ்வறியும்
காலமெலாம் புலவோர் வாயில்

துதியறிவாய் அவர்நெஞ்சின் வாழ்த்தறிவாய்
இறப்பின்றித் துலங்கு வாயே.

இறவாத புகழுடைய நூல்களைத் தந்த இவர் இறந்தும் இறவாத வான்சுடர் மண்டலத்திலே ஒளிர்கிறாரென்பது உண்மையே அல்லவா?

ஒரே எழுத்து

1

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் தமிழிலே ஒரு புது யுகத்தைப் புகுத்தியவர்கள். தமிழிலக்கியத்தில் சங்க நூல்கள் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றுத் தமிழர்களுடைய உள்ளத்தில் ஊன்றத் தொடங்கிய இக்காலத்தைச் சாமிநாத சகாப்தம் என்றே சொல்லிவிடலாம்.

ஏட்டுச் சுவடிகளை ஆராய்ந்து சத்திய சோதனை செய்வதற்கு அளவற்ற பொறுமை வேண்டும். வருஷக் கணக்காக ஏட்டுச் சுவடிகளில் ஏறியிருக்கிற புழுதியைத் தட்டிக் கொட்டிச் சுத்தம் செய்வது பெரிதல்ல; அந்த ஏட்டுச் சுவடிகளில் 'எழுதினவன் ஏட்டைக் கெடுத்தான்; படித்தவன் பாட்டைக் கெடுத்தான்' என்றபடி அயர்ச்சியாலோ, அறியாமையாலோ புகுந்த பிழைகளெல்லாம் பிற்காலத்தில் கூலிக்குப் பிரதி பண்ணுவோரால் நித்தியத்துவத்தை அடைந்துவிட்டன. அவற்றையெல்லாம் உணர்ந்து மாசு களைந்து உண்மை காண்பதற்குச் சாமான்ய ஆற்றல் போதாது. அதற்கென்று தனி உள்ளம், தனிக் கண் வேண்டும்.

பற்றற்ற உள்ளத்தோடு, உண்மையை உணரவேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்தோடு, ஆராய்ச்சி செய்தமை

யால் ஐயரவர்கள் பிறராலே செய்வதற்கரிய காரியங்களைச் செய்தார்கள். அமெரிக்காவைக் கொலம்பஸ் கண்டுபிடித்தானென்று அவனைக் கொண்டாடுகிறோம். அந்தக் கொலம்பஸ் அப்பொழுது கண்டுபிடிக்காவிட்டால் அமெரிக்கா சமுத்திரத்தில் முழுகிப் போய்விடாது. வேறொரு கொலம்பஸ் வந்து அதைக் கண்டுபிடித்திருப்பான். ஐயரவர்கள் கண்டு எடுத்துத் துலக்கி வெளியிட்ட இலக்கியச் செல்வமோ அத்தகையதன்று. ராமபாணப் பூச்சிகள் பல புலவர்களைக் கொன்றுகொண்டிருந்தன. கறையான்கள் பல இலக்கியச் செல்வங்களை மண்ணாக மாற்றிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றை இறவாமல் எடுத்துப் பாதுகாக்கும் திருத்தொண்டை ஐயரவர்கள் செய்திராவிட்டால் நாம் இதுகாறும் இழந்த நூல்களுக்குக் கணக்கு வழக்கே இராது.

ஏடு தேடித் தொகுத்து ஆராயும் பண்பு ஐயரவர்களுக்கு இளமை தொடங்கியே இருந்து வந்தது. அவர்கள் திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களிடத்திலே பாடம் கேட்டவர்கள். அக்காலத்தில் அச்சுப் புத்தகங்கள் அதிகமாக வெளிவரவில்லை. ஆதலால் சுவடிகளை வைத்துக்கொண்டு படிப்பதே பெரும்பாலோரின் வழக்கமாக இருந்துவந்தது. ஐயரவர்களும் இளமையில் ஏட்டுச் சுவடிகளை வாசிக்கக் கற்றுக்கொண்டார்கள். மிக வேகமாக ஏட்டில் எழுதுவதில் அவர்கள் வல்லவர்கள். தம்முடைய ஆசிரியராகிய பிள்ளையவர்கள் புதிய நூலை இயற்றிச் சொல்லி வரும்போது ஐயரவர்கள் அதனை ஏட்டில் எழுதிவந்தார்கள்.

எந்த நூலானாலும் பல ஏடுகளை வைத்துச் சோதிக்கும் பழக்கம் அவர்கள் மாணாக்கராக இருந்த காலத்திலேயே ஏற்பட்டது. ஏதேனும் அச்சுப் புத்தகம் கிடைத்தால் ஏட்டுச் சுவடிகளைக் கொண்டு புத்தகத்திலுள்ள பிழைகளைத் திருத்திக்கொள்வதோடு நல்ல பாடங்கள்

இருந்தால் அவற்றையும் குறித்துக்கொண்டார்கள். அக்காலத்தில் ஒவ்வொரு காண்டமும் ஒவ்வொரு புத்தகமாக வெளியிட்டிருந்த கம்ப ராமாயணம் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. திருவாவடுதுறை மடத்தில் இருந்த ஏட்டுப் பிரதிகளோடும், பிள்ளையவர்களிடத்தில் இருந்த ஓலைச் சுவடியோடும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துத் திருத்தங்களைக் குறித்துக்கொண்டார்கள். அவ்வாறு ஒப்பு நோக்கியதால் விளங்காமல் இருந்த பல இடங்கள் விளங்கின. சிறப்பான பாடபேதங்கள் கிடைத்தன.

2

பிள்ளையவர்கள் காலமான பிறகு ஐயரவர்கள் திருவாவடுதுறையாதீனத்தில் வித்துவானாக இருந்த தம்பிரான்களுக்கும் பிறருக்கும் பாடம் சொல்லி வந்தார்கள். ஆயினும் ஆதீன வித்துவான் என்று சொல்லிக்கொள்வதோ, எழுதுவதோ இல்லை. "பிள்ளையவர்களும் ஆதீன வித்துவான். நானும் ஆதீன வித்துவானா!' என்று அவர்களுடைய உள்ளம் எண்ணியது. அக்காலத்தில் ஆதீனகர்த்தராக விளங்கிய மேல்கரம் சுப்பிரமணிய தேசிகர், ஐயரவர்களிடத்தில் அளவற்ற அன்பு பூண்டவர். ஐயரவர்களுக்கு இறுதிக்காலம் வரையில் அவரிடம் இருந்த பேரன்பும் நன்றியறிவும் சொல்லி அடங்குவன அல்ல. தேசிகர் ஐயரவர்களுக்கு எழுதிய கடிதங்களில், 'நமது ஆதீன மகாவித்துவான்' என்று எழுதியிருப்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

ஒரு நாள் சுப்பிரமணிய தேசிகர் புலவர்களையும் அடியார்களையும் கண்டு சல்லாபம் செய்யும் இடமாகிய ஒடுக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அவரைச் சுற்றி வடமொழி, தென்மொழிப் புலவர்களும் வேறு பல அடியார்களும் இருந்தனர். ஐயரவர்களும் அங்கே இருந்தார்கள்.

அப்பொழுது அங்கே ஒரு வைஷ்ணவத் தமிழ் வித்துவான் வந்தார். தேசிகர் அவரை வரவேற்று உட்காரச் செய்தார். பிறகு அங்குள்ள வடமொழி வித்துவான் ஒருவரோடு, வந்த வைஷ்ணவர் பேசத் தொடங்கினர். பேச்சு யோகக்ஷேமத்தில் ஆரம்பித்துச் சாஸ்திரத்திலே புகுந்து சைவ வைஷ்ணவ பேதச் சர்ச்சையில் இறங்கியது. திருமால் அவதாரங்களின் சிறப்பையும் சிவபெருமான் அவதாரங்களின் இயல்பையும் ஐயங்கார் எடுத்துச் சொன்னர். வடமொழி வித்துவானகிய சாஸ்திரிகள் அந்த அவதார தத்துவங்களைச் சாஸ்திரப் பிரமாணங் களுடன் விளக்கினர்.

ஐயங்கார் பக்கம் சிறிது மெலிவடையலாயிற்று. அவருக்கு வாதம் செய்யப் போதிய சரக்கு இல்லை. ஆகை யால் தம் குரலை உயர்த்திச் சத்தம்போட்டுப் பேசலானர். நயத்தக்க நாகரிகம் அறிந்த சுப்பிரமணிய தேசிகர் இதை உணர்ந்தார். மெல்ல இடையிலே பேச்சுக் கொடுத்து விஷயத்தை வேறு வழியிலே திருப்பிவிட்டார். ஐயங்கா ரைப்பற்றி மற்றவர்களிடம் சொல்லத் தொடங்கி, "இவர்கள் தமிழில் நல்ல பாண்டித்தியம் உடையவர்கள். கம்பராமாயணத்தில் நல்ல பழக்கம் உண்டு. இங்கிலீஷும் தெரிந்தவர்கள்" என்று பாராட்டினர்கள்.

அதைக் கேட்டு அங்கே அமர்ந்திருந்த ஐயரவர்கள், "கம்பராமாயணத்தில் இவர்களிடம் சந்தேகம் கேட்க லாமோ?" என்று தேசிகரைக் கேட்டார்கள்.

"நன்ருகக் கேட்கலாமே!" என்று அவர் சொல்லவே ஐயரவர்கள் ஐயங்கார் ஸ்வாமியிடம் சந்தேகம் கேட்கத் தொடங்கினர்கள்; ஒரு பாட்டைச் சொல்லி அதற்குத் தெளிவான அர்த்தம் வேண்டுமென்று சொன்னர்கள்.

அந்தப் பாட்டு அயோத்தியா காண்டத்தில் மந்திரப் படலத்தில் உள்ளது. அச்சிட்டிருந்த கம்பராமாய

ணத்தில் அது தவருன பாடத்துடன் காணப்பட்டது. அதை ஐயரவர்கள் படித்தபோது பொருள் விளங்காமல் தடுமாறினார்கள். பிறகு ஏட்டுச் சுவடியை வைத்து ஆராய்ந்தபோது ஒரே ஓர் எழுத்து வித்தியாசமாக இருந்தது. ஆனால் அந்த ஒரெழுத்தினது வித்தியாசத்தாலே பாட்டின் பொருள் பளிச்சென்று விளங்கிவிட்டது.

ஐயங்காரிடம் ஐயரவர்கள் அச்சிலே கண்ட உருவத்தில் பாட்டைச் சொன்னார்கள். பாட்டு வருமாறு:

அறுபதி னுயிரர் என்னும் ஆண்டகைக்கு
உறுதியில் ஒன்றிவர்க் குணர்வென் றுன்னலாம்
பெறலருஞ் சூழ்ச்சியர் திருவின் பெட்பினர்
மறிதிரைக் கடலென வந்து சுற்றினர்.

தசரதனுக்கு அறுபதினுயிரம் பேர் மந்திரிமார்கள். அவர்கள் பெறுவதற்கரிய முன் யோசனையையும் ஆலோசனை செய்யும் திறமையையும் திருமகள் அருளையும் உடையவர்கள். சமுத்திரமே பல அலைகளுடன் வந்தாற்போல வந்து தசரதனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்களாம்.

பாட்டில் முதல் இரண்டடி விளக்கமாக இல்லை; பழைய அச்சுப் புத்தகப் பாடம் தெளிவாக இல்லை. முதல் அடி சுத்தமாக விளங்கவில்லை. 'அறுபதினுயிரர் என்னும் ஆண்டகைக்கு' என்பதில் வார்த்தை ஒன்றும் கடினமாக இல்லை. ஆனால் வார்த்தைகள் ஒன்றோடொன்று இசைந்து பொருத்தமான பொருள் ஒன்றைத் தரவேண்டுமே! அதுதான் இல்லை.

"இந்தப் பாட்டின் முதல் இரண்டடிக்குப் பொருள் விளங்கவில்லை. கிருபை செய்து தெரிவிக்கவேண்டும்" என்று ஐயரவர்கள் கேட்டார்கள். அவர்கள் அச்சுப் புத்தகத்தில் இருந்த பாடத்திற்கும் ஏதாவது பொருத்தமான பொருள் இருக்கலாமோ என்று ஐயுற்றார்கள்.

ஆனால் ஐயரவர்கள் கேட்ட கேள்வி அந்த வித்துவானைச் சிந்தனையில் ஆழ்த்தியது. பாட்டுக்குச் சரியானபடி பொருள் செய்ய வழியில்லாமல் தவறான பாடம் அமைந்திருக்கும்போது என் செய்வது! அவர் யோசித்துப் பார்த்தார்; ஒன்றும் புலப்படவில்லை. அதுவரைக்கும் சடசடவென்று சாஸ்திரிகளோடு பேசி வாதம் செய்தவர் பேசாமல் கல்லுருவம்போல் ஆகிவிட்டார். அவர் உடம்பெல்லாம் வேர்த்தது.

அவர் கோலத்தைப் பார்த்து அங்கிருந்த வித்துவான்கள் ஆச்சரியமுற்றார்கள். அவர்பால் முன்பு காணப்பட்ட படபடப்பும் பின்பு காணப்பட்ட மாறுபாடும் அவர்களை வியப்புக் கடலில் ஆழ்த்தின.

கடைசியில் வித்துவான், "இப்போது ஸ்புரிக்கவில்லை. ஆலோசனை செய்து சொல்லுகிறேன்" என்று சொல்லிச் சிறிது நேரத்தில் எழுந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு சென்றுவிட்டார்.

அச்சுப் புத்தகத்தில் அக்காலத்தினருக்கு இருந்த நம்பிக்கை அளவற்றது. அதில் பிழை இருக்கலாமென்ற நினைவே அவர்களுக்கு இராது. வைஷ்ணவ வித்துவான் பாட்டின் பாடம் பிழையாக இருக்கலாமென்று நினைக்கவே இல்லை.

அவர் எழுந்து சென்றவுடன் சுப்பிரமணிய தேசிகர் ஐயரவர்களைப் பார்த்து, "என்ன சாமிநாதையர், அந்தப் பாட்டுக்குப் பொருள் உமக்குத் தெரியாதா?" என்று கேட்டார்.

"இந்தப் பாடம் தவறென்று எண்ணுகிறேன். 'அறுபதினாயிரம் எனினும் ஆண்டகைக்கு, உறுதியில் ஒன்றிவர்க்கு உணர்வு என்று உன்னலாம், பெறலருஞ் சூழ்ச்சியர்' என்ற பாடம் ஏட்டுச் சுவடியில் இருந்தது. தசரதனுக்கு அறுபதினாயிரம் பேர் மந்திரிகளானாலும் இவர்கள் அனைவருக்கும் உணர்வு ஒன்றே என்றே சொல்லும்படி

யான ஆலோசனைத் திறமுடையவர் என்று பொருள் செய்வதற்கு இந்தப் பாடம் உதவியாக இருக்கிறது: பொருள் சிறப்பாக இருப்பதனால் இந்தப் பாடமே நன்றாக இருக்கிறது. ஆனாலும் அச்சில் உள்ள பாடத்துக்கும் ஏதாவது நல்ல பொருள் உண்டோ என்று தெரிந்துகொள்ளத்தான் கேட்டேன்" என்று விநயத்தோடு ஐயரவர்கள் விடை கூறினார்கள்.

எல்லாவற்றையும் வியப்போடு கவனித்துக்கொண்டிருந்தவரும் ஐயங்காரோடு வாதம் செய்தவருமாகிய சாஸ்திரிகள் ஐயரவர்களைப் பார்த்து, "இந்தப் பாட்டு எந்தக் கிரந்தத்தில் உள்ளது?" என்று கேட்டார்.

"கம்பராமாயணத்தில் உள்ளது."

"அதில் இதைப் போல எத்தனை பாடல்கள் உண்டு?"

"பதினாயிரம் பாடல்கள் இருக்கின்றன."

"அப்படியா! இந்தமாதிரி முரட்டுப் பேர்வழிகள் பதினாயிரம் பேரை அந்தக் கிரந்தத்தைக்கொண்டு அடக்கிவிடலாம்போல் இருக்கிறதே!" என்று சொல்லிச் சிரித்தார் சாஸ்திரிகள். மற்றவர்களும் சேர்ந்து சிரித்தார்கள்.

3

அந்தப் பாட்டின் முதல் அடியில் 'அறுபதினாயிரர் என்னும்' என்ற பாடம் ஏட்டுச் சுவடியின் உதவியால் 'அறுபதினாயிரர் எனினும்' என்று திருந்தியது. 'ன்' என்ற எழுத்து 'னி' என்று மாறியதால் பாட்டின் பொருளிலே புகுந்திருந்த இருள் விலகியது. 'அறுபதினாயிரர் என்று சொல்லும் தசரதனுக்கு' என்று அர்த்தம்பண்ணினால் பொருத்தமாக இல்லை. 'அறுபதினாயிரம் பேர் ஆனாலும் எண்ணத்தால் ஒருவர்' என்று சொன்னால் எவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கிறது! ஒரு குடும்பத்தில் ஒருவர் போன வழி மற்றொருவர்

போகாமல் எவ்வளவு ...ங்கடங்கள் விளைகின்றன
நாட்டிலே ஆயிரம் கட்சிகள் ...ண்டு பொது நலத்திற்கு
எவ்வாறு கேடு சூழ்கின்றனவென்பதை இன்றைய
உலகம் நன்கு அறியும். இத்தகைய உலகத்தில் ஓர் அரச
...வுக்கு அறுபதினாயிரம் பேர் மந்திரிமார்களென்றால், அத்
வும் அவர்கள் வேறுபாடான நோக்கம் கொண்டிருந்தவர்
ளானால், அரசனுக்கு அவர்களால் என்ன உபயோகம்
உண்டாகப்போகிறது? ஆகவே, "அளவிலே அறுபதி
னாயிரர் என்று மலைக்கவேண்டாம். எல்லோரும் தசரத
னுடைய நன்மையைக் கருதும் விஷயத்திலும் அரசியல்
ஆலோசனைகளிலும் ஒரே மாதிரியான சிரத்தை உடைய
வர்கள்; ஒன்றுபட்ட நோக்கம் பெற்றவர்கள்" என்று
கம்பர் தெரிவிக்கிறார். தசரதர் நிர்வாக சபையில் எந்த
காலத்திலும் 'ஏகமனதாகவே' தீர்மானங்கள் நிறைவேறு
என்று இந்தக் காலத்து அரசியல் பாஷையிலே நாம்
கொள்ளலாம்.

இத்தகைய சிறந்த பொருளைக் கொள்வதற்கு 'என
னும்' என்ற பாடந்தான் ஏற்றதாக இருக்கிறது. 'னி'
என்ற ஓர் எழுத்து அங்கே இல்லாமல் 'ன்' என்று
இருந்தால் இந்தச் சிறப்பு வருமா?

ஐயரவர்கள் தம்முடைய வாழ்க்கையில் இவ்வாறு
கண்டுபிடித்த பாடம் அனந்தம். அச்சிட்ட நூலாக
இருந்தாலும் ஏட்டுச் சுவடிகளோடு ஒப்பிட்டுத் திருத்தி
வைத்துக்கொள்ளும் இந்த அருமையான வழக்கத்தை
அவர்கள் இறுதிக் காலம் வரையில் கைக்கொண்டிருந்
தார்கள். பாடபேதங்களின் அருமை அவர்களுக்கல்லவா
தெரியும்?

முற்றும்